Un roman de acțiune, cu ritm alert, o poveste romantică în stilul inconfundabil al Lindei Howard.

Pentru Morgan Yancy, liderul unei echipe paramilitare de operațiuni speciale în cadrul CIA, slujba este întotdeauna pe primul loc. Totuși, cînd este surprins într-o ambuscadă și aproape că moare împușcat, superiorul lui se hotărăște să afle cine a pus la cale urmărirea și lichidarea membrilor echipei sale de elită - dar mai ales de ce.

Foarte mare este îngrijorarea că dușmanul lui necunoscut va lovi din nou, așa că Morgan este trimis într-un loc izolat, unde va trebui să rămînă vigilent și i se spune să-și protejeze anonimatul. Ajuns în casa femeii speciale, care-i oferă adăpost, se vede obligat să o apere, în timp ce o amenințare îl pîndește din umbră.

Aceasta se dovedește cea mai periculoasă misiune a lui de pînă acum, fiindcă este forțat să acționeze și să rămînă neobservat.

Angajată cu jumătate de normă ca șefă a poliției într-un orășel montan din Virginia de Vest, Isabeau "Bo" Maran, poate spune că și-a făurit viața pe care o dorește. Are prieteni, un cîine și ceva bani economisiți la bancă. Într-o zi Morgan Yancy apare la ușa ei. Bo nu are nevoie de un bărbat misterios în viața ei - mai ales unul seducător, secretos și aducător de necazuri, cum este Morgan.

Cu cît amîndoi opun rezistență atracției fierbinți pe care o simt unul față de celălalt, cu atît Morgan și Bo devin mai apropiați; cu toate că ea știe că el ascunde ceva. Descoperirea adevărului o poate costa pe Bo mai mult decît este dispusă să plătească.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

ISBN: 978-606-695-259-9
9 786068 695259

35,00

LINDA HOWARD BĂRBAȚII FRUMOȘI ADUC NECAZURI

BESTSELLER

EDITURA MIRON

LINDA HOWARD

BĂRBAȚII FRUMOȘI ADUC NECAZURI

TOATE DREPTURILE REZERVATE
© EDITURA MIRON

LINDA HOWARD – THE TROUBLEMAKER

Traducere de Cornelia Cernetchi

LINDA HOWARD

BĂRBAȚII FRUMOȘI ADUC NECAZURI

CAPITOLUL 1

Washington, D.C.

Era o zi însorită de Martie, cînd te gîndești că trebuie să vină primăvara, chiar dacă știi bine că afurisita de iarnă nu a plecat încă din oraș. Uneori Morgan Yancy încurca anotimpurile. Trebuia să se gîndească: se afla oare în emisfera nordică, sau în cea sudică? Meseria îl obliga să plece pe neașteptate în locuri ciudate și așa se trezea că din zonele arctice ajungea în deșertul Iraqian, de aici în America de Sud – oriunde în lume era nevoie de talentele lui.

Cu treizeci și șase de ore în urmă sosise în micul apartament, numit acasă; dormise douăzeci și patru de ore, iar cînd s-a trezit, a constatat că ziua și noaptea se amestecau. Nu era nici prima, nici ultima dată. Mîncă puțin unt de arahide întins pe cîțiva crackeri rîncezi, apoi alergă prin orașul cufundat în beznă, doar ca să obosească și pe urmă se culcă iar.

Cînd s-a trezit, părea că a venit primăvara. Sau aproape...

Făcu un duș, ca să-și curețe toate pînzele de păianjen din minte, apoi găsi în frigider ultimul pachet cu cafea măcinată; suficient cît să-și pregătească o jumătate de ibric de cafea proaspătă. Foarte bine. Scoase o cutie cu lapte, o mirosi, se strîmbă și vărsă în chiuvetă tot conținutul. Aruncă și un rest de brînză mucegăită rămasă în frigider și se hotărî că trebuie să meargă la cumpărături de data asta.

Fără mîncare rezista, dar fără cafea nu. Era ciudat că rezista zile sau chiar săptămîni fără ea, bînd orice lichide găsea, dar cînd era acasă, avea neapărat nevoie de mult-apreciata lui cafea.

Strălucirea soarelui pe cer îl ademenea să iasă pe balcon. Constată că vremea era superbă; destul de răcoare, dar suficient de cald încît să nu ai nevoie de o haină. Pe cer pluteau cîțiva nori de vată.

Ei bine, ca să vezi, uneori viața e dură. Nu avea de ales: trebuia să meargă la pescuit. Trebuia să scoată barca din debarcader și să nu lase zilele să treacă degeaba, fiindcă oricum îi expira permisul de pescar. Mai ales că din cînd în cînd trebuia să mai și curețe pînzele de păianjen de pe motorul bătrînului *Rechin*. De cinci luni nu mai fusese pornit.

Căută mobilul prin buzunarul vestei și-l sună pe Kodak, tovarășul lui din echipa de operațiuni speciale. Numele real al lui Kodak era Tyler Gordon, dar cînd ai memorie vizuală, ce altă poreclă ai putea primi, decît Kodak? Cînd i-a răspuns, părea pe jumătate conștient și mahmur. Nici nu era de mirare, fiindcă în ultima misiune l-a însoțit pe Morgan.

– Da, care-i treaba? zise el de-abia inteligibil.

– Merg la pescuit. Scot *Rechinul* în larg. Vrei să vii?

– Fir-ar să fie. Tu nu dormi niciodată?

– Am dormit continuu două zile. Tu ce naiba ai făcut?

– Nu am dormit tot timpul, dar acum dorm; cel puțin pînă adineauri. Se auzi un căscat prelung. Distracție plăcută, amice, însă fără mine. Cît ai de gînd să stai?

– Cred că pînă spre seară. Ar fi trebuit să se aștepte la asta: Kodak era ca un cîine în călduri, pur și simplu. Sigur și-a propus să-și golească ouășoarele înainte să bage ceva în stomac. Nu că Morgan însuși nu s-a gîndit și el să și le golească, dar numai după ce mînca, așa că nu a ajuns mai departe de intenție.

– De data asta zic pas, se pronunță amicul somnoros. Vorbim mai tîrziu. Kodak puse punct convorbirii.

Morgan strecură mobilul în buzunar și trase concluzia că azi va pescui singur. Ideea nu-l deranja; de cele mai multe ori prefera să fie așa. Soarele, vîntul, apa și singurătatea erau o binecuvîntare, mai ales cînd revenea dintr-o misiune.

În cinci minute bău suficientă cafea cît să se trezească, apoi îmbrăcă o cămașă lejeră, își încălță ghetele și urcă în camionetă, cu destinația debarcader. Își cumpără micul dejun de la un fast-food drive-in, fără să mai calculeze cîtă mîncare nesănătoasă consumă zilnic: bine măcar că în America are gust bun.

Rechinul era ancorat la un ponton retras, pe care l-a ales el special, ca să poată urmări orice ambarcațiune nouă, dar și vehiculele suspecte din parcare. Avea un talent deosebit să ochească mașini străine de locurile acelea, iar vigilența aceasta și-a perfecționat-o prin nenumărate ieșiri care nu erau destul de frecvente pe cît și-ar fi dorit el. Acum nu remarcă nimic neobișnuit în zonă, așa că alese un loc de parcare pentru camionetă, îi încuie portiera, o mai verifică o dată, așa cum obișnuia să verifice totul de două ori, din motive de siguranță. Cînd agăță cheia pe panoul special de la intrare, Brawley, proprietarul debarcaderului, scoase capul pe geamul barăcii sale și-i zise:

– A trecut ceva vreme! Este o zi bună pentru pescuit.

– Sper și eu, răspunse Morgan.

– Te îndrepți spre golf?

– Nu cred că mă încumet atît de departe. Voia să meargă în aval pe Potomac, pînă la Chesapeake; așa proceda cînd ieșea la pescuit.

– Să prinzi unul și pentru mine, strigă Brawley, apoi își retrase capul în interior. Morgan îl văzu apoi cum ia receptorul telefonului vechi de cînd se construise debarcaderul și-l

sprijină pe umăr, probabil ca să formeze un număr. Nu mai vezi așa telefoane în ziua de azi.

Morgan închise capacul panoului și se îndreptă spre docul închiriat pe numele Ivan Smith. L-a ales fiindcă l-a amuzat: Ivan era numele rusesc pentru John. Doar se aflau în D.C; probabil că jumătate din populația locală folosea pseudonime.

În drum spre barca lui, observă atent toate ambarcațiunile pe lîngă care trecea, căutînd la ele ceva neobișnuit – adică echipamentele folosite: de exemplu o stație radio scumpă instalată pe o vechitură, sau persoane care făceau notă discordantă cu ambientul. Nimic deosebit; toate erau cum le știa. Mirosul apei fluviului, clipocitul valurilor care se spărgeau de chila navelor în balans – toate îi liniștea sufletul, descărcînd măcar temporar rezervorul de tensiune permanentă.

Lucru clar: se născuse într-o puternică afinitate cu apa. Mai demult, cînd l-a observat cît de bine face treabă cu mîna stîngă, un coleg l-a întrebat dacă era ambidextru, iar instructorul lor a spus:

– Nu, mai degrabă este un om-amfibie. Realitatea se apropia mult de adevărul Domnului: dacă i-ar fi dat branhii, ar fi fost cel mai bun înotător.

A copilărit în Pensacola și nu-și amintea zile cînd să nu fi simțit că oceanul face parte din viața lui. Rîul Potomac era destul de departe de Golful Mexic, dar era bună orice întindere de apă. Se mulțumea să vîslească într-o canoe pe un lac – măcar puțin; apoi începea să-și dorească puțină acțiune. Nimic nu se compară cu o explozie sau cu o urmărire în care se trage în tine; astea oferă oricărui bărbat doza de adrenalină.

Urcă la bordul Rechinului, unde toate îi erau atît de cunoscute. Verifică dacă are combustibil în rezervor, nivelul uleiului la motor, stația radio, acumulatorul și pompa. Mai verifică o dată buzunarul unde își pusese mobilul, apoi briceagul din

buzunarul de la piept, pistolul din suportul de piele de la spate, dar și pe cel de rezervă, de la glezna dreaptă, apoi căută și rezerva rezervei de la fundul cutiei de tablă pentru alimente. Totul era pregătit.

Desfăcu legăturile *Rechinului* de la mal, se așeză pe banchetă și porni motorul; acesta se trezi la viață instantaneu. Își răsuci șapca pe cap, scoase ambarcațiunea în marșarier, pînă la capătul pontonului, roti volanul și ieși spre libertate. Apa reflecta strălucitor azuriul cerului, iar alunecarea lină a bărcii se transformă repejor într-o cursă de viteză.

Doamne, ce viață! Acum, dacă ar mai prinde și ceva pește – ca să se poată lăuda în fața lui Kodak – atunci ar putea încheia ziua în glorie.

Cu toate că era o simplă ieșire la pescuit, pur și simplu nu putea să anuleze obiceiurile înrădăcinate în cei șaisprezece ani de instruire intensivă, luptă corp la corp și instincte sălbatice pure. A atins vîrsta de treizeci și patru de ani învățînd cum să supraviețuiască. Acorda aceeași atenție luciului apei, precum acordase atenție parcării, iar acum studia tot ce vede trecînd pe lîngă barca lui: cîte ambarcațiuni au fost, cîte persoane aveau la bord, cu ce viteză au trecut și în ce direcție au virat. Observa și dacă se uita cineva atent la el, chiar dacă nu a fost cazul, fiindcă *Rechinul* nu era deloc ieșit din comun.

Traficul nautic era mai aglomerat decît a estimat el – poate fiindcă era în mijlocul săptămînii. Oare să fie...miercuri? Joi? Drace. Era vineri, iar el pierduse șirul. E foarte greu să tot schimbi fusul orar, pînă ce ajungi într-o zonă crepusculară, cînd mîine devine ieri, iar azi nu a venit încă. Scoase mobilul din buzunar, ca să verifice data. Joi. Bine. S-a înșelat, așadar.

Rîul Potomac este o întindere de apă uriașă, cu o lățime de aproape 17 kilometri pe alocuri, odată ce își croia drum spre sud-est, spre Chesapeake Bay. Ar fi fost ușor să evite celelalte

ambarcațiuni, doar că majoritatea navigatorilor de ocazie încălcau regulile traficului fluvial. Unii virau în unghiuri bruște, tăind calea altor bărci, alții împroșcau cu apă intenționat navele de mici dimensiuni. Idioții navigau haotic, țîșnind cînd la stînga, cînd la dreapta lui, pînă ce, după două apropieri periculoase, decise să străbată răul exact pe mijloc – să-i ia naiba pe toți: să-l ocolească ei. Chiar dacă se uitau la el chiorîș și-l înjurau, măcar nu era în pericol să distrugă *Rechinul*.

Cum se afla pe mijlocul întinderii albastre, zări ancorat pe malul stîng un vas de croazieră; cu privirea lui de șoim identifică o persoană grizonată, pe a cărei podoabă capilară se jucau razele soarelui. Pe punte erau două persoane, una în cămașă bleumarin, iar cealaltă în haină neagră. Părul îl făcu să-și amintească de ceva, așa că vină spre yaht, să vadă dacă persoana grizonată era sau nu cine bănuiește el că este.

Cînd se apropie, văzu persoana în cămașă coborînd sub punte. Apoi femeia cu părul argintiu începu să-i facă semne cu mîna, într-un entuziasm total, care-i dădu de înțeles să avanseze spre ea. Bănuise exact. Făcu și el semne cu mîna și trase *Rechinul* aproape de yaht. Opri motorul și zise:

– Stimată doamnă membră a congresului.

O salutase pe Joan Kingsley, membră a Camerei Reprezentanților, dar și a Comitetului pentru Servicii Armate. Prima dată drumurile lor s-au intersectat cînd fiul ei a fost răpit în Venezuela, iar echipa de Operațiuni Speciale a lui Morgan a fost trimisă acolo să-l salveze. Doamna Kingsley a insistat să mulțumească personal tuturor celor implicați în salvarea vieții fiului ei, așa că i-a invitat pe toți băieții din echipă într-o locație privată, la un grătar. În mod obișnuit le era imposibil să accepte, fiindcă ea făcea parte din CSA, doar că s-a făcu o excepție. Doar nu ești atît de cretin, încît să refuzi pe cineva care deține cheia

cufărului cu bani; Mac, șeful echipelor speciale era mult prea inteligent ca să-și dea seama și le-a dat undă verde.

Spre surprinderea lui Morgan, a plăcut-o. Era fără îndoială un politician versat, atentă la toate aspectele și mai presus de gratitudine din partea ei, a remarcat o sinceră prietenie. Avea un zîmbet cald și îi trata pe toți cu respect. Soțul ei era avocat în D.C și dădea dovadă de aceeași amabilitate, doar că a lui era mai degrabă una calculată. La ce te puteai aștepta, cîtă vreme era avocat în D.C?

– La început nu v-am recunoscut, zise ea zîmbitoare, sprijinindu-se de balustradă. Mă întrebam ce se îndreaptă spre noi cu atîta aplomb.

– Scuze. Nu am vrut să vă sperii.

– Dar nu m-am speriat, zise ea rîzînd. Oricum, ambarcațiunea mea este mult mai mare.

– Da, doamnă, chiar este. Au fost singurele cuvinte pe care și le-a permis, în timp ce survola cu privirea cît putea să cuprindă din yaht. Părea totul în regulă, iar ea ar fi putut să-i semnaleze orice pericol, dacă ar fi existat unul.

Era o persoană importantă în Congres; ar fi trebuit să fie mai atentă cu propria-i securitate, dar nu trebuia să-i dea el lecții. Bine că nu a existat nici o problemă, că el de-asta se apropiase.

– Urcați să beți ceva împreună cu noi, îl invită ea. Ne bucuram și noi de puțină liniște. Întoarse capul și-l văzu pe bărbatul în cămașă albastră urcînd pe punte. Dex, dînsul este Morgan Yancy.

– Îmi pare bine, zise Dexter Kingsley, în timp ce se încheia la cămașă, apoi veni lîngă soția lui. Zîmbitor, ușor bronzat, spuse prietenos: Este o zi perfectă pentru navigat. Vreți să urcați și să bem ceva? veni imediat aceeași invitație, doar că părea mai protocolară decît prima.

Morgan nu era nici pe departe tentat. Conversațiile de complezență nu erau punctul lui forte, nici chiar dacă nu ar fi fost vorba de perspectiva pescuitului.

– Vă mulțumesc, dar mă îndrept spre un loc special de pescuit. Am văzut-o pe doamna membră a Congresului și am oprit doar să o salut. Cu aceste cuvinte întinse mîna spre yaht, ca să depărteze *Rechinul* spre larg, apoi se instală la cîrmă. Vă doresc o zi frumoasă.

– La fel să aveți și dumneavoastră, i-a spus doamna Kingsley, apoi i-a zîmbit și i-a făcut semn cu mîna.

Morgan a pornit motorul și s-a depărtat cu viteză mică, pentru a nu face valuri care să deranjeze yahtul, iar cînd a ajuns mai departe, și-a continuat drumul.

Se înserase deja și era nouă și treizeci de minute cînd a parcat camioneta în fața blocului unde locuia. A trecut ceva timp pînă a dus la adăpost *Rechinul*, apoi a încuiat din nou dulapul cu undițe și a pornit spre casă. S-a oprit la magazin, să se aprovizioneze, apoi a urcat cu pungile încărcate, după ce a încuiat vehiculul cu telecomanda.

Locuia într-o clădire veche de vreo treizeci de ani, cu două etaje și șase corpuri cu o înfățișare care putea părea modernă și aerisită acum treizeci de ani, însă în prezent era extrem de urîtă. Pe fiecare etaj se afla cîte un apartament cu curte interioară proprie, iar cele de la etaj aveau balcoane care lui i se păreau inutile.

Pungile de plastic se balansau greoi și foșneau la fiecare atingere de picioarele lui. Mai devreme și-a amintit că nu mai are cafea, iar cînd a văzut reclama unei cafenele, a virat brusc dreapta, fără să semnalizeze, după care s-a ales cu claxoanele șoferilor indignați de gestul lui. Nu avea de ales; trebuia să cumpere cafea.

În curtea interioară se afla o coloană-suport din ciment, pe care se cățărau plante cu frunze lucioase, verzi, amestecate printre tufe dese de trandafiri, care obturau vederea, însă oricît de mult a insistat el pe lîngă proprietarul clădirii să desființeze coloana, explicînd că răufăcătorii se puteau ascunde în spatele decorului verde, a fost imposibil să se renunțe la zona verde, doar fiindcă el nu era de acord cu ea. A mai constatat că pentru civili siguranța proprie nu valora doi bani.

Oricum zona era sigură, iar aici rata criminalității era scăzută, motiv pentru tinerele familii să caute locuințe cu chirie în vecinătate. Chiar și așa, obișnuința este a doua natură, mai ales după o viață întreagă de instrucție. În consecință, ca să evite ocolirea zonei cu pricina, își făcuse obiceiul să intre în curte direct din stradă. Așa trebuia doar să aștepte să treacă mașinile care circulau. Chiar și așa, existau momente cînd nici varianta asta nu-i plăcea. Un asemenea moment era acum. Nu putea spune de ce, dar instinctul îl avertiza, așa că se opri.

Brusc simți un fel de șoc electric, o atenționare mută, un anumit de semnal care-i induse în corp starea de alertă extremă. Duse mîna dreaptă spre pistol și ascultă atent orice posibil zgomot venit dinspre coloana-suport încărcată cu verdeață. Nu își dădea seama ce anume i-a provocat furnicături la ceafă. Nu vedea nimic, dar simțurile urlau. *Ceva* era acolo, chiar dacă nu era pericul...

Nici nu se încheie derularea gîndului, cînd zări o umbră dinspre tufe și auzi mișcîndu-se ramuri cu frunze. Adrenalina i-a inundat sistemul, iar Morgan intră în modul activ, așa că dădu drumul la plase și scoase arma. Rămase încremenit, dar zări o strălucire fulgerătoare și simți în piept o lovitură de baros.

Două gînduri clare i-au ocupat mintea: *Elimiare. Rundă decisivă.*

Căzu pe caldarîm, cu același puternic impact ca la lovitura de baros în piept. Se rostogoli, cu pistolul strîns în mînă. O parte a creierului recunoștea forța cu care a fost lovit, dar cealaltă parte rămăsese concentrată pe exterior, cu intenția clară ca el să facă exact ce trebuie. Trase o dată spre locul unde văzuse străfulgerarea. Bubuitura sfîrtecă liniștea serii, însă el știa că doar un amator ar fi rămas pe loc, așa că mai trase o dată pe traiectoria parcursă de umbră.

Valurile de durere i-au electrocutat trupul, dar mintea reuși să se detașeze, fiindcă doar așa putea el să funcționeze. Gîndurile rătăceau și analizau probabilități, unghiuri de tragere, selectînd cea mai bună opțiune, chiar cînd adrenalina era pompată și corpul se mișca liber.

Reuși să ajungă într-un loc mai ferit, iar de aici urmări cum vecinii trag draperiile la fereastră și se uită afară speriați. Rămase concentrat. Da, acum era mai multă lumină și el reuși să distingă silueta necunoscutului, așa că mai trase un foc, după care văzu bărbatul căzînd.

Doamne, cît îl durea pieptul. Probabil că și tatuajul suferise. Rămase cu arma ațintită spre același loc. Amenințarea nu fusese eliminată, ci doar doborîtă. Dacă se relaxa, atacatorul se putea ridica și încheia misiunea. Cu greu putea presupune că individul murise, fiindcă nu avea confirmarea în acest moment.

Ușile se deschideau, oamenii strigau alarmați, iar toate sunetele erau distorsionate, îndepărtate, la fel ca luminile. I se părea că vede un curajos aventurîndu-se afară din casă, ca să afle ce-i cu focurile de armă. O femeie tînără striga:

– Shawn, ai înnebunit?

– Sună la poliție! țipa un altul, să fi fost Shawn, sau altcineva.

– Am sunat deja, se auzi a treia voce.

– Ce naiba s-a întîmplat?

Alte zgomote, alte voci se adăugau corului difuz, din ce în ce mai îndrăzneț apoi. Morgan încercă să strige ceva, să facă un zgomot, dar efortul era peste putința lui. Durerea devenise ascuțită, iar respirația dificilă și i se părea că se scufundă.

Cred că mi-a bătut ceasul, se gîndi el obosit, însă nici nu-i păsa. Se străduia să respire constant, mai ales de cînd a auzit șuieratul acela ciudat, cunoscut, care nu aducea nimic bun. Știa că nu mai are mult de așteptat – poate o jumătate de oră, o oră, pînă ce-l vor găsi oamenii și va fi dus la spital. Totuși, o jumătate de oră i se părea o eternitate; nu știa dacă mai rezistă cîteva minute.

Își lăsă capul pe caldarîmul rece. Întinse o mînă spre iarba înghețată de pe marginea trotuarului și senzația primită dinspre pămînt i se părea plăcută. Dacă pînă aici i-a fost, în fine, nu era prea rău, în comparație cu alte feluri de a muri.

Oricum era nervos că moare, fiindcă nu știa cine l-a ucis, dar și mai important, *de ce*.

Cineva se aplecase deasupra lui și silueta aceea începu să se unduiască vag, din ce în ce mai neclar. Trebuia să-i trimită lui MacNamara informația și cu o ultimă răsuflare articulă șoptit: *Ambuscadă*.

CAPITOLUL 2

Starea de conștiență - sau lipsa acesteia – era un lucru ciudat, pendulările dintr-o parte în alta, fără o linie de demarcație erau neplăcute. Mai ieșea cîteva clipe din totala nebuloasă, apropiindu-se de o distantă și vagă senzație de *a fi*, după care recădea în abisul tenebros al golului negru, însă nu putea să facă distincție între cele două.

La un moment dat văzu lumini puternice, simți căldură și o stare de bine, apoi au dispărut toate.

Nu sînt mort.

Acesta a fost gîndul coerent al lui Morgan. Rareori era conștient și de altele: durere, gălăgie, voci necunoscute – pe unele le recunoștea – scurte semnale sonore fără însemnătate pentru el; erau acolo, distante, ca o sumedenie de lumini la capătul unui puț adînc, întunecat. O dată s-a trezit suficient cît să realizeze că simte durerea și aude zgomotele: era în viață.

Nimic nu avea însemnătate. Oamenii îi vorbeau, iar el nu putea răspunde, deși înțelegea, iar ei știau asta. Îi manevrau trupul și-i făceau diverse proceduri dîndu-i explicații amănunțite. Cîteodată nu-i păsa, de multe ori era atent, fiindcă dă-o naibii de treabă, nu poți să faci anumite lucruri unui bărbat. Nici asta nu conta. Ei făceau ce trebuie și gata.

Nu se putea mișca; i se părea imposibil, sau nu a încercat. Simpla existență îl vlăguia de putere. Plămînii pompau într-un ritm ciudat, pe care nu-l putea controla, simțea un tub introdus pe gît și, a naibii treabă, parcă nu era o idee bună să trăiască.

În orice caz nu stătea în puterea lui să moară. Dacă ar fi primit o șansă, ar fi rămas în întunericul acela, pentru că de cîte ori ieșea la suprafață, durerea devenea chinuitoare. În anumite momente durerea era estompată, ca și cînd ar fi fost protejat de o plapumă pufoasă, însă era tot prezentă. În cele din urmă trase concluzia că plapuma pufoasă erau de fapt calmantele...probabil.

Singura lui armă contra durerii era încăpățînarea. Nu-i plăcea să piardă. Detesta cînd pierde. O rămășiță de voință, de încăpățînare prostească îl făcu să se concentreze asupra durerii: era ținta lui, adversarul lui și se întorcea mereu la ea. Poate va fi răpus de durere, dar nu-l putea doborî cu totul. Nici măcar agonia nu-i distrugea dorința să-și recapete cunoștința.

La un anumit nivel subliminal, tot ce știa era să lupte, așa că s-a luptat cu toate. Nu doar ca să-și recapete cunoștința; lupta cu tubul din cauza căruia nu putea vorbi, cu acele înfipte în brațe, care-l imobilizau – măcar la nivel mental. L-au legat cu niște curele de pat, ca să nu se clintească.

Mînia se alătura durerii. Era înnebunit, pînă în punctul cînd simțea că explodează, dar cel mai rău era că nu-și putea exprima furia pentru că era complet neajutorat, în timp ce fiecare centimetru din corpul său și toate instinctele îi erau abuzate.

După atîta epuizare adormea – sau redevenea inconștient. Poate era una și aceeași stare. Oricum nu-și dădea seama de diferență.

Într-o bună zi deschise ochii și chiar o văzu pe asistenta care stătea lîngă patul lui și manevra tubulețele transparente atașate la numeroasele pungi cu lichide, agățate de un suport metalic. Era prima dată cînd se gîndi la un *Spital*, iar asta însemna că torționarii lui chiar îl îngrijeau, dar sufletește era neglijat.

– Bună ziua, spuse femeia zîmbind. Cum te simți azi?

Dacă ar fi putut vorbi, i-ar fi spus exact ce simte, într-un limbaj deloc elegant. Femeia părea că îi citește gîndurile, fiindcă îl bătu pe umăr, zîmbind larg.

– O să-ți scoatem tubul curînd și atunci vei putea să ne spui.

Deși se chinui să-i relateze pe loc, se mulțumi cu cîteva mîrîieli și gemete sugestive, apoi se auto-umili, preferînd să adoarmă.

Cînd s-a trezit din nou, a știut imediat unde este...aproximativ. Își mișca doar ochii – nimic altceva – așa că studie interiorul încăperii. Vedea ca prin ceață, însă obișnuința de a observa toate detaliile îl ajută să analizeze totul și, după cîteva minute bune realiză că se află pe un pat, într-o instituție medicală, care nu părea chiar un spital. Pereții erau zugrăviți în culorile cerului, la ferestre erau perdele, ușa era una obișnuită, nu dublă, cum sînt cele din spital. Era un gen de dormitor obișnuit, dotat cu aparatură medicală adusă acolo și adaptată camerei.

Mai erau și infirmierele – afurisite fie mîinile lor sadice – care-l îngrijeau, îmbrăcate uneori în uniforme colorate, dar nu întotdeauna. Femeia mai în vîrstă care i-a vorbit cînd s-a trezit deunăzi purta blugi și pantofi sport. Cînd ușa rămînea deschisă, zărea un om înarmat, așezat chiar la intrare, dar pe care nu-l cunoștea.

Cît despre amintiri, ele erau și mai estompate decît gîndurile. Își amintea vag că Axel MacNamara l-a vizitat de două ori după ce s-a trezit și i-a pus întrebări insistente – nu că MacNamara punea vreodată întrebări plăcute – la care Morgan a clipit de cîteva ori, fără să știe de ce, apoi MacNamara a plecat.

Chiar și așa, luptîndu-se cu nebuloasa sedării și a traumei, mînia răzbătea din adîncuri. Își amintea ce s-a întîmplat, deși ambuscada se amesteca straniu cu ceea ce a urmat, iar dacă ar fi avut o armă în mînă, le-ar fi împușcat pe infirmiere.

Nu-și putea clarifica ramificațiile acelei ambuscade, dar știa că a fost ceva oribil și era hotărît să afle cine a stat în spatele ei și cu ce scop.

O persoană mai naivă ar fi presupus că scopul era pur și simplu să-l ucidă, dar Morgan nu mai era naiv demult, cam de pe la trei ani. Uciderea lui făcea parte sigur dintr-un plan mai amplu – întrebarea era ce plan și cine era în spatele acestuia?

Se putea gîndi, dar nu putea să comunice, nici să transmită ceva. Atît de neajutorat era, încît dacă ar fi putut să facă vreo mișcare, ar fi devastat locul, dar legăturile care îl țintuiau de pat îl împiedicau pînă și să apese butonul de alarmă pentru asistente – în caz că vrea să cheme pe cineva, deși nu voia, deoarece fiecare apariție a lor îi provocau suferințe insuportabile.

Totuși, într-o dimineață se trezi cu sentimentul că a traversat o etapă. Nu știa ce etapă, dar trupul lui hotărîse că va trăi. Personalul medical ajunsese exact la aceeași concluzie, așadar o oră mai tîrziu veni în camera lui un doctor – așa bănuia el, cu toate că putea să fie oricine, îmbrăcat în blugi și o cămașă flanelată.

– Să vă scoatem tubul laringeal, ca să puteți să vorbiți, să beți și să mîncați. Sînteți pregătit? Tușiți, ca să vă fie mai ușor.

O secundă mai tîrziu Morgan aștepta nerăbdător să i se scoată tubul, dar în secundele care au urmat corpul lui a început să se revolte împotriva acestei manevre. *Mii de draci!* Ar fi fost de o mie de ori mai ușor, dacă i s-ar fi extras tubul cînd era încă inconștient. Acum avea senzația că îi smulge cineva plămînii odată cu tubul, iar pieptul îi este sfîrtecat pe mijloc. Vederea i se încețoșă, apoi văzu negru în fața ochilor, corpul i se arcui incontrolabil și, dacă ar fi putut, i-ar fi sărit la gît ticălosului; dacă pentru el asta însemna „ușor", apoi „greu" ar fi fost o manevră mortală pentru oricine.

Tubul ieși în sfîrșit, iar el a putut respira singur, dar tremura ca varga și transpirase instantaneu – bine măcar că putea vorbi cît de cît. Teoretic, mai degrabă. Simțea o usturime cumplită în gît, de parcă i s-ar fi aplicat un tratament interior cu șmirghel. Gura i se uscase și după cîteva încercări eșuate, cu greu a reușit să articuleze inteligibil:

– Apă.

– Sigur, imediat. Femeia zîmbitoare veni repede cu un pahar plin cu apă, din care îi dădu să soarbă cu un pai. Simțea cum mucoasa bucală absoarbe lichidul și se umezește din nou, așa că profită și mai trase apă de cîteva ori. Cu ultimele puteri se chinui să spună:

– Nu mai vreau...calmante. Trebuia să aibă mintea limpede. Nu știa exact de ce, dar instinctul așa îl îndemna.

– Nu face pe durul cu noi, replică ea zîmbitoare. Durerea provoacă stres corpului, iar stresul îți încetinește vindecarea. Vom face o evaluare zilnică, bine?

Asta însemna că îi vor mai administra calmante, fie că el vrea, sau nu. Mai mult ca sigur că într-un spital obișnuit dorințele nu i-ar fi fost ignorate, doar că evident, el nu se afla într-un spital obișnuit. Vor face exact ce vor considera că trebuie făcut, așa că trebuia să se consoleze. Pentru moment nu-i rămînea decît să doarmă și chiar asta făcu imediat.

Data următoare cînd se trezi, Axel MacNamara era din nou acolo.

Vizita lui fusese programată să coincidă cu diminuarea efectului somniferelor administrate, așadar Morgan se simțea cît de cît treaz. Afurisitul planifica totul, pînă în cele mai mici detalii.

Morgan simțea un fel de ceață mintală, iar în același timp parcă era ușor speriat – nu putea să analizeze teama. Se auto-educase să ignore existența temerilor, pe care le cataloga drept „alarmă". Acum însă se temea, deși nu putea spune de

ce anume. Poate acea pîclă mintală, durerea continuă, care îl deconectase de orice și amenința să devină permanentă. Poate că nu va fi niciodată vindecat complet. Poate asta era noua lui realitate. Dar...nu. Simțea că starea lui s-a îmbunătățit, trecînd de la „aproape mort" la „destul de nasol".

– Bună, îi spuse lui MacNamara cu glas stins. Întinse mîna după paharul cu apă aflat pe noptieră, însă constată că era tot țintuit de pat. Durerea, dar și neajutorarea îl agasau. Desfaceți-mi...naibii legăturile astea, rosti el răgușit, acum cînd furia îi întărise puțin glasul.

– O să încerci iar să-ți smulgi perfuziile? spuse Axel neclintit.

Ideea îl tenta, dar știa că, dacă face asta, îl vor imobiliza din nou. Mereu dorea să dețină controlul asupra propriului corp.

– Nu, veni rapid răspunsul lui morocănos.

MacNamara îi eliberă mîinile, apoi apăsă un buton și capul patului se ridică. Morgan simți amețeală cîteva secunde, apoi respiră adînc, încercînd să ascundă senzația iminentă de leșin.

– Ești în stare să răspunzi la cîteva întrebări? zise MacNamara dintr-o dată, ca un om care nu pierde timpul cu amabilități și nici nu-l întreabă cum se simte.

– Întreabă, zise Morgan și reuși să ia paharul cu apă, deși agoniză după aceea. Simțea cum cineva îi despică pieptul, dar scrîșni din dinți, continuă mișcarea, mai mult pentru că avea nevoie să bea apă.

Ar fi putut să-l ajute cineva cu apa, dar nu MacNamara. Pentru moment Morgan aprecia lipsa lui de empatie; voia să se descurce singur. Ridică paharul de plastic spre gură, îl goli de apă, apoi puse paharul la loc, pe noptieră. Se rezemă pe perne, epuizat de parcă ar fi alergat la maraton.

– Îți amintești ce s-a întîmplat?

– Mda. Poate avea mintea confuză, dar nu suferea de amnezie.

MacNamara își trase un scaun, apoi se așeză lîngă pat. Era un bărbat suplu, aproape șters, cu puțin peste înălțimea medie, însă nu puteai spune că autoritatea lui era subminată de lipsa calităților fizice. Era puternic și crud, exact genul de care aveau nevoie băieții din echipele de operațiuni speciale, ca să le apere spatele.

– Știi cine a tras în tine?

– Nu, zise Morgan. Tu știi?

– Era din mafia rusească.

Morgan păru buimăcit de această informație. Mafia? Rusească? La naiba! Nu avea nici o legătură cu mafia rusească.

– Pe bune?

– Pe bune.

– Dar nu cunosc pe nimeni...din mafia rusească. Ar fi vrut să spună că nu cunoaște nici un rus, dar își aminti că știe cîțiva ruși – dar nu sînt mafioți. Cum se numește?

– Albert Rykov. Se numea. E mort.

Bine, își zise Morgan. Era neiertător cu cei care trag în el...

– Nu am auzit de el niciodată. Poate că urmărea pe altcineva? întrebă el.

– Nu. Axel părea sigur pe sine. Nu era genul de om care are îndoieli.

– De ce aș fi eu ținta mafiei rusești? I se părea cu totul lipsit de logică. Își trecu palma peste obraji și simți asprimea pielii de pe bărbie, deși își aminti că o infirmieră l-a bărbierit...cîndva. Își examină șocat mîna și parcă nu o mai recunoștea, ca și cînd nu mai era atașată de braț. I se părea slăbită, cum i se părea și brațul. Reluă șirul gîndurilor. Despre ce vorbeau? Da – despre ruși.

– Nici nu ești. Rykov era un apendice al mafiei, însă ce a făcut el mi se pare o lovitură independentă. Cineva din afară l-a angajat.

În acest caz existau o multitudine de posibilități, fiindcă nu-și putea imagina de ce dorește cineva să-l omoare, așadar teoretic populația întregului glob devenea suspectă.

– Fă bine și relatează-mi tot ce s-a întîmplat după ce ai revenit în țară, spuse Axel și își încrucișă brațele la piept.

– Am raportat – asta se știa deja, dat fiind că toată documentația ajungea oricum la Axel. Apoi am mîncat ceva la McDonald's, am plecat acasă, am făcut un duș și m-am culcat. Am dormit o zi întreagă, apoi m-am echipat și am plecat să alerg prin parc, am revenit acasă și iar m-am culcat. În timp ce enumera aceste activități se mai oprea pe alocuri, ca să-și tragă sufletul.

– S-a întîmplat ceva la McDonald's? Sau cît timp ai alergat? Ai vorbit cu cineva?

– Nu am vorbit cu nimeni nicăieri, în afară de casiera care mi-a luat comanda la ferăstruica de la drive-in.

– Ai recunoscut casiera?

– Nu. Era o puștoaică.

– În local ai văzut ceva ciudat?

– Nu. Morgan era sigur de asta, chiar își amintea că s-a simțit neliniștit pentru că nu vedea prea bine interiorul. După fiecare misiune, îi trebuia ceva timp ca să iasă din modul combativ.

– Apoi?

Morgan trase aer în piept, parcă pentru a-și aduna cît mai multă energie. Era atît de slăbit și faptul că nu-și mai recunoștea propriul trup îl debusola și mai mult, dar dădea vina pe calmante.

– Cînd m-am trezit, am vrut să merg la pescuit. L-am sunat pe Kodak, dar el era ocupat, așa că am plecat singur.

Axel dădea din cap, dar Morgan se gîndea că deja știe și el asta, la fel cum știa despre raport.

– Ai stat de vorbă cu cineva?

– Cu dna. Kingsley și cu soțul ei. Erau într-o escapadă pe rîu.

– Era cineva cu ei?

– Nu, erau singuri.

– Altcineva?

– Nu am vorbit cu nimeni. Totuși o amintire i se aprinse în minte. Brawley – managerul debarcaderului – m-a salutat.

Axel era maestru la nuanțe în exprimare.

– Și...?

Pînă ce auzit acel „Și", Morgan nu și-a dat seama că exista un „și". Simți o durere cumplită în piept, cînd inspiră adînc.

– Poate a fost o coincidență, dar după ce a vorbit cu mine, l-am văzut că dă un telefon.

– Cît de curînd?

– Imediat.

– Era mobil? Dacă Brawley folosise un mobil, Axel putea contacta firmele de telefonie, de la care putea să afle destinatarul apelului.

– Nu. Morgan își amintea clar receptorul aparatului vechi, la care vorbea Brawley. Era o linie telefonică fixă.

– Rahat. Cuvîntul fusese rostit cu maximă frustrare. Nu era imposibil să obțină informația, dar avea nevoie de un mandat. Tehnologia le-ar fi oferit o punte peste acest detaliu, dacă s-ar fi vorbit de pe mobil.

Oricare linie ar fi fost folosită, Morgan nu-și imagina că Brawley știe unde locuiește el, dar mai important era de ce ar fi încercat cineva să-l lichideze.

Efortul făcut în timpul acestui mini-interogatoriu l-a costat destul și acum rămase vlăguit.

– Nici un motiv, murmură el și își lăsă capul la loc, pe pernă. Închise ochii, apoi îi redeschise.

– Cum? zise Axel.

– Brawley nu avea nici un motiv, explică Morgan. Închise ochii și simți cum alunecă, înghițit de întuneric, dar nu putea să oprească această alunecare.

În următoarea zi cînd l-a văzut pe Axel, Morgan stătea deja singur, sprijinit cu spatele pe perne. Trecuseră trei săptămîni de cînd a fost împușcat; știa fiindcă întrebase. În afară de recordul de a sta pe scaun, de două ori pe zi făcea cîțiva pași prin cameră, sprijinit de cîte o infirmieră. Mînca deja hrană semi-solidă și niciodată în viața lui nu a fost mai recunoscător pentru un piure de cartofi sau o budincă de ovăz. Nu-i plăcea ovăzul. I s-a comunicat că mîine va primi ouă. Ceruse și o friptură alături de ouă, dar infirmierele au rîs de el. Fără îndoială erau cele mai rele femei pe care le-a avut în preajmă.

Și mai tulburător era că începuse să țină la ele.

Nu știa cît a trecut de la ultima vizită a lui Axel, dar bănuia că o săptămînă. Surprinzător, dar Axel nu venise zilnic să-l bată la cap. Uneori pisălogeala lui Axel era insuportabilă, dar acum Morgan ar fi primit-o cu plăcere, fiindcă voia să-i prindă pe ticăloșii care au pus la cale ambuscada. Era tipic pentru Axel că a ales să rămînă la distanță.

– Era și timpul, zise Morgan în loc de salut.

– Am fost ocupat să pun cap la cap detalii și să stabilesc niște lucruri.

– Ce detalii? Ce lucruri?

– Păi despre ele am venit să-ți vorbesc, spuse Axel iritat și se lăsă greoi pe scaun.

Era țîfnos, dar pe Morgan nu-l deranja. Dacă Axel ar fi încercat să fie amabil – cu accent pe cuvîntul „încercat", căci niciodată nu reușea, Morgan ar fi bănuit că nu se recuperează suficient de rapid.

– Atunci vorbește.

– Ai fost localizat după numărul de înregistrare al ambarcațiunii tale. Am depistat cum a pătruns un hacker în documentele oficiale și a scos informații de pe formularul tău de înregistrare.

Era ceva putred în asta.

– Dar eu folosesc o căsuță poștală pentru corespondență, zise Morgan.

– Da, numai că formularul include și numărul carnetului tău de conducere din Virginia, precum și numărul de asigurări sociale. Cele două au fost urmărite și așa ți-au aflat adresa.

– Întrebarea supremă este de ce?

– Da. Mai există o problemă și mai serioasă.

Era nostim că lui Axel i se părea ceva mai serios decît faptul că unul din agenții lui de operațiuni speciale fusese ținta unui atac. În fine, dat fiind că el se ocupa de probleme globale, poate avea dreptate; Morgan îi recunoștea asta.

– Cînd ai fost adus la spital prima dată, noi nu am știut ce s-a întîmplat, dacă a avut loc un atac orchestrat asupra membrilor echipei de operațiuni speciale, sau dacă s-a încercat anihilarea ta. Am umplut spitalul cu oameni care să-ți păzească fundul, însă elementele de logistică erau un coșmar: prea multe scări, lifturi și prea mult trafic al civililor. De cum te-ai stabilizat puțin, a trebuit să te urc în ambulanță și să te aduc aici. Doar eu știu unde te afli.

– În afară de cei care m-au transportat aici.

– Am schimbat de trei ori echipele de transport.

Da, așa era Axel, paranoic și precaut pînă la nebunie.

– Așadar, ce problemă serioasă te îngrijorează?

– Dosarele celor din echipele de operațiuni speciale au fost accesate după ce te-am mutat aici.

Drace. Morgan se încruntă în timp ce prelucra informația. Evident, cel care a încercat să-l ucidă era tot pe urmele lui. Era absolut clar că persoana știe foarte bine ce face.

– Breșa din sistemul de securitate mă îngrijorează mai mult ca orice, mărturisi Axel, iar Morgan schiță un zîmbet pieziș. Da, pentru el pierderea unui om din echipă echivala cu un eșec al siguranței. După ce te-am mutat, am lăsat să se înțeleagă că ai anumite probleme cu memoria, dar că te recuperezi bine, iar doctorii nu văd nici un motiv să nu-ți recapeți memoria complet.

– Pe toți dracii, exclamă Morgan, mai bine îmi desenezi o țintă pe spate.

– Păi oricum ținta e deja desenată, remarcă Axel. Treaba mea este să aflu cine și de ce. Dacă sigur nu ți-o pui cu soția cuiva, probabil are legătură cu slujba ta.

– Sub aspect domestic sînt curat ca lacrima.

– Atunci are legătură cu echipele de operațiuni speciale.

Aici pusese degetul pe rană. Morgan dădea din cap gînditor.

– Dar *de ce*?

– Dacă-mi dau seama de asta, atunci voi ști *cine* este. Și viceversa. Îmi trebuie doar un indiciu cît de neînsemnat, care să-mi arate direcția.

– Așadar ce plan ți-ai făcut? Se știa că Axel are întotdeauna un plan; poate să nu-i placă lui Morgan, dar fără îndoială, planul exista.

– Am de gînd să te îngrop într-o locație foarte sigură, astfel că oricine vrea să te găsească, să fie nevoit să scormonească mult, iar asta va declanșa o alertă pregătită special de mine. Trebuie să fie foarte de greu de găsit, altfel oricine ar fi își va da seama că e o capcană și nu va mușca.

– Atîta tot? Iar eu ce să fac între timp? veni întrebarea. În afară de efortul de a merge mai mult de treizeci de secunde dintr-o dată, adică.

Axel arboră un zîmbet malefic, așa cum doar lui îi reușea.

– Te trimit la fosta mea soră-vitregă.

Morgan s-ar fi așteptat la orice, numai la așa ceva nu.

– Ce?

Axel se văzu obligat să repete răspunsul cuvînt cu cuvînt.

– Vrei să implici civili? Asta îl speria cel mai mult. Activitatea lor este ținută la distanță de oamenii de rînd, deși sigur că aveau și personal civil, însă aceștia semnaseră că știu ce activitate se derulează. Nevinovații nu erau aruncați în joc intenționat.

– Nu mă aștept să fie probleme reale. Am căutat și am pus la punct niște lucruri; nu voi implica nici un civil, în afară de ea, care îți va oferi un loc unde să stai.

– Și fosta ta soră vitregă a acceptat?

– O va face, zise Axel nonșalant. Odată ce se va declanșa alerta, vom trece la fapte.

– Alerta nu-ți va spune *cine*.

– Îmi va da o direcție și în plus, voi putea să pun oamenii unde trebuie, ca să depisteze orice amenințare te va urmări.

– Cum naiba vei face asta?

– Vorbim de un oraș mic, începu Axel să prezinte motivele. Atît de mic, încît orice străin este remarcat. Este relativ aproape de D.C., în vestul Virginiei, adică fără aeroporturi, trenuri sau linii de autobuze; oricine vine după tine, va folosi șoseaua, așadar vor fi puține drumuri regionale de acoperit. Făcu o pauză, apoi oftă oarecum satisfăcut de cele ce urma să spună: Cel mai bun lucru este că situația o va scoate din minți.

Axel MacNamara nu dădea doi bani pe mulți oameni sau pe anumite lucruri, însă era foarte loial țării sale și băieților din

echipele de operațiuni speciale din subordinea lui. Ei își riscau viața cu fiecare misiune în care erau trimiși, iar el nu doar că respecta asta, dar făcea orice, atît profesional, cît și în particular, ca să-i protejeze, indiferent de context. Fie că era vorba de procurarea celor mai bune echipamente, fie că ascundea anumite aspecte și detalii care nu trebuiau cunoscute, sau făcea intervenții la nivel politic, le era mereu alături. Ei își făceau datoria cum le era cerut, iar dacă existau consecințe care i-ar fi putut afecta, el prefera să le oprească la nivel înalt, doar ca să nu fie afectați băieții, pe care-i considera ca și ai lui.

În general detesta politicienii, doar că natura slujbei lui îl făcea să le semene cîteodată în multe privințe, fiind nevoit să se asocieze cu ei.

Era mult rahat la mijloc, dar el juca după regulile jocului.

Situația cu Morgan Yancy era îngrijorătoare – nu doar pentru că viața lui Morgan era amenințată, ci și pentru că sistemul de operare al echipelor de operațiuni speciale fusese spart de un hacker. Misiunile lor erau secrete și foarte sensibile la nivel politic.

Trebuia să fie foarte atent la orice mișcare; dacă era prea evident, s-ar putea să sperie prada. Dacă nu era suficient de evident, s-ar trage concluziile greșite și momeala ar fi ignorată. Trebuia doar să arunce mici informații pe ici, pe colo.

La cîteva zile după discuția cu Morgan, cînd i-a expus esența planului, a reușit să se infiltreze la o petrecere din D.C., unde participa și doamna membră a Congresului, Joan Kingsley. Soțul ei, Dexter lipsea, însă ea se simțea bine și singură. Ca mai toți politicienii, era o persoană plăcută – chiar și lui îi plăcea, deși el nu plăcea pe nimeni. O tolera mai bine ca pe alții, dar nu uita că și ea este politician, apoi aliata lui, mai ales că echipa lui Morgan îi salvase viața propriului ei fiu. În Washington D.C. noțiunea de recunoștință era mereu ignorată.

Evident că ea și soțul ei se aflau pe lista suspecților, fiindcă au avut contact cu Morgan în acea zi. Poate că ea era în regulă, iar soțul ei nu, sau invers. El oricum nu le acorda prezumția de nevinovăție, pentru că presupunea că pot fi amîndoi vinovați.

Nu a abordat-o, deși o văzuse, mai ales datorită culorii părului, acel argintiu sublim. A urmărit-o cum trece pe la toți invitații, discută cu ei și glumește, fermecîndu-i pe rînd. Axel era imun la farmece. La un moment dat a pierdut-o din ochi, însă peste zece minute a reapărut proaspăt rujată, așa că a presupus că trecuse pe la toaleta doamnelor. Sau putea să întîlnească vreun iubit, cu care a făcut schimb de informații, sau a dat un telefon scurt. Chiar și fără nici o dovadă, prefera teoria toaletei doamnelor.

Cînd drumurile li s-au intersectat la o mică distanță, el a ridicat paharul spre ea, în semn de recunoaștere, fără să-și întrerupă conversația plictisitoare cu un senator. Las-o pe ea să vină prima. El nu aborda pe nimeni.

Cînd un chelner trecea cu o tavă prin zonă, ea se apropie, ca să lase paharul gol și le spuse:

– Bună, Karl, Axel.

– Doamnă Kingsley, zise Axel.

– Doamnă Kingsley, mormăi și Karl într-un final, deși ea îl abordase cu numele mic. Părea că pentru Karl poziția ei de membră a Congresului era inferioară poziției lui în Senat, așa încît avea o atitudine prețios-superioară. Axel remarcă imediat acest detaliu.

– Te rog să ne scuzi, îi spuse ea lui Karl zîmbitoare. Vreau să discut niște detalii importante cu Axel.

– Desigur, încuviință Karl, fără comentarii, apoi se retrase.

Axel bău puțin din paharul cu apă minerală și gheață, fiindcă atunci cînd hoinărești printre rechini, trebuie să fii complet treaz – aștepta ca ea să ghideze conversația în direcția dorită

de el, cu toate că deja afișase un zîmbet întrebător, ca să-i dea o idee.

– Am auzit ceva tulburător, începu ea în șoaptă.

Sprînceana lui ridicată era semn că o invită să continue.

– Am auzit că Morgan a fost ucis.

– Nu chiar, răspunse el.

– Slavă Domnului, zise ea. Dar...a fost rănit? Sursa mea a menționat clar numele victimei.

El ar fi dorit să afle exact care era sursa ei, dar nu avea rost să scormonească după răspuns tocmai la ea. Femeia era o veterană a acestei arte.

– A fost împușcat și nu voi minți, a fost serios. Acum l-am dus într-o locație secretă, ca să se recupereze.

– Ce s-a întîmplat?

– Tentativă de asasinat. Problema este că nu știe de ce.

– Nu știe?

– Crede că știe. A suferit o lovitură puternică la cap și are probleme cu memoria, dar e sigur că-și va aminti ce s-a întîmplat atunci. Nu e vorba de o leziune a creierului permanentă, iar doctorul spune că își va recăpăta memoria cînd îi va trece umflătura.

– Vai de mine! Și cînd ar fi asta?

– Nu pot să dea o dată precisă, fiecare om se vindecă în ritmul lui. Acum are pneumonie, iar asta este un impediment, dar medicii spun că începe să se simtă mai bine. Cel mai probabil va avea nevoie de cîteva luni, pînă își va reveni la normal.

– Cred că e foarte dificil să fii ținuit la pat astfel. Nu-l cunosc la fel de bine ca tine, dar bănuiesc că nu e tocmai pacientul răbdător.

– Puțin spus.

– Mă bucur totuși că-și va reveni. Am fi distruși, dacă ar păți ceva rău. Transmite-i urările mele de însănătoșire grabnică, atunci cînd îl vei vedea.

– Așa voi face, spuse el, dar nu-i dezvălui că nu se va vedea cu Morgan pînă la lansarea capcanei. Împrăștiase semințele informației prin cîteva locuri din oraș; acum trebuia doar să aștepte, să vadă dacă apar roade. Morgan devenise țintă dintr-un motiv anume; acel motiv trebuia să fie cauza unui gest făcut sau pentru ce a văzut el în acea zi.

Poate că amenințarea pe care o căuta el era mai profundă, nefiind nici doamna Kingsley, nici Brawley, nici măcar Kodak, ci probabil cineva care-i cunoștea. Nu putea să-și dea seama, decît după ce reacționa cineva.

CAPITOLUL 3

Ușa sediului poliției se deschise, iar Isabeau Maran, șefa Departamentului de Poliție ridică încet capul, înviorată de adierea răcoroasă. Cîinele ei, un Golden Retriever, pe nume Tricks, moțăia pe un pătuț confortabil și călduros, aflat la picioarele biroului. Cățelușa deschise ochii și ridică somnoroasă capul simpatic. Nu păru să dea din coadă anticipativ, în așteptarea persoanei care va intra, fiindcă așa făcea Tricks: nu știa cine va trece pragul, așa că nu merita efortul unei primiri călduroase.

Bo o văzu intrînd pe Daina Conner, iar cățelușa reacționă prompt, odată stabilită identitatea intrusului și lovi cu coada de două ori în podea, semn că nu era destul de entuziasmată cît să se ridice, apoi își lăsă din nou capul pe lăbuțele din față și își reluă somnul.

– Ce faci? întrebă Bo, mai mult protocolar. Se bucura că o vede pe Daina, fiindcă în Hamricksville, Virginia de Vest nu erau multe femei necăsătorite, de vîrsta ei, cu care să socializeze; de fapt asta se întîmpla în afara orelor de program, nu la sediul poliției. Cele două păreau exact la poluri opuse: Diana era blondă, cu ochi albaștri, cu forme unduioase, iar Bo era șatenă, cu ochi negri și singurele ei forme unduioase erau curbele aleii din fața casei. Amîndurora le plăcea același gen de filme, agreau aceleași glume și își păzeau reciproc spatele.

– Am exagerat cu o bere în plus la prînz, anunță Daina și se așeză pe scaunul cu șezutul cîrpit din fața biroului lui Bo. Își

dădu într-o parte cele cîteva şuviţe blonde, care i-au alunecat pe frunte. Pînă la trei nu mai am nici o programare, aşa că m-am întrebat unde ar fi locul cel mai potrivit ca să mă trezesc decît aici? Cu tine pot să beau o cafea şi să discut, după care mă vei pune să suflu în Breathalizer-ul tău şi-mi vei spune dacă pot să conduc sau nu.

Daina era proprietara unui salon de înfrumuseţare, The Chop Shop, aflat la doi kilometri pe bulevardul principal din centrul oraşului. Nu era departe, aşa că Bo ştia că nu teama de a conduce ameţită a mînat-o pe Daina să vină pe jos, ci mai degrabă prefera să-şi omoare timpul rămas pînă la următoarea programare.

Astea toate însemnau pentru Bo să-şi ia adio de la orice gînd că va avansa cu hîrţoagele. Aşa că se ridică şi merse la cafetiera aflată pe o măsuţă într-un colţ al biroului, văzu că mai rămăsese cam un centimetru de lichid din cafeaua de dimineaţă, poate. Greu de spus. Era tot atîta pe la prînz, cînd a ajuns ea la birou.

Merse în baie şi vărsă zaţul la chiuvetă, spălă recipientul de sticlă şi se întoarse în birou, unde prepară cafea proaspătă.

– Ia zi, cu cine ai băut berile alea? o întrebă, cu aerul că dacă ar fi fost ea însăşi o încuiată, ar fi putut să o aresteze pe Daina pentru starea de ebrietate, însă nu era încuiată. Ba chiar i se părea că Daina a fost suficient de responsabilă şi a venit pe jos, nu cu maşina. Filozofia lui Bo era că nu trebuie să criticăm lucrurile care funcţionează.

– Cu Kenny Michaels. Am decis că trebuie să redecorez bucătăria, aşa că am discutat despre culoarea pereţilor – vai de mine, cred că am văzut vreo mie de mostre de culoare. Ştii tu, chestii.

– Aşadar la ce culori te-ai hotărît? Cafeaua fierbea molcom, iar Bo merse într-o anexă înghesuită, de unde scoase din congelatorul frigiderului o cutie cu îngheţată, plină pe jumătate. Nu

ştia dacă Dainei îi place îngheţata cu vanilie, sau fursecuri crocante, fiindcă doar asta avea. Înfipse o linguriţă în îngheţată, puse cutie în faţa Dainei pe birou şi o îndemnă:

– Mănîncă.

Daina se supuse şi începu să mănînce.

– Am ales un gri-metalic, combinat cu azuriu, răspunse ea. Nu e prea potrivit pentru bucătărie, dar asta-i şi ideea. Nu vreau nimic care să-mi stimuleze pofta de mîncare sau care completează cromatic mîncarea. Vreau doar ceva calm şi liniştitor... ştii, ca să stau cît mai departe. Se opri, scoase linguriţa din gură şi zise: Ce naiba? Asta-i îngheţată, protestă ea, cu aerul că habar nu avea cum i-a ajuns în mînă.

– Cinci puncte pentru puterea de observaţie, zise Bo şi se aşeză. Kenny Michaels, zici? E drăguţ. Chiar era, deşio bărbatul avea acel aer de muncitor-cu-ciocanul-atîrnat-la-salopetă. Nici prea înalt, nici prea scund, genul de bărbat musculos şi dolofan. Divorţat, aproape de patruzeci, cu un fiu la liceu. Nu se aflase nimic rău despre el, iar asta însemna că nu era nimic rău de ştiut.

– Sigur. Altminteri, de ce mi-aş fi renovat bucătăria? Şi de ce mănînc eu îngheţată? întrebă Daina uimită, după care mai servi o linguriţă cu îngheţată. Nu spun că mă plîng, dar am luat desertul la prînz.

– Asta te ajută să te trezeşti.

– Nu mai spune, făcu Daina. Se mai uită o dată la cutie: Un motiv legitim să consum îngheţată? Chiar există un Dumnezeu!

Chiar în clipa aceea Tricks înţelese că în încăpere cineva *mănîncă*, aşa că se ridică şi se instală în faţa Dainei, dînd uşor din coada stufoasă şi fixă insistent privirea pe cutia cu îngheţată.

Daina îngheţă chiar cînd ducea linguriţa la gură.

– Vai de mine, acum ce fac? întrebă ea cu jumătate de gură, de parcă i s-ar fi tăiat respiraţia şi ar avea în faţă o cobră, nu un Golden Retriever.

Bo nu reuși să-și ascundă amuzamentul.

– Îi spui nu. Nu are voie înghețată.

– Nu? repetă Daina. Tricks simți avantajul și se apropie, apoi își lipi boticul de genunchiul Dainei, completînd tabloul cerșetoriei cu o privire înduioșătoare, care l-ar fi înmuiat pînă și pe cel mai dur bărbat, dară-mi-te pe prietena pe jumătate beată, care parcă devenise plastilină.

Bo oftă. Nu-i puteai ceda lui Tricks, pentru că, dacă o făceai, atunci ea înțelegea că, dacă se ține de capul tău suficient de mult, pînă la urmă cedezi, iar ea era neobosită în eforturile permanente să primească tot ce dorește.

– Tricks, nu, îi dădu ea ordinul scurt. Văzînd că Tricks nu se mișcă, spuse mai apăsat: Domnișoară, am spus nu. Bătu din palme de două ori. Mergi înapoi la culcușul tău, acum.

Tricks plecă, evident nemulțumită și revoltată, iar cînd ajunse la păturica ei, se instală acolo...suspinînd, cu spatele întors spre Bo, ca să-și exprime indignarea.

Bo reuși să se abțină din rîs. Niciodată nu se plictisea în relația ei cu această divă-canină – una deosebit de inteligentă. Era singura persoană de care Tricks asculta, chiar și cînd nu-i convenea, astfel încît Bo avea un companion constant. Nu se supăra pe ea; își adora cățelușa, cu toate că de multe ori era și ea copleșită de frustrare. Tricks era clar femela alfa, însă Bo trebuia să dovedească în mod continuu că ea este și mai alfa, stăpînă pe hrană.

Daina mîncă grăbită restul de înghețată.

– Mi-e teamă de ea, mărturisi ea.

– Da, de aceea te tăvălești pe jos și te joci cu ea de-atîtea ori.

– N-am spus că nu o iubesc. Am spus că mă tem de ea. Dacă ar trăi cu mine, aș fi sclava ei.

– Probabil. Bo se concentră din nou pe documentele de pe biroul ei. Vrei să atipești puțin, sau vrei să mă tot întrerupi cînd mă chinui cu hîrtiile astea?

– Pot să te ajut cu ceva? Să citesc vreun raport, ca să scot esențialul din el, apoi tu să semnezi la sfîrșit?

– Ești ametită. Crezi că mă pot baza pe rezumatele tale?

Cafetiera țiuia, semn că preparatul era gata, așa că Bo turnă cafea în două pahare de plastic, iar pe unul i-l aduse Dainei.

– Îmi place cafeaua cu zahăr și lapte, spuse aceasta.

La fel prefera și Bo, doar că nu mai avea de nici unele, așa că se mulțumi cu cafeaua simplă.

– Pune puțină înghețată în ea. Problemă rezolvată.

– Ai dreptate. Daina adăugă în cafeaua fierbinte o linguriță de înghețată, apoi bău cu grijă. Nu e rea, zise, după ce evaluă gustul. Mai adăugă două linguriță, cu gîndul că ar fi completat cu tot conținutul rămas de înghețată, dacă nu s-ar fi revărsat din pahar. Nu înțeleg de ce te ocupi tu de hîrțoage? Nu aveți totul computerizat?

– Bo privi gînditoare monitorul de pe biroul ei.

– Într-un fel. Poate. În unele zile. Sistemul computerizat antic – adică mai vechi de zece ani – avea mare nevoie de actualizări, însă plata salariilor polițiștilor era mai importantă, iar ea era de acord cu asta. Se putea ocupa și de documente, uneori lua acasă dosarele și le lucra pe computerul ei, mulțumită că băieții au lefuri decente, vehicule performante și tot echipamentul necesar. Ea și Hamrickville aveau un fel de relație simbiotică, așa că nu era încă dispusă să strige în gura mare că dorește un computer nou. Reveni la subiectul Daina.

– Așadar, chestia cu Kenny Michaels – chiar te interesează?

– S-ar putea. Dar nu încă. Pentru moment sînt tot în faza de interogare.

Tricks stătea tot cu spatele la ele și suspină prelung, sunet asemănător cu un geamăt îndurerat. Daina îngheță iar și privi cîinele cu un aer vinovat.

– Ignor-o, zise Bo. Mă pîrăște pentru că nu am lăsat-o să te hărțuiască.

– Cui te pîrăște?

– Ție. Tu ești singura ei speranță. Dacă te face să te simți vinovată, crede că va primi totuși puțină înghețată înainte să intervin eu și să te opresc.

– Ce zici, nu pot să-i dau puțină înghețată, ca să o fac fericită...

– Nu.

– Doar o...

– *Nu*. Vorbim de Tricks. Știi ce ar însemna asta? Nu vei mai putea să mănînci niciodată în prezența ei, nimic, punct. Îți va sări în brațe. Va trebui să o încui în altă cameră, iar asta mă va face furioasă pe tine.

Urmă încă un scîncet prelung. Cățelușa scosese un sunet de parcă ar fi avut inima frîntă. Daina o imploră din priviri pe Bo.

– Nu mă face să te închid pe tine, îi zise Bo.

– Of, bine. Măcar ai putea să-i dai de la tine niște...Se opri speriată de privirea tăioasă pe care i-a aruncat-o Bo instantaneu. Tricks înțelegea multe cuvinte, iar cuvîntul „bunătăți" ar fi ridicat-o în picioare instinctiv, făcînd-o să caute ceea ce ea considera că este delicatesa preferată. Ba mai rău, după ce a auzit cuvîntul de cîteva ori, Tricks și-a dat seama despre ce este vorba, așadar nu putea fi păcălită cu nimic. Scuze, zise Daina. Am uitat. Știi, nu te-ai gîndit să te duci cu ea la o testare? Sînt sigură că este un geniu canin.

– Știu că este, dar nu, nu am fost cu ea la testare. De ce să o fac? Doar nu e ca și cînd ai duce-o la un liceu mai bun.

Daina rîse și se mai relaxă, continuîndu-și incursiunea în cutia cu înghețată.

– Cred că s-ar descurca minunat. Haide, pune-mă la treabă. Pînă ce mă voi trezi, ca să pot pleca la salon, dar în special ca să te ajut. Nu e ceva confidențial?

– Nu, este vorba de un dosar public.

– La naiba. Să știi că mi-a pierit motivația.

Bo începu să rîdă și continuă să citească, în timp ce Daina dădu gata înghețata și termină cafeaua. Chiar și întreruptă cîteodată de conversațiile ocazionale, reuși să rezolve din teancul de dosare. Chiar cînd se bucura de asta, Tricks se trezi și-i aduse mingea de tenis, apoi o atinse cu lăbuța pe genunchi.

– E timpul pentru o plimbare, prințesă? spuse stăpîna ei și o mîngîie pe cap, apoi se ridică. Vrei să te plimbi cu noi? o întrebă pe Daina, care tocmai se uita cît e ora pe mobil.

– Sigur, de ce nu? Cît de departe vreți să vă plimbați?

– Cam o jumătate de milă.

– O jumătate de milă! zise prietena ei, oprindu-se dezarmată. Cît timp durează?

Bo rîse amuzată. O scotea la plimbare pe Tricks de cîteva ori pe zi, așa că o jumătate de milă era nimic pentru ea. Totuși, pentru Daina, cărei i se părea un efort epuizant deplasarea de la mașina ei pînă la salon – în condițiile în care purta pantofi cu toc înalt – o jumătate de milă era o distanță absolut nerezonabilă.

– Cincisprezece, douăzeci de minute, în funcție de locurile unde se oprește Tricks să adulmece.

– Nu se poate. Îmi pare rău. Adu-ți Breathalizer-ul tău de încredere și vezi dacă pot să cônduc.

Bo putea garanta că este în stare, dar, în eventualitatea că Daina ar fi suferit un accident, ar fi fost trasă la răspundere municipalitatea, așa că se opri și făcu așa cum i s-a solicitat.

Tricks nu a fost prea încîntată de această întîrziere, așa că s-a tot plimbat agitată printre picioarele ei, apoi a împins-o ușor cu botul în picior.

– Gata! îi zise cîinelui. Așteaptă-mă doar o clipă. Se uită pe ecranul aparatului și-i zise Dainei: Ești în regulă. Simți o nouă lovitură laterală. Bine, mergem acum. Știu că trebuie să urinezi.

Diana plecă, iar Bo încuie ușa de la intrare, apoi o scoase pe Tricks pe ușa din spate. Tricks lăsă mingea la picioarele lui Bo și o rupse la fugă. Bo pricepu aluzia, așa că aruncă mingea de tenis cît de departe putea – după cei doi ani de antrenamente reuși performanța unei distanțe apreciabile. Tricks prinse mingea de la prima ei săritură și se opri într-o poziție de poză pentru revistele de specialitate, așteptînd laudele stăpînei pentru captura reușită.

– Perfect! Ai prins-o foarte bine! strigă Bo. Tricks începu să dea din coadă fericită, lăsă mingea și veni înapoi radiind de bucurie. După alte trei aruncări și prinderi, Tricks reuși să se achite de treaba pentru care mai devreme insistase să iasă.

Bo descuie portiera Jeep-ului Wrangler vechi de șapte ani, iar Tricks sări imediat pe bancheta din dreapta șoferului, apoi așteptă pînă ce Bo îi fixă centura specială. Tocmai cînd se pregătea să iasă din parcare apăru adjunctul ei, Jesse Tucker, sufletul secției de poliție. Acesta opri lîngă mașina lui Bo. Amîndoi și-au lăsat geamurile portierelor, ca să poată vorbi.

– Am terminat cu dosarele, spuse ea. Dacă nu apare nimic, eu merg acasă să lucrez. Avînd și calificarea de redactor tehnic, ea obținea venituri substanțiale din această activitate suplimentară.

– Peste tot e liniște, răspunse bărbatul. Prognoza meteo a anunțat că se răcește vremea la noapte, poate chiar va ninge.

– Țin pumnii să scăpăm cu bine și fără zăpadă.

Primăvara nu părea că se grăbește. Începînd din Februarie au mai avut zile însorite și calde, ca aceasta de azi, de aceea toți sperau că anul acesta nu vor mai vedea zăpadă, dar, deși după calendar, iarna trecuse, părea că mai trebuie să aștepte. Se auzise de zăpadă și în Aprilie, iar pentru ea nu conta vremea de afară; zilele erau la fel și tot nemulțumită se simțea de multe ori.

– O să mai dau o tură înainte de plecare, spuse el, ca întotdeauna. Trase mașina de patrulare în parcare, iar Bo ieși pe strada principală din Hamricksville. Cîteva persoane i-au făcut cu mîna, cînd au văzut-o trecînd: Harold Patterson, de la frizeria de pe Broad Street, Doris Brown, care tocmai intra în brutăria ei, precum și primarul Buddy Owenby, care acum mergea mai bine, după ce în Decembrie își scrîntise glezna la o vînătoare de cerbi. Primarul avea și o băcănie, la care activa în orele libere. Bo îl aprecia pe primarul Buddy, care era deja la al patrulea mandat și reușise să păstreze orășelul într-o formă grozavă. A fost ideea lui să predea administrarea orașului cuiva din generația tînără, ca să implice și tineretul, deci să-l păstreze acolo. Hamrickville era printre puținele orășele care nu pierduse prea mulți din cetățenii tineri.

De două ori mai multe persoane îi făceau cu mîna lui Tricks. Bo știa asta prea bine, fiindcă o strigau :"Tricks!". Toți cei din oraș îi cunoșteau prietenul patruped. Tricks stătea lîngă ea, cu capul scos pe geam și limba atîrnînd într-o parte, parcă surîzînd fericită. Tricks era o adevărată divă și se comporta ca un Golden Retriever tipic, era vioaie, demnă și mereu pregătită de joacă.

După ce ieși din oraș, Bo mai merse cîteva mile pînă ajunse la șosea. De aici mai parcurse cîteva minute și ajunse în dreptul aleii unde avea cutia poștală, verifică dacă primise corespondența și scoase un teanc de scrisori din cutia a cărei ușiță se închidea și se deschidea cu mare efort. Frunzări scrisorile. Erau

facturi, reclame și un plic gros, fără adresă de returnare. Bo se uită cu atenție la timbru, apoi la locația de expediere și dată. Fusese trimisă din New York City, în urmă cu trei zile.

Straniu. Nu cunoștea pe nimeni la New York. Întoarse plicul pe toate părțile, gîndindu-se că nu poate fi o bombă ascunsă în el, fiindcă bombele nu vin în plicuri, ci în cutii. Oricum era imposbil ca în Hamrickville să se întîmple așa ceva, fiindcă aici rata criminalității era foarte scăzută.

Plicul de culoare crem avea dimensiunea unei felicitări mai mari, iar ea era destinatarul. Nu era ziua ei, așa că nu știa ce poate fi în el.

Auzi un claxon; era Sam Higgins, șoferul microbuzului școlar, care tocmai trecea pe acolo. Bo începu să deschidă plicul și scoase din el o felicitare, o despături și pe ea citi: *La mulți ani unei surori excepționale!*

Ce naiba? Avea doi frați vitregi și/sau surori, pe care nu i-a cunoscut niciodată. Mai mult ca sigur, era vorba de o confuzie de persoane. Cîte Isabeau Maran puteau să existe? Era una singură în Hamrickville, Virginia de Vest. Lipită pe interiorul felicitării era fotografia unei persoane pe care o recunoscu imediat. Chipul acestui ratat nici nu era greu de recunoscut, cu toate că trecuseră ani buni de cînd nu-l mai văzuse și, cu puțin noroc, ea spera că vor mai trece încă mulți fără să mai dea vreodată ochii cu el.

Sub fotografie era scris: „Sper să-ți placă darul pe care ți l-am trimis. Să ai grijă de el". Nici o semnătură, cu toate că ei nu-i trebuia oricum.

– Nu mi-ai trimis nici un dar, idiotule! se strîmbă ea privind fotografia. Chiar dacă i-ar fi trimis, ea tot ar fi ars-o.

De îndată ce acest gînd se stinse, apăru o flăcăruie gălbuie, care aprinse instantaneu felicitarea, iar ea o aruncă pe jos, speriată. În cîteva secunde nu mai rămase decît o foiță subțire

de cenușă, pe care o călcă de cîteva ori, din precauție. Se gîndi cît de nemernic a fost fratele ei vitreg și se întrebă cu ce substanță o fi impregnat hîrtia, care s-a aprins atît de repede. Numai lui i se părea amuzantă o asemenea ispravă.

Nu-și imagina cum de o părăsise norocul, iar el a contactat-o tocmai acum, după atîția ani – dacă puteai numi „contact" o felicitare care se auto-distruge – și chiar a reușit să o indispună complet. Mai tropăi de cîteva ori pe resturile arse.

Gîfîia de furie și privi gînditoare cenușa. Dacă ar pune mîna pe el, l-ar strînge de git. Întotdeauna avea acest efect asupra ei. Din prima clipă, cînd mama ei s-a căsătorit cu tatăl lui, între ei doi a existat o ură nerostită, dar slavă cerului că această uniune nu a durat foarte mult. Dacă ar mai fi durat, ori ea, ori Axel ar fi ajuns la închisoare, acuzați de crimă.

Asta a fost în trecut, dar de unde ideea că e amuzant să-i trimită o felicitare care se auto-distruge? De unde știa unde stă, fiindcă nu au păstrat legătura.

Trînti celelalte plicuri pe bordul Jeepului. Tricks îi simțea tensiunea și o privea curioasă, apoi o linse pe mînă, în semn de înțelegere și Bo își legă iar centura.

– Totul este bine, zise ea și o mîngîie pe Tricks. Așa era. Deși o înfuriase gestul nesăbuit al nebunului ei frate, nu merita să se mai necăjească degeaba.

Ajunse în sfîrșit pe aleea din fața casei, după ce parcurse vreo cîteva sute de metri de la aleea care se despărțea de șoseaua principală și tăia drept printr-o pădurice. Nu avea vecini în apropiere. Următoarea casă se afla la o distanță de o milă pe șoseaua spre oraș. Nu era bine că trăiește izolată cu casa, dar nu avusese altă opțiune, așa că se împăcase cu gîndul. Măcar Tricks avea spațiu suficient de joacă și alergat.

Se obișnuise și cu drumul pînă acasă, deși la început a fost nemulțumită. Cu timpul a înțeles că din pricina crizei

imobiliare a ajuns în situația dată. Nu a ascultat sfaturile celor din domeniu și și-a investit toate rezervele într-o casă, apoi posibilul cumpărător s-a răzgîndit, iar ea a rămas cu casa pe care nu a putut să o mai vîndă.

Această casă i-a devenit cămin pînă azi. Se simțea bine în ea, deși ar fi preferat un apartament în centru. Totuși datorită prietenelor bine-intenționate, a reușit să-și făurească micul ei univers acolo și s-a ales cu Tricks. Binecuvîntarea pe care o simțea cînd privea ochișorii aceia senini și calzi îi anula orice nemulțumire. Tricks știa toate rutinele ei, dar în special știa cînd se îndreaptă spre casă, moment de mare bucurie, fiindcă aici își regăsea jucăriile preferate, precum și masa de seară.

Cînd se apropie și mai mult de casă, văzu parcată o mașină nouă, neagră, un Chevy-Tahoe și se întrebă îngrozită: dacă nebunul de Axel îmi face o vizită anunțată prin nenorocirea aceea de felicitare buclucașă? Se uită atent spre mașină, ca să zărească un indiciu legat de identitatea vizitatorului. Dacă era Axel, va pleca pe unde a venit, cu cît mai repede, cu atît mai bine. Nu era binevenit în casa ei.

Dar nu Axel coborî din SUV-ul necunoscut, ci un bărbat înalt, brunet, ușor ciufulit. Bo scoase din torpedou pistolul pe care Jesse a insistat să-l aibă mereu la îndemînă. Tricks devenise foarte atentă, mai ales la străinul din fața casei. „Ham", se auzi lătratul nerăbdător al patrupedului. Tricks se bucura mereu, cînd vedea un posibil partener de joacă.

Bo nu era deloc la fel de optimistă. Nu opri motorul, în caz că va trebui să plece în grabă; lăsă geamul portierei și strigă:

– Cu ce pot să vă fiu de ajutor? Cuvintele erau rostite cu maxima politețe a momentului, dar cu intensitatea vocii unei femei autoritare, așa cum a învățat-o Jesse.

– Sînteți Isabeau Maran? întrebă bărbatul, care se sprijinea cu o mînă pe capotă.

– Da. Era la fel de precaută acum, chiar dacă străinul părea că-i știe numele. Era cam palid la față și avea cearcăne vinețiii sub ochi.

– Mă numesc Morgan Yancy, spuse el și își trecu palma peste față. Fratele dumneavoastră vitreg m-a trimis aici.

CAPITOLUL 4

– Eu nu am nici un frate vitreg, spuse ea sec, deși a tras concluzia evidentă că acest bărbat era „cadoul" pe care i l-a trimis Axel. Nu dorea să mai aibă nici o legătură cu el și nici nu era amuzată de acest cadou.

– Axel MacNamara, clarifică el pe un ton cumva amuzat, dar amabil. După cît de masiv era, vocea liniștită părea într-un fel nefirească.

– Știu despre cine vorbiți, dar nu contează.

– Mi-a spus că așa veți reacționa. Bărbatul privi de jur împrejur, făcînd parcă efort să-și miște ochii, analizînd tot ce vedea, iar ea bănui că face asta doar ca să mai cîștige timp. I se părea că fața lui arată mai degrabă *bolnăvicioasă*, nicidecum sinistră. I se vedeau stropi de sudoare prelingîndu-i-se pe frunte, iar asta părea straniu, fiindcă afară era răcoare.

– A avut dreptate.

Apoi un declic mintal o făcu să înțeleagă, după ce îl studie cîteva clipe. Oamenii care se simt rău și slăbiți au glasul stins, iar vocea capătă inflexiuni stranii, fiindcă nu au putere să respire cum trebuie. Paloarea pielii lui acentua impresia de suferință, mai ales că era și nebărbierit și avea ochii înfundați în orbite.

Bo avu chiar impresia că se rezema cu mîna de capotă ca să poată rămîne în picioare. Se uită la încheieturile degetelor lui și le văzu albite de efortul apăsării pe metal. Probabil că și transpirația era rezultatul eforturilor făcute ca să nu cadă din picioare.

– Ce este cu dumneavoastră? îl întrebă ea cu un aer îngrijorat.

El ridică mîna liberă și se șterse la frunte cu mîneca.

– Am fost împușcat. O privea cu reproș, iar ea remarcă nuanța. Nu mi-a plăcut deloc și nu vreau să mai trec prin asta. Așa că v-aș ruga mult să lăsați arma aceea.

Nu o văzuse cu pistolul în mînă, dar probabil remarcase că s-a aplecat spre torpedou și a ghicit ce ia de acolo.

– Sînt sigură că aveți dreptate, dar deocamdată asta e situația. Ce treabă aveți cu mine?

– V-am spus: am fost trimis.

– Pentru ce motiv? Nu putea să spună că habar nu are, fiindcă știa bine cît de pervers funcționează creierul lui Axel.

– Pentru recuperare și ascunzătoare.

Tricks își pierduse răbdarea, așa că o atinse pe mînă și lătră din nou. Ridică încet capul și-l privi pe bărbat foarte atent, iar ochii li s-au întîlnit pentru prima dată. Omul înțelese că Tricks nu prezintă nici o amenințare, așa că își mută privirea de la ea. Bo nu agrea oamenii cărora nu le plac animalele, așa că simți o neliniște în plus.

– Nu sînt de acord. Nu vă cunosc. Nici nu vreau să vă cunosc și nu-mi doresc să fim colegi de cameră.

– Colegi de cameră cu plată, o corectă el. Scoase mobilul din buzunar cu mișcări lente. Uitați: sunați-l pe Axel. Vă va explica el.

– Nu vreau să vorbesc cu nemernicul ăla.

– Presupun că nici el nu vrea să discutați, dar el știe ce trebuie făcut.

Adică ea nu știe? Bo îl privi cu și mai multă ostilitate amestecată cu neîncredere. El închise ochii o secundă și înghiți cu greu, părînd că își pierde cunoștința.

Poate era un actor bun, doar că nici cîștigătorul Oscarului nu-și poate modifica nuanța obrajilor în cenușiu. Bo era mai

mult ca sigură că bărbatul este pe punctul să cadă cu fața în jos, acolo, chiar pe aleea ei.

Drace!

Drăcui în gînd, parcă Jeepul, apoi coborî și deschise portiera. Tricks de-abia aștepta să coboare.

– Stai, a rostit Bo cu tărie, apoi a coborît și a trîntit portiera. În aer plutea miros de ninsoare. Tricks începuse să latre, în semn de protest pentru că a rămas singură în mașină, iar Bo dădu roată mașinii vizitatorului, cu pistolul în mînă și cu ochii-țintă asupra lui.

Era foarte clar pentru ea că bărbatul nu putea să facă vreun gest brutal, fiindcă i s-ar fi muiat genunchii; practic îl vedea cum se reazemă de mașină.

După ce îi comandă lui Tricks să stea liniștită, se apropie de necunoscut și-i spuse:

– Vreau să-ți văd o legitimație. Rămasă la o distanță apreciabilă și fără riscuri, Bo aștepta pînă ce bărbatul scoase portofelul din buzunarul interior, apoi îl întinde spre ea, permițîndu-i să ia de acolo legitimația și ce mai dorește. Ea luă portofelul, făcu un pas înapoi, ca să aibă destulă distanță pentru a para un posibil atac, apoi căută în interior. Erau niște bani, cărți de credit și un carnet de conducere. Citi pe carnetul de Virginia numele cu care s-a prezentat bărbatul: Morgan Yancy. În fotografie arăta mai bine și se vedea că este genul de om îngrijit, cu trăsături masculine definite. Șaten, ochi albaștri, fotografia corespundea cu realitatea. Înălțimea era cea menționată în document, un metru optzeci și cinci, dar greutatea putea fi ajustată în prezent, fiindcă nu mai corespundea cu valoarea scrisă. Era foarte evident că hainele stăteau pe el ca pe gard, atît de mult slăbise, dar chiar și așa era curat, evident îmbrăcat după ultima modă.

Tricks lătră din nou în mașină.

Bărbatul îi dădu și mobilul, pe care Bo îl prinse întîmplător, surprinsă de viteza cu care l-a scos el de pe bordul mașinii și l-a aruncat spre ea.

– bHei, mai bine nu-l prindeam și-l lăsam să cadă. Cine mai aruncă telefoane mobile prin aer?

– Sunați-l, spuse el. Respira din ce în ce mai greu și închise ochii, clar suferind.

– Nu-i știu numărul.

– Este singurul număr din memoria telefonului.

Măi, dar ce obiceiuri de spion. Inutil, oricum.

– Nu am vorbit cu el de șaptesprezece ani. Nici nu i-aș recunoaște vocea. Oricum nu dorea să-i mai audă vocea lui Axel– niciodată.

– Atunci găsiți un mod să-l recunoașteți, spuse el, tot cu ochii închiși. Poate știe despre dumneavoastră ceva ce nu mai știe nimeni.

Bo era revoltată fiindcă bărbatul părea că ia totul prea ușor; adică nu poți să apari neinvitat la ușa cuiva și să te aștepți ca respectiva persoană să aibă grijă de tine. Sau era atît de epuizat și nu-i mai păsa, pentru că nu mai avea energie să ajungă nici măcar pînă la șoseaua principală. După aspectul lui, varianta a doua era cea valabilă.

Fir-ar să fie. Nu voia să fie agățată într-un cerc vicios, dar nici nu știa cum ar putea să-l alunge, fiindcă părea incapabil să se deplaseze.

Se depărtă de el încă puțin, apoi întoarse mobilul pe toate părțile și constată că era un aparat ieftin, cu tastatură nu cu ecran tactil. Apăsă pe tasta de apel și îl lipi de ureche. Auzi niște zgomote stranii, așteptă, apoi o voce masculină răspunse:

– Da.

– Cine e?

– Și mie îmi pare bine să te aud. Era o voce bărbătească, baritonală și pentru nimic în lume Bo nu și-ar fi dat seama că aparține fostului ei frate vitreg.

– Scuze, continuă ea. Nu vei mai vorbi cu mine o secundă în plus, dacă îmi vei spune ceva care să te identifice.

– Un singur cuvînt, zise fratele ei rizînd. *Dungi.*

Era tulburată și începu să dea din cap. Cu toate că *„dungi"* nu era cuvîntul care să-i verifice lui identitatea, adolescenta din ea știa despre ce este vorba. Era fără îndoială Axel MacNamara. Nimeni, nici măcar mama ei, nu a știut că la vîrsta de treisprezece ani Bo a decis că vrea să aibă pe picioare dungi de tigru, asta ca să se deosebească de mulțime. Privind retrospectiv, i se părea o nebunie, dar vîrsta de treisprezece ani era un răspuns suficient.

Așa că la vremea respectivă și-a trasat pe picioare dungi cu cremă de protecție solară, apoi a făcut plajă. Efectul a fost acela că pielea ei căpătase aspectul unei afecțiuni dermatologice. Singurul remediu a fost să-și ungă zonele bronzate de pe picioare – acțiune de durată, soldată cu prezența lui Axel, fratele vitreg din infern, care a surprins-o – astfel ca zonele nebronzate anterior să capete aceeași culoare, după expunerea la soare.

În vara respectivă ea nu a mai purtat pantaloni scurți.

– Bine, zise ea deloc entuziasmată. Știu cine ești. Ce naiba ai vrut, atunci cînd l-ai trimis pe străinul acesta la mine, așteptîndu-te ca eu să...

– Las-o moale cu dramatismul, spuse el cu dispreț, iar ea începu să scrîșnească din dinți de furie. Nu crezi că tocmai eu aș fi trimis pe cineva periculos. Stai să-ți explic: el nu este periculos pentru tine. Are nevoie de un loc sigur unde să se recupereze, pînă cînd voi putea să mă ocup eu de această situație delicată. Nu știu cît timp va dura.

– Adică vrei să adăpostesc la mine în casă un străin pentru o perioadă de timp necunoscută? spuse ea, uitîndu-se strîmb la străinul cu pricina. Îl văzu că stă tot cu ochii închiși. Se urcase la volan și își rezemase capul pe tetieră.

– Da. Hrănește-l și ajută-l cu rufele, fiindcă nu este în stare să-și spele singur.

Deja Bo simțea cum i se suie tot sîngele la cap. Axel era mereu responsabil pentru acest efect.

– Ce te face să crezi că ți-aș face această favoare? îl întrebă ea furioasă.

– Nu cred. De aceea îți ofer o sută de mii de parai, scutiți de impozit, ca să faci asta. Spune doar un cuvînt și banii sînt ai tăi.

Bo rămase nemișcată. Bătăile inimii și respirația – totul încetinise. O sută de mii – *o sută de mii.* Nu era o avere, dar pentru situația ei financiară însemna o redresare. Suma nu era suficientă pentru achitarea casei, dar va acoperi o parte importantă a împrumutului făcut; îi va oferi o gură de oxigen și o va destresa puțin. În prezent se descurca, ținea capul deasupra apei, dar voia mai mult decît doar să se descurce.

Trase adînc aer în piept, ca să revină în lumea reală, evitînd să mai sară cu capul înainte, fără să se uite atentă.

– Nu zău? Și mai exact cum ar fi banii aceștia neimpozabili? Achitați pe sub tejghea? Știi bine că Fiscul urmărește orice depozit mai mare de zece mii, nu? Nu vreau să fac parte din escrocheria în care ești tu amestecat. Chiar este adevărat că a fost împușcat? De-abia acum realizase că a avut o reacție la această informație.

– Da, am fost împușcat, spuse străinul așezat la volan. Măcar prin asta se vedea că e conștient încă.

– În piept, îi spuse Axel. Era cît pe ce să fie omorît. Uite ce, nu poate să se întoarcă acasă la el pentru că a devenit țintă: nu știm pentru cine și de ce. Pentru moment nu e capabil să-și

poarte de grijă singur, dar a trebuit rapid să-l scot din sistem și să-l trimit undeva unde nu-l va căuta nimeni. Mi-ar plăcea să-l am mereu aproape. Casa ta este perfectă din toate punctele de vedere.

– Știi bine că vorbești de pe un mobil, da? Care poate fi supravegheat? zise ea dînd din cap dezaprobator.

– Nu și ale noastre. Sînt parolate, iar apelurile sînt bruiate. Telefoanele se vor autodistruge după acest apel. Urmă o pauză, apoi continuă: Vei primi destui bani cît să-ți plătești impozitul pentru cele o sută de mii. Nu te îngrijora, nu te va controla nimeni pentru asta. Haide, da sau nu?

Bo nu voia să dea un răspuns imediat. Cea mai mare greșeală financiară din viața ei fusese luată tocmai pentru că s-a aruncat cu capul înainte.

– Trebuie să mă gîndesc,

– Regret. Acum sau niciodată. Cum am spus, mobilele astea nu vor mai fi folosite niciodată și este prea periculos să mă contactezi prin mijloacele obișnuite.

Trecuse vremea cînd putea fi zorită să ia decizii înainte să primească niște răspunsuri.

– Hmm. În primul rînd: nu-mi place să fiu împinsă de la spate. În al doilea rînd: nu am încredere în tine, așadar cred că te temi să nu mă prind de motivele tale și de aceea nu-mi dai timp să mă gîndesc. Bine, uite care-i răspunsul meu...

– Bine, bine, spuse el cu țîfnă, iar ea jubila. Dată fiind diferența de vîrstă dintre ei, în timpul certurilor frecvente din scurta perioadă cînd părinții lor au fost căsătoriți, ea nu reușise niciodată să-l înfrîngă. Dar acum nu mai avea treisprezece ani și știa cum să-l abordeze. O sută cincizeci de mii, spuse el.

– Eu nu mă tocmesc pentru bani mai mulți, dar mulțumesc oricum. Voi reține numărul, în caz că mă voi decide, spuse ea cu detașare.

– Uite. Era prima dată cînd tonul lui Axel se transformase din ironic în foarte serios. Știu că este o situație neobișnuită. Exact circumstanțele tale speciale sînt ideale pentru scopurile mele, înțelegi? Nimeni nu ar face vreo legătură între noi...

– Slavă Domnului, zise ea, căci nu putea rezista tentației să-l ironizeze.

– Sînt de acord cu tine. Dar tu ai resurse, ești izolată și nu trebuie să-l muți prea departe, în caz că voi avea nevoie de el, dar mai presus de toate astea, ai nevoie de bani.

Asta cam așa era. De șapte ani, cît trecuseră de la proasta evaluare a pieței imobiliare, banii au stat în spatele oricărei decizii a luat. A învățat cum să facă alegeri financiare bune, să se comporte ca un adult și să facă tot ce trebuie, adică să-și ia două slujbe. Cu toate regretele ocazionale, se simțea fericită aici, iar această fericire fusese învățată în timp, deci era foarte prețioasă.

Nu era stînjenită de impasul ei financiar. Acum avea o situație net superioară celei din trecut și reușise să iasă la suprafață. Totuși, de unde știa Axel de viața ei, dar mai ales de finanțele ei? Ca și cînd i-ar fi citit gîndurile, el îi zise:

– Am făcut și eu niște săpături în legătură cu tine.

– Și dacă tot ești nerăbdător să-l ascunzi, nu crezi că ai lăsat ceva urme?

– Dacă ar ști cineva unde să caute, da, dar m-am folosit de intermediari. Există numeroși avocați și m-am asigurat că ești protejată și că rămîi anonimă.

Nu-i stătea în fire lui Axel să fie conciliant, nici măcar agreabil, iar asta îi spunea ei cît de importantă era afacerea pentru el. Siguranța era pentru Morgan Yancy esențială acum, mai ales din pricina stării lui. Cu toate că nu era o femeie impresionabilă, nu putea să-l alunge pe acest bărbat, pentru

simplul motiv că nu era în stare să conducă. Oricum, îi va oferi găzduire pentru o noapte. Mîine rămîne de văzut ce va face.

O sută cincizeci de mii de dolari...

Oftă. Trebuia să se gîndească şi la alţii, nu doar la bani.

– Nu se poate. Dacă atentatorul este pe urmele lui, nu pot să pun în pericol viaţile celor din zonă. Nu pot.

– Nu se va întîmpla aşa ceva, o asigură Axel. Nu se poate face nici o legătură şi e imposibil să se ajungă la tine. L-aş putea trimite la o locuinţă sigură, dar securitatea a fost încălcată deja şi de aceea te-am contactat, fiindcă nu faci parte din reţea. Este o problemă internă.

Dilema era imediată şi înnebunitoare. Avea nevoie de bani, dar nu avea încredere în Axel. Nu dorea ca acest străin rănit să stea la ea, dar nu-l putea alunga. Nici nu putea să cheme ambulanţa, ori pe Jesse, ca să-l ducă...unde? Morgan Yancy nu avea neapărat nevoie de un doctor, ci de timp ca să se vindece şi să-şi recapete puterile. La spital ar fi imediat identificat şi totuşi, îl credea pe Axel, deci nu voia să pună în pericol viaţa bietului bărbat.

Nu avea încredere mare nici în Axel, deşi ştia că slujba lui are legătură cu guvernul, dar nici asta nu era o recomandare.

– Stai aşa, zise ea şi acoperi mobilul cu mîna, ca să nu fie auzită. Se apropie de SUV şi-l strigă pe bărbat: Yancy?

El deschise puţin ochii.

– Da?

– Axel spune că nu te poate găsi nimeni la mine.

– De aceea am venit pînă aici.

– De unde vii?

El refuză să-i ofere acest detaliu, iar ea insistă:

– Mai exact cînd ai ieşit din spital?

– Azi dimineaţă, zise el, apoi închise ochii.

Fir-ar să fie.

Era sigură că poate va regreta, însă o sută cincizeci de mii de dolari erau bani şi oricum vedea că bărbatul nu prezenta

nici o ameninţare, aşa cum se simţea acum – cel puţin pentru moment. Morgan avea încredere în Axel, chiar dacă ea nu avea şi probabil că el îl cunoştea pe fostul ei frate vitreg mult mai bine decît ea, dat fiind că mariajul părinţilor lor a durat doar opt luni.

– Bine, zise ea. Dar dacă nu găsesc banii în cont peste două zile, îl dau afară în stradă.

Acum Bo luase decizia; bună sau rea şi trebuia să se gîndească la chestiuni practice.

– Să-ţi dau numărul contului meu din bancă.

– Te rog, se auzi tonul acela disprețuitor. Oricum îl am deja. Legătura se întrerupse.

– Acum ce facem? se întrebă ea după încheierea convorbirii.

Yancy ridică încet capul, apoi întinse mîna spre ea, iar Bo îi dădu mobilul. Îi scoase bateria cu viteza unuia care a făcut asta de sute de ori.

Tricks chiar îşi pierduse răbdarea şi anunţă asta prin cîteva lătrături, de data aceasta din categoria celor care se traduc prin:"Mămico, ajută-mă!"

Bo ştia că este manipulată, dar chiar şi aşa tot îi făcea pe plac.

– Vin imediat, îi spuse ea bărbatului.

Merse spre maşină, deschise portiera şi o eliberă pe Tricks din centura ei, nu înainte de a pune pistolul în buzunarul jachetei.

Tricks îşi luă mingea de tenis şi ţopăi jos din maşină, veselă şi pusă pe joacă. Se îndreptă glonţ spre Yancy, dar Bo nu ştia dacă el este iubitor de animale sau nu, aşa că îi dădu scurt comanda:

– Nu!

Se temea ca Tricks să nu sară direct pe genunchii lui. Cînd ajunse la portiera deschisă, deja Tricks îl mirosea minuţios pe Morgan, sprijinindu-şi lăbuţele din faţă pe marginea geamului. Mirosi cămaşa în dreptul pieptului, iar Bo se gîndea că poate

acolo fusese împușcat. Oftă; știa că Tricks simțea și evalua imediat starea unui om: dacă era vesel, trist sau rănit, iar ea își oferea compania, pentru a-i alina suferințele. Bărbatul aștepta liniștit această evaluare canină, iar cînd Tricks a constatat tot ce o interesa îl linse delicat pe cămașă, la piept, apoi își coborî lăbuțele pe asfalt și își rezemă capul pe genunchiul lui.

– Haide, prințesă, o chemă ea. Stai la distanță. O trase ușor de zgardă și-l întrebă pe Yancy: Acolo ești rănit?

– Da, răspunse el cu glas sfîrșit. A nimerit exact locul.

– O să încerc să o țin departe de tine; uneori e foarte băgăcioasă, pînă ajunge să cunoască omul. Bo se uită mai bine la el: arăta groaznic. Pînă la ușă nu era o distanță mare, dar date fiind circumstanțele, se îndoia că va reuși să treacă pragul. Putea să-l aducă ea mai aproape. Dacă treci pe scaunul din dreapta, îți conduc eu mașina pînă la ușă, ca să nu fii nevoit să mergi pe picioare. Acum totul îi era clar în minte: va trebui să-l ducă înăuntru și să aibă grijă de el, fiindcă singur el nu va putea.

– Pot să merg foarte bine, zise și se uită chiorîș la casă, ca la un inamic.

Bo își imagina că va încerca, fiindcă părea hotărît, dar mai știa că nu va reuși, nici chiar cu voința lui de oțel.

– Ba nu poți. De-abia te ții pe picioare. Insist să mă lași pe mine să duc mașina aproape de ușă, dar dacă nu vrei, treaba ta. Din partea mea, poți să rămîi în mașină toată noaptea; eu nu te pot duce în spinare.

Nu găsise cel mai diplomatic argument, dar nici nu-i păsa. Încerca să-l înțeleagă și să se pună în pielea lui; evident că se săturase să fie *ajutat*, cum s-ar fi săturat și ea, dacă ar fi fost împușcată.

– Pot să conduc, mormăi el.

– Bine, zise ea și merse să-i dea drumul în casă lui Tricks. Cățelușa sări pe un scaun aflat la fereastră și privi cu interes ce se întîmplă afară. Bo aștepta ca Yancy să pornească motorul și

să întoarcă mașina, ca să o parcheze cu partea șoferului spre ușă. Astfel era mai aproape de țintă.

Se chinui să coboare din mașină, iar Bo preferă să nu-l ajute și îl întrebă:

– Ai bagaj? Cu întrebarea se gîndi totuși să-l susțină măcar, așa că-și propti umărul stîng sub brațul lui drept.

– O geantă de voiaj, zise atît de încet, de parcă fiecare cuvînt rostit îl epuiza peste măsură. În spate.

Bo strîmbă din nas, din pricina mirosului pe care-l simți dinspre el. Mirosea a încins și a...bolnav: un amestec de transpirație și medicament, probabil de la pansamentul cu antibiotic de pe rană, fixat cu plasture.

– O să vin eu după geantă. Bo își zise că era bine să-l ducă în casă cît mai repede, dar nu-i era ușor. Cu toate că evident slăbise, față de momentul din fotografie, era mai înalt ca ea cu un cap și era vizibil afectat, astfel că se sprijinea pe ea cu încredere. Cînd i-a văzut intrînd, Tricks a început să se plimbe printre picioarele lor, bucuroasă, iar Bo i-a spus în timp ce-l conducea pe suferind spre canapea: Lasă-ne. Unde ți-e mingea?

Tricks alergă în căutarea mingiei, iar Bo avu timp să-l instaleze pe canapea.

– Ar fi bine să te întinzi, îl sfătui destul de sever și-i aranjă o pernă sub cap. Bărbatul făcu întocmai, iar pe chipul lui se citea o oarecare resemnare amestecată cu epuizare, așa că oftă prelung și închise ochii. Bo îi aranjă încă o pernă sub genunchi, fără ca el să se miște. Transpirase și ea, cît timp l-a așezat cît mai confortabil la orizontală.

Tricks găsise mingea și venise cu ea la picioarele ei, apoi aducea la picioarele bărbatului cîte o jucărie din cutia ei specială. El începuse să respire liniștit, probabil fiindcă adormise, iar Bo merse să aducă geanta de voiaj.

O scoase cu greu din portbagaj și o tîrî pe jos, pînă în holul de la intrare. Era clar că bărbatul nu va putea urca într-o cameră

la etaj, deci va trebui să-l cazeze la parter, unde se afla și o baie, pentru confortul lui. Îi lăsă geanta lîngă canapea, în caz că se trezește și va avea nevoie de ceva din ea. Tricks continua să aducă jucăriile lîngă musafirul neașteptat.

Bo făcu mental lista cu treburi care o așteptau: va trebui să-i hrănească pe amîndoi, apoi cumva îl va juta să meargă la baie, iar acum voia să știe în ce stadiu se află.

– Ești conștient? îl întrebă.

Nici un răspuns. Era bine sau era rău? Oare era conștient, sau doar adormit? Era rău, dacă își pierduse cunoștința. Care dintre cele două stări ar fi fost mai bună pentru moment? Dilema nu-i dădea pace, așa că preferă să verifice singură, așa că se aplecă deasupra lui și îl apucă ușor de umărul drept.

– Hei...

A fost singurul cuvînt rostit, fiindcă el deschise brusc ochii și întinse mîna dreaptă spre ea, apucînd-o zdravăn de gît, moment în care Bo avu senzația că moare sugrumată. Nu vedea decît albastrul infinit din privirea lui speriată, dar se panică din cauză că nu mai avea aer. Își adună ultimele fărîme de curaj și putere și îi aplică un pumn în față. Impactul s-a finalizat cu un recul resimțit pînă la cot.

– *Drace*! exclamă el și îi dădu drumul.

Ea făcu un pas înapoi și trase adînc aer în piept, apoi tuși sec și își masă gîtul.

– *Fir-ar să fie*! zise imediat ce și-a revenit din șoc. Se uitau unul la celălalt de la o distanță care să le asigure siguranța.

Uite că așa cum nu s-a gîndit ea că poate nu doarme, acest necunoscut, aflat în casa ei de doar cinci minute, a încercat deja să o omoare. Asta *nu putea* deloc să fie bine.

CAPITOLUL 5

Ar fi trebuit să-și dea seama că Axel minte. „Nu va fi un pericol pentru ea", rahat!

O durea pumnul; chiar *doare* cînd tragi un pumn cuiva. Poate și pe el în doare, dar era problema lui. Se chinui să se ridice și duse mîna la nas. Șterse sîngele care țîșnise.

Se simțea revoltător de vinovată pentru că lovise un bărbat rănit. Nu trebuia să se înfurie, însă el a sugrumat-o și nu-l provocase ea; chiar și așa slăbit, era evident că ar fi putut să o ucidă foarte ușor, iar asta poate s-ar fi întîmplat, dacă nu și-ar fi dat seama cine este.

Se temea că acum va sîngera pe canapeaua ei, așa că scoase din buzunar un pachet cu șervețele, pe care le avea mereu la ea cînd ieșea cu Tricks și i le dădu, ca să-și șteargă sîngele de pe față.

El se șterse încet, fără să o privească deloc.

– Ce naiba? spuse ea și-l lăsă pe el să descifreze sensul.

– Scuze, a șoptit el, ținînd șervețelul la nas. Nu trebuia... să mă apuci de umăr, înțelegi? Strigă, sau aruncă un obiect în mine.

– Să fii sigur că voi arunca un obiect în tine, spuse ea iritată. Făcuse un pact cu diavolul, iar acum își primea plata. Îl întrebă curioasă: Luptă?

El ridică ușor umărul drept, apoi nu se mai clinti, fiindcă mișcarea i-a provocat durere intensă.

– Într-un fel.

Pentru ea nu era clar ce înseamnă acel „fel" de luptă. Ori te lupți, ori nu. Totuși îl înțelese că încă se simțea frustrat din pricina incidentului.

– Bine, îi zise ea. Dar să nu mă mai sugrumi vreodată.

– Voi încerca. Ai un pumn valoros, spuse el, tamponîndu-și nasul. Ce-ți face mîna?

– Mă doare.

– Și pe mine nasul.

– Bine.

După cum arăta bietul de el, părea că mai are puțin și se răstoarnă de pe canapea. Bo se uita prin cameră, după Tricks, iar în acest timp el privea cu atenție mormanul de jucării ale ciinelui. Se auzeau lipăielile lui Tricks din bucătărie, dar imediat ce termină apa din castronel, aceasta veni cu o găină din cauciuc, pe care o lăsă pe genunchii lui.

– Te mituiește, îi explică Bo. Încearcă să te provoace să te joci cu ea.

Tricks nu-l scăpa din priviri, ba chiar împinse ușor cu nasul jucăria adusă.

– Nu va renunța pînă nu cedezi tu, așa că te sfătuiesc să te conformezi.

– Nu poți să o duci într-o cameră de unde să nu iasă mereu? spuse el ușor stresat, dar și complet epuizat. Nu sînt în stare să fac nimic.

Chiar era adevărat ce spune, iar în alt context Bo ar fi disciplinat-o pe Tricks, dar nu acum.

– Mai bine te-aș încuia pe tine undeva, nu pe ea. Hai, fetițo, strigă ea, lovindu-și palmele de două ori, iar Tricks veni prompt. O mîngîie și se uită pe sub sprîncene la interlopul de pe canapeaua ei. Aceasta este casa ei, nu a ta, spuse apăsat. Ești aici fiindcă suferi.

– Sînt aici pentru că ai nevoie de bani, zise el, cu încăpățînarea celui care nu dă înapoi.

Bo știa că are dreptate, dar tot nu se calmă. Ar fi fost o copilărie să mai continuie discuția.

– Ai dreptate, zise ea. Nu vom ajunge nicăieri așa. Voi încerca să o țin mai departe de tine. Pînă ce nu leșini din nou, ar fi bine să mănînci ceva. Ce vrei?

– Nu mi-e foame.

– Bine, atunci îți fac un smoothie.

– Nu, mulțumesc, chiar nu mi-e foame, refuză el, indiferent la oferta ei.

– Nu te-am întrebat dacă ți-e foame. Dacă nu pui gura pe nimic, te vei simți și mai slăbit. E ceva normal. Dacă nu poți înghiți mîncare solidă, pot să pun în smoothie niște unt de arahide, lapte, banană...chestii din astea. Măcar așa vei înghiți ceva hrănitor.

– Ce ai spune de niște lapte simplu?

– E perfect, atîta timp cît mai pun în el unt de arahide și o banană.

Îl văzu că bombăne ceva înfuriat, dar după mutra ei, care parcă amenința că fie bea ce-i pregătește, fie o să i-l verse pe cap, el acceptă:

– Nu-mi pasă. Pregătește ce vrei.

Chiar asta intenționa ea să facă. Merse la bucătărie, adică în secțiunea din mijloc a parterului open-space. Locuia într-un fel de hambar – unul adevărat, pe care ea însăși l-a proiectat, apoi i-a supravegheat renovarea; de fapt nu fusese construit pentru ea, fiindcă nu ar fi ales niciodată să locuiască într-un hambar. Casa fusese concepută pentru un client care a lăsat-o baltă ulterior, înglodată în datorii și cu o casă-hambar construită într-un loc pe care nu și l-ar fi ales niciodată pentru ea.

Totuși a ieșit bine. Devenise hambarul ei și aici își clădise o viață, în acest colțișor din Virginia, cu munții și rîurile limpezi, o casă unde Tricks avea spațiu suficient. Avea prieteni, avea o slujbă – de fapt două – și era extrem de mulțumită.

Bucătăria era pătrată și foarte luminoasă, deși existau coloane care susțineau tavanul. Podelele erau din lemn masiv. Norocul ei cu atîta spațiu liber, fiindcă putea să-i aibă în raza vizuală și pe Yancy și pe Tricks. Puse în blender: lapte, iaurt, unt de arahide, o banană, aromă de vanilie. Făcu o porție mică, deoarece nu credea că el va putea să bea prea mult, din lipsa poftei de mîncare, cum se întîmplă celor răniți.

Era bine să-i ofere suficienți nutrienți, ca să-l ajute să se refacă. Doar asta îi oferea în acest loc sigur: recuperare. După ce se va întrema și își va putea purta de grijă singur, va pleca fără îndoială. Mai bine să-l facă bine repede, chiar îndopîndu-l cu de-a sila.

De fapt îi făcea plăcere să-l oblige cumva. Nu doar că încercase să o sugrume, dar nu o plăcea nici pe Tricks. Cea de-a doua culpă era cea mai gravă. Nu toți agrează animalele, dar el fusese chiar obraznic. Nu era alergic la cîini, fiindcă nu a strănutat în prezența ei; pur și simplu era un cretin, fără explicație pentru purtarea dezagreabilă.

Adăugă niște gheață, porni blenderul și așteptă pînă ce amestecul era gata. Turnă într-un pahar și îi oferi băutura cu un pai.

– Poftim, îi spuse și puse paharul pe măsuța de lîngă canapea. Noroc.

Morgan începu să bea, la început neîncrezător, dar constată că era chiar gustos. Puse paharul la loc și oftă.

– Mulțumesc, îi spuse el.

– Cu plăcere. Trebuie să o scot la plimbare. Tricks luă mingea și se îndreptă spre ușă. Lipsesc vreo douăzeci de minute, sau mai mult. Vrei să-ți pornesc televizorul?

– Nu, vreau doar să stau întins, ca să mă odihnesc puțin.

– Bine. Să bei tot smoothie-ul.

Îl lăsă cu gîndul că va adormi, iar casa va rămîne neprotejată, așa că luă cheile și pistolul, apucă din mers o haină mai groasă și își trase gluga pe cap. Bătea un vînticel rece și norii plumburii amenințau cu ninsori abundente.

Încuie ușa și porni, iar Tricks alerga voioasă în fața ei, așteptînd să i se arunce mingea în direcția pe care o alegea ea. Plimbarea lor includea o cărare de la marginea pădurii, uneori și malul unui lac unde Tricks înota vara. Ajungeau la un delușor, pe care la început ea îl urca destul de greu, însă acum părea că nici nu urcă, atît de repede urca pe coamă.

Era cea mai plăcută parte a zilei, la plimbare cu Tricks, care savura fiecare clipă și se bucura ca un copil năzdrăvan. Lui Bo i-ar fi plăcut să mai stea cîteva minute dar de cîteva seri vremea se schimba brusc și în plus avea de lucru acasă, așadar decise să se întoarcă.

– Să mergem acasă, fetițo, o chemă pe Tricks, care apăru în alergare și se mulțumi cu cît a alergat pe ziua de azi.

Pe drumul spre casă scoase mobilul și imortaliză momentul cînd primii fulgi de nea i-au împodobit lui Tricks podoaba aurie, adunîndu-se pe cap ca o voaletă specială. Cățelușa se oprea și poza, de parcă era un model celebru.

– Bravo, fetițo, o încurajă Bo, apoi o mîngîie apăsat, iar ea se gudura printre picioarele stăpînei ei și o copleșea cu atenția necondiționată.

Ajunseră acasă, iar Bo descuie ușa, intră și se uită spre canapea: oaspetele nedorit stătea lungit, așa cum l-a lăsat. Tricks și-a luat cîte o jucărie din mormanul adunat lîngă canapea și le-a dus în culcușul ei, apoi s-a așezat să se odihnească.

Bo verifică paharul de pe măsuță și observă că jumătate din smoothie era băut, semn că a fost apreciat. Vărsă lichidul rămas

la chiuvetă și spălă paharul. Mai avea ceva timp pînă la masa de seară a ei și a lui Tricks, așa că se duse în zona unde avea așezat biroul, chiar sub rampa scărilor.

Lucra la un proiect deloc interesant, despre cum se poate converti limbajul tehnic în limbajul unei persoane obișnuite și cum se lucrează cu o cameră de înregistrare. Se descurca bine cu diagrame, chiar dacă nu avea produsul în față și avea capacitatea să vizualizeze funcționarea unui aparat.

Una dintre înțelegerile făcute cu orașul a fost să-i instaleze acasă un modem Wi-Fi, ca să poată trimite și primi toate datele de care avea nevoie la muncă, fără să mai ajungă în oraș. Astfel productivitatea ei a crescut simțitor. Avea proiecte cu termene stricte, dar reușea să le definitiveze mai devreme și așa cu anii afacerea ei a înflorit – nu destul cît să scape de datoria personală, făcută pentru un *anume* proiect. Atunci a decedat pe loc afacerea ei din domeniul imobiliar și a revenit la redactarea materialelor tehnice, pentru a-și cîștiga pîinea.

De multe ori Bo se minuna de schimbarea din viața ei. La momentul respectiv a fost speriată, ba chiar revoltată, dar altminteri cum s-ar fi oprit ea în acest orășel, unde a prins rădăcini solide? Termenul „rădăcini" îi era cu totul străin pînă atunci; nu se atașase de nici un loc în care a locuit, nici de vreo persoană, apoi viața i-a oferit o șansă – aici. Avea acum un loc al ei, unde se simțea acasă și o avea pe Tricks. Primise tot ce era mai bun.

Desigur că mai simțea nevoia să meargă la un concert, sau să hoinărească prin muzee, ori să cineze la un restaurant cu o listă de vinuri interminabilă – dar paradoxal, se mulțumea cu ce are aici. Ea însăși era surprinsă de propria-i persoană.

Tricks se ghemui pe covorul de lîngă scaunul lui Bo, iar acum chiar reuși să se concentreze vreo două ore în liniște. Termină un proiect și-l începu pe cel de-al doilea. Stomacul îi aminti că

trebuie să mănînce, așa că se ridică de la birou. Tricks o simți imediat și ridică privirea, anticipînd veselă momentul mesei.

Bo se apropie de canapea și văzu că Yancy doarme; se întrebă dacă era momentul să-l trezească și să-i ofere ceva de mîncare, sau să-l lase să se trezească singur? Era epuizat, așadar precis va mai dormi o vreme, poate chiar toată noaptea – fapt care ar fi creat o altă posibilă problemă.

Dacă l-ar lăsa să doarmă aici, jos, iar ea s-ar culca în camera ei? Dacă se trezea, avea nevoie să urineze și, ametit fiind, într-o casă străină, întunecată, nu ar găsi toaleta? Poate nici nu avea putere să o caute, atunci ce va face?

I s-a părut în regulă să-i lase lîngă canapea o sticlă goală, cu un bilețel: „*Folosește asta*". Ar fi fost bun un scaun special cu toaletă, dar de unde să ia așa ceva?

O chemă pe Tricks, să-i dea de mîncare, mai mult ca să o liniștească și să nu-i vină vreo idee să sară pe canapeaua unde doarme străinul. Merse în bucătărie și desfăcu o conservă cu mîncare specială pentru cîini, apoi adăugă cîteva felii de friptură de curcan, știind că Tricks adora micile delicii în castonelul ei.

După mai multe insistențe, Tricks mîncă și la sfîrșit dădu din coadă de mulțumire. Bo se îndreptă spre musafirul adormit, cu intenția să-l trezească într-un fel, iar metoda aleasă nu s-a dovedit potrivită: a aruncat o jucărie de pluș pe pieptul lui, el s-a speriat ca mai devreme, s-a ridicat brusc, apoi a căzut pe spate, secerat de o durere cumplită.

– Scuze, zise Bo, cînd îi văzu grimasa. Îmi cer mii de scuze!

– Ce naiba? exclamă el, deschizînd ochii. Făcu un efort și se ridică, iar atunci îi căzu de pe piept animăluțul de pluș cu care a fost trezit.

– Îmi pare rău că te-am trezit așa, dar nu te-ai clintit.

– Nu-i nimic, mormăi el. Cît am dormit?

– Cam două ore și jumătate.

– Nu am crezut că voi dormi atît. Îmi cer scuze. Probabil că șofatul m-a vlăguit complet.

– Îmi închipui, dacă spui că tocmai ai ieșit din spital. Se uită atentă la el și văzu că paloarea nu se estompase deloc, iar nuanța cenușie era la fel de intensă pe chipul lui. Te-am trezit pentru că trebuie să mănînci ceva, chiar și puțin, cum ar trebui să te hidratezi, totuși. Crezi că poți urca la etaj, unde este camera de oaspeți?

După privirea lui tristă și descumpănită, ea înțelese că răspunsul era negativ.

– Așa m-am gîndit și eu. Atunci vei dormi pe canapea, sau îți aduc o saltea și pregătesc un pat de campanie, ca să dormi întins mai bine.

– Pot, dar mai bine nu, zise el istovit.

– Înțeleg. Chiar înțelegea mesajul lui; dacă trebuia să facă un lucru, îl făcea, dar cu prețul unor dureri cumplite. În acest caz, hai să-ți arăt unde este baia, ca să te folosești de ea. Presupun că ai nevoie, iar dacă nu vei bea lichide, ți le voi turna eu pe gît.

– Am nevoie. Să merg la baie, adică, adăugă el.

– Atunci vino după mine. Oare de unde se poate închiria un scaun cu rotile? își zise ea.

– Nu, o întrerupse el. Pot să merg. M-am săturat de scaune cu rotile. Îmi voi recăpăta puterile doar dacă mă forțez. La el încăpățînarea mergea de mînă cu hotărîrea neclintită.

– Crezi că ești vindecat? Cît a trecut de cînd ai fost împușcat?

– Cam o lună. Își șterse transpirația de pe frunte. Făcuse eforturi mari să se ridice în capul oaselor.

– Nu spun că mă pricep la răni provocate de împușcături, dar presupun că ar fi trebuit să te simți ceva mai bine pînă acum.

– Operația pe cord deschis a fost mai dureroasă decît împușcătura în sine.

– Atunci se explică totul. Ți-au despicat osul sternului în două, nu-i așa?

El schiță un fel de zîmbet, dar nu reuși decît o grimasă.

– Asta a fost cea mai mică problemă, doar că probabil nu s-a vindecat complet osul. Pe urmă am făcut pneumonie. Doctorii nu au vrut să-mi dea drumul, dar părea că am stat prea mult în același loc. Mac și cu mine am decis că e timpul să plec. Bo îl văzu că se chinuie să se ridice, așa că veni să-l ajute, așa că îi apucă de subsuori, ca să-l susțină.

Mac era desigur Axel, iar pneumonia de care a suferit, adăugată la operația pe cord deschis explica slăbiciunea prelungită.

– Acum mai iei medicamente?

– Nu antibiotice; plămînii mei sînt curați acum. Reușise să stea pe picioarele lui, dar gîfîia și se clătina periculos.

– Am înțeles că nu iei antibiotice, dar alte medicamente? întrebă ea din ce în ce mai bănuitoare.

– Dacă vrei să mă întrebi de ce nu iau calmante pentru durere, zi-mi-o direct.

– Bine, atunci te întreb dacă nu trebuia să iei ceva calmante împotriva durerilor?

– Las-o baltă. Nu mai iau porcăriile alea. Cînd le luam, eram confuz mai tot timpul.

– Și?

– Trebuie să mă descurc singur. Nu am lîngă mine infirmiere și brancardieri care să mă ajute dacă aș cădea.

Era logic tot ce spunea, așa că Bo nu mai insistă.

– Nu prea te văd ținîndu-te pe picioare nici acum.

– Îmi este mai bine decît atunci cînd simțeam că-mi plutește capul de la calmante.

Încet, dar sigur Bo îl susținu cu grijă, ca să-l ajute să ajungă spre baie. El se sprijinea cu încredere pe umărul ei. Cînd ajunseră la chiuvetă, ea îl lăsă să se apuce bine cu mîinile, ca să se echilibreze și-i zise:

– Strigă, dacă ai nevoie de ceva. Sînt aproape.

– Mulțumesc.

Bo se retrase la o distanță suficientă cît omul să-și facă treaba fără să fie auzit. Clar că în seara asta nu va urca la etaj. După ce auzi că s-a tras apa la toaletă, se auzi și apa curgînd la chiuvetă. Bine că e genul care se spală pe mîini după ce-și face nevoile, se gîndea ea.

Se deschise ușa de la baie, iar ea merse să-l sprijine de subsuori, cum făcuse mai devreme.

– Hai să mîncăm de seară. Dacă nu te simți în stare să mănînci ceva solid, o să-ți pregătesc iar un smoothie.

– Ce ai de mîncare? întrebă el, puțin interesat.

– Ce prefer eu de obicei: am produse semipreparate la congelator. Uneori gătea, dar nu era foarte pricepută, așa că nu insista. Poate mîine va pregăti niște spaghete, însă acum era obosită și nu dorea să se streseze.

– Ai ceva care conține carne de vită?

Rapid ea făcu mental selecția caserolelor congelate din frigider.

– Îmi pare rău. Am doar curcan și pui.

Mîine va merge la cumpărături, însă azi va trebui să se mulțumească și el cu ce are ea la îndemînă. Au ajuns la canapea, iar el s-a prăbușit pe pernele moi, mai mult lungit, decît șezînd.

– Poate vrei să-ți pregătesc un sandviș cu unt de arahide și jeleu?

– Sună bine un sandviș, spuse el calm.

Alegerea nu era una prea hrănitoare, dar măcar era mîncare solidă. Îi pregăti o jumătate de sandviș; dacă putea să mănînce atît și voia mai mult, îi va mai pregăti, dar ea se îndoia că va fi așa. Ca băutură îi putea oferi apă, lapte și bere.

– Bei apă sau lapte?

– Apă, te rog.

Bo îi puse pe o tăviță farfuria cu jumătate de sandviș și un pahar mare cu apă. Îi puse tava în poală.

Bo se retrase, după ce îl informă că, dacă termină jumătatea de sandviș și mai dorește, îi pregătește și cealaltă porție.

Tricks nu cunoștea asemenea noțiuni ca respectul pentru cel care mănîncă, așa că se instală foarte aproape de el și nu-l scăpa din ochi. După ce l-a văzut că a terminat jumătate de sandviș, se trase ușor mai aproape de el și-l privea cu mare atenție.

– Crezi că mă va ataca? întrebă el ușor speriat.

Bo urmărise scena și voia să-l vadă cum se descurcă în bătălia privirilor.

– Eu nu aș lăsa din mînă sandvișul, dar nici nu l-aș ține prea aproape de gura ei. Practic nu dorea să-l sperie mai mult, chiar se simțea vinovată pentru cît se speriase el pînă atunci. Se gîndea că poate Tricks va face o mișcare bruscă spre el și s-ar putea să nu iasă prea bine. Deschise borcanul în care ținea cîteva delicatese pentru Tricks și o întrebă: Vrei o recompensă?

Imediat cățelușa tropăi spre borcanul cunoscut, dînd din coadă veselă. Bo scoase un biscuit și i-l dădu, iar cu coada ochiului l-a zărit pe Morgan cum bagă în gură restul din sandviș, grăbit și oarecum pe furiș. Gestul lui amuzant o făcu să zîmbească.

– Mai vrei un sandviș? îl întrebă ea, cu aceeași amabilitate cu care i-a oferit cățelului tratația.

– Nu, mulțumesc, zise el. A fost suficient.

Bo puse tava aproape de el, ca să se poată servi singur cu apă, dacă avea nevoie. Ea își luă puțin curcan pe o farfurie și se

așează la barul din bucătărie, să mănînce în liniște. De-abia la sfîrșitul mesei îl întrebă dacă vrea să se uite la televizor.

– Sigur, zise el, deși nu părea prea interesat. Măcar așa încăperea se va umple sonor, înlocuind tăcerea grea de pînă atunci. De obicei seara ea citea, sau se uita la televizor, dar acum nu avea chef să facă asta împreună cu el. Rămase cu opțiunea lecturii. Totuși era cam devreme ca să urce în dormitor.

– A nins, spuse ea, de dragul conversației. Nu prea mult, deocamdată.

– Este Aprilie, comentă el privind pe fereastră. Nu vedea stratul subțire așternut pe jos, însă fulgii cădeau lin.

– Am mai avut zăpadă în Aprilie. Părea că în fiecare an, în Aprilie Mama Natură poate să-i lovească.

– Sînt din Florida. Urăsc zăpada.

– Eu m-am obișnuit cu ea, spuse Bo. Pînă acum se mutase în șapte locuri diferite și pe nici unul din ele nu le-a numit acasă, pînă ce a ajuns în Virginia de Vest.

Bo părea din ce în ce mai tensionată, fiindcă nu-i plăcea ca un străin să-i invadeze intimitatea. Făcea față, dar nu-i plăcea. Conversația lor sumară era forțată. Se îmbrăcă și ieși din nou cu Tricks, iar cînd reveni, musafirul ei adormise deja.

Aduse cîteva pături și o pernă din dormitorul pentru oaspeți. Ca să-l trezească, îl strigă pe nume, avînd grijă să stea la o distanță rezonabilă. Tricks începu să latre, iar el se trezi instantaneu.

Îl ajută să mai facă un drum la baie, își umplu iar paharul cu apă, veni și aranjă păturile pe canapea, apoi el se așeză și își scoase ghetele, pe care le puse lîngă canapea.

– Ai vrea să-ți păstrezi pantalonii pe tine? îl întrebă ea, menținînd un ton prozaic. Nu-i păsa dacă-i dă jos sau nu – nu o interesa absolut deloc trupul lui – dar poate avea o preferință. Ai pantaloni de pijama în geanta de voiaj?

– O să-i las pe mine, zise el, drept răspuns referitor la pijama.

Bo se gîndi cîteva minute, apoi scoase mobilul și formă un număr. Avea un telefon în bucătărie și unul în dormitor. Cînd sună primul, ea întrerupse apelul și îi dădu lui mobilul, apoi îi explică:

– Dacă ai nevoie de mine, sună-mă la ultimul număr. Am un mobil în dormitor. În caz că nu ai tu un alt mobil. Ai?

– Mai am unul cu cartelă unică în geantă.

– Atunci mă voi ocupa de el mîine. În seara asta poți să-l păstrezi pe al meu.

– Dacă te sună cineva?

– Ai dreptate, spuse ea. Ninge și poate vreun idiot face o trăznaie pe autostradă.

– Mobilul este în ultimul buzunar pe partea stîngă.

După ce-și introduse numărul în mobilul identic cu cel pe care l-a folosit cînd a vorbit cu Axel, îi spuse noapte bună și se retrase cu Tricks în intimitatea camerei ei.

Închise ușa și se relaxă. Va trebui să aibă grijă să nu coboare scările în lenjerie intimă, ca să-și ia o cană cu cafea, va trebui să închidă ușa dormitorului din propria ei casă, nu fiindcă se temea că el va urca acolo, ci pentru a o împiedica pe Tricks să coboare la el. Era clar, își zise în gînd: avea toată compania pe care o putea suporta într-o singură zi.

CAPITOLUL 6

Cînd s-a trezit, Morgan nu a realizat imediat unde se află. După cîteva minute de analiză olfactivă și vizuală a împrejurimilor, și-a amintit.

Se afla acasă la Isabeau Maran. Structura de lemn a construcției emana o aromă plăcută; amestecul de lemn al structurii hambarului și al tapițeriei din piele a canapelei pe care dormea, cu parfumul delicat de...potpourri din vasul de sticlă de pe o măsuță. Mai presus de toate era mirosul ei. Se afla în casa ei și parfumul ei se simțea peste tot. Se obișnuise deja cu mirosul, care îi devenise familiar, din clipa cînd l-a ajutat să treacă pragul casei...hambarului...oricum se numea acest loc.

Fusese atît de epuizat ieri, încît acum îi era foarte greu să o descrie fizic, însă putea enumera doar: atrăgătoare, slăbuță, șatenă cu păr lung și mirosea grozav – nu doar că mirosea a femeie, dar nu mirosea a dezinfectant. Ar fi fost profund recunoscător dacă nu ar mai simți niciodată mirosul de spital. Ultima lună trăită a fost un coșmar, în care durerea, calmantele, nesiguranța, groaza, teama și furia l-au deconectat de realitate, iar de toate nu mai voia să-și amintească vreodată.

Acum trebuia să meargă la toaletă, dar se simțea foarte slăbit și asta era noua lui realitate. Putea să meargă prin propriile eforturi, sau putea să o cheme pe ea. Deja l-a ajutat de două ori pînă la baie și nu mai voia să o solicite. Părea că iubește mai mult animalele, decît oamenii neajutorați. Nu era de mirare, considerînd perioada petrecută cu Mac. Așadar, chiar dacă

trebuia să se tîrască, va ajunge singur la baie, oricît de mult efort va fi obligat să depună.

Se ridică în șezînd. Îl durea pieptul îngrozitor, din cauza pneumoniei. Nu era amețit, așa că se ridică încet.

Perfect. Nu era rău. O ușoară senzație de vertij trecător și gata. Merse cu pași mărunți și în trecere reflectă trist asupra stării perfecte a propriului trup înainte de a fi împușcat, însă nădăjduia că își va recăpăta forma cu timpul.

Pe peretele de lîngă ușă observă un panou cu leduri, iar cel roșu se aprindea intermitent, semn că proprietara activase sistemul de alarmă al casei. Bine că nu avea de ce să iasă.

În hambar nu erau obiecte inutile. Doar jucăriile cățelului împrăștiate atrăgeau atenția. Sufrageria, bucătăria și zona biroului erau mobilate minimalist, dar suficient, însă stilul era straniu pentru o femeie. Știa prea bine că femeilor le place să se înconjoare de *lucruri*. Evident că Isabeau Maran nu se încadra în categorie.

Ajunse la baie în final, fără probleme. După cît a condus ieri, acum epuizat, iar asta îi părea umilitor. Înainte să fie împușcat înota și/sau alerga cîteva mile bune, dar acum îl răpuneau chiar și cîteva ore de stat în capul oaselor.

Ce uitase să menționeze Mac era că fosta lui soră-vitregă era iubitoare de cîini, dar Morgan găsea asta mai convenabil decît dacă ar fi fost iubitoare de pisici. Cîinii sînt întotdeauna mai ușor de abordat. În general iubea animalele, dar nu acum. Nu avea energie să se joace, să mîngîie sau să facă față unui retriever foarte prietenos. Doamna Maran explicase clar locul pe care-l ocupa cîinele în viața ei și trebuia să se obișnuiască și cu asta.

A înțeles că prezența lui era o surpriză neplăcută și ceva ce i s-a impus. La fel de nemulțumit de situație era și el. Pentru moment nu avea de ales, dar nici ea nu avea, fiindcă îi erau

necesari banii. Îi era recunoscător pentru că-l găzduiește. Auzise că inițial l-a refuzat pe Mac, deși era vorba de o sumă frumușică. Dorința ei cea mai arzătoare era ca nimeni să nu fie pus în primejdie de prezența lui. Morgan era aproape sigur că așa va fi, doar că nu putea să jure asta. Chiar și cele mai bune planuri au scăpări; oricînd un detaliu nesemnificativ poate da peste cap totul. Deocamdată era mai bine să țină asta pentru sine, ca să nu se trezească iar pe drumuri, fără o destinație.

Se reașeză pe canapea și porni televizorul, privi indiferent cîteva minute, apoi renunță. Camera se cufundă în întuneric, fapt care îl bucura, dacă se gîndea la rezerva de spital, unde l-au agasat led-urile aprinse ale aparatelor la care era conectat. La fel cum l-au enervat și discuțiile purtate pe holurile luminate, dar și permanenta forfotă a personalului medical. Trase cu greu aer în piept și se relaxă în beznă.

Bo nu a reușit să doarmă bine, din cauza străinului din casă. Nu era obișnuită să împartă spațiul cu nimeni. Ușa dormitorului era închisă, iar Tricks obișnuia să facă rondul casei în fiecare noapte, așa că acum era neliniștită. După cîteva sărituri pe pat și înapoi pe covorașul ei, Bo o strigă:

– Vino aici și culcă-te.

Tricks își ascultă stăpîna, iar după cîteva proteste guturale, adormi pe partea ei de pat. Bo își înfoie perna și încercă să-și găsească locul. Adormi cu greu, apoi se trezi din nou enervată pe Axel și pe bărbatul de jos. Dacă amărîtul nu ar fi fost împușcat, situația de față nu ar fi existat, dar nici ea nu ar fi primit suma de o sută cincizeci de mii – doar ca să aibă grijă de el! Așadar, neatenția lui a fost în avantajul ei și pentru asta îi era recunoscătoare.

De la primii zori dădu la o parte pilota, iar Tricks sări voioasă direct la ușă, așteptînd deschiderea ei. În mod obișnuit,

Bo nu se sinchisea să se îmbrace, dar acum era altceva, așa că se îmbrăcă, se pieptănă și bău un pahar cu apă. Își imagina chipul cernit al bărbatului de jos și o cuprinse mila, combinată cu obligația de a-i oferi cît de cît îngrijire, mai ales că o făcea contra unei sume.

Tricks cobora scările în alergare, iar jos țopăia nerăbdătoare să iasă, așa că azi făcu la fel, cu toate că stăpîna ei se opri să vadă ce face bărbatul întins pe canapeaua ei. Îl văzu în aceeași poziție, doar că picioarele îi atîrnau în afara canapelei, dată fiind înălțimea lui.

Cînd o văzu pe Tricks că-i dă tîrcoale interesată, Bo luă de jos mingea de tenis, făcu un ocol pe la bucătărie și apăsă butonul expresorului, încîntată că la sosire avea să bea o cafea fierbinte, dezarmă alarma și deschise ușa. Tricks țîșni afară.

Ninsese ușor, iar pămîntul era acoperit cu o peliculă fină, albă și rece. Părea că iarna nu dorește să plece pe de meleagurile acelea. După cîteva ture, cățelușa își făcu nevoile și reluă rutina zilnică, mirosind și aducînd în gură bețișoare găsite printre ierburi.

– Ești pregătită pentru micul dejun? zise ea și Tricks veni la picioarele ei, iar în ochi îi strălucea lumina bucuriei de a mînca. Bo luă mingea de tenis și se îndreptă spre casă.

Înăuntru se simțea aroma fierbinte a cafelei proaspăt preparată. Îl văzu pe bărbat șezînd pe canapea. Nu mai arăta atît de răvășit ca ieri, cu toate că barba crescută îi întuneca puțin trăsăturile. Bine măcar că nu mai arăta de parcă era pe moarte. Ridică privirea, cînd o văzu că intră, dar nu i se citea nimic pe chip – nici nu era de mirare, considerînd bunăvoința cu care l-a primit ieri!

– Ești băutor de cafea, sau preferi altceva? îl întrebă ea, după ce agăță jacheta în cuier.

– Cafea, spuse el imediat.

– Cu lapte și zahăr?

– Nu. Simplă.

Bo se gîndi nerăbdătoare la cafeaua proaspătă, dar îi trecu prin minte că pentru el ar fi fost și mai binevenită. Puse o altă ceașcă pe grătarul expresorului și apăsă butonul de preparare, apoi îi duse lui prima cafea. Ochii lui albaștri fixau cana, ca și cînd ar fi conținut ambrozie.

– Mulțumesc, îi zise el și cuprinse cana cu ambele mîini. Avea palmele bătătorite și pe brațe i se vedeau urmele înțepăturilor din spital. Erau două mîini puternice, iar ea știa bine asta, după forța cu care a strîns-o de gît. Îl observă cum închide ochii de plăcere după prima sorbitură și-l întrebă:

– Nu vă lăsau să beți cafea în spital?

– După ce am putut să mănînc singur, da, numai că sînt bucuros de cafea, de teamă că voi bea doar lapte pasteurizat. Avea glasul ușor tremurat și ochii umflați după somn, dar se citea pe chipul lui cum îi revine energia.

– Mă tem că frigiderul e cam gol, recunoscu ea. Nu prea am avut timp pentru cumpărături. Între îndatoririle ei de șef al poliției și cele de redactor tehnic, pentru care termenele scurte erau la ordinea zilei, avea un program cu totul nepermisiv. Merse în bucătărie, ca să-i dea de mîncare lui Tricks, îi umplu bolul cu apă proaspătă, apoi își zise că era o treabă mult mai dificilă să hrănească un bărbat.

– Nu știu ce-aș putea să-ți ofer la micul dejun, recunoscu ea. Am doar lapte condensat și cereale cu fructe, dacă te interesează. Știa că nu poate fi interesat, cum nu era nici ea; cerealele erau pentru zile cînd rămînea fără nimic de mîncare în casă. Mai am și niște fulgi de ovăz, pe care pot să-i prepar cu stafide, ca să fie mai consistenți. Aș mai avea unt de arahide, sau pot să fac un smoothie, ori – deschise ușa frigiderului și studie conținutul – ar mai fi puțină brînză, pentru un sandviș, dacă vrei.

– Îmi e suficientă cafeaua, spuse el. Nu mi-e foame deloc.

– Am mai discutat asta ieri. Trebuie să mănînci.

– Sandviș cu unt de arahide, sugeră el plictisit.

– Îmi pare rău că oferta e săracă, dar, cum am spus, nu am fost la cumpărături. Aș vrea să știu ce vrei să mănînci, pentru că voi ieși la magazin. Ouă, cîrnați, clătite? spuse ea și luă creionul, ca să pună totul pe listă. Ouă, șuncă, suc de roșii, fructe, lapte...

– Da, încuviință el la toate.

Bo realiză că va trebui să-i ofere trei mese pe zi, iar asta era o sarcină dificilă, mai ales că nu știa nici cît timp va dura situația. Adăugă la listă carne pentru friptură, tot felul de salate, hamburgeri, cartofi, preparate congelate.

Totul va costa o avere. Bine că Axel o plătea corespunzător. Nu mîncarea era singura problemă. Nu putea să-l țină ascuns aici mult timp. Bonul fiscal de la supermarket o va da de gol, iar Hamrickville era un orășel în care totul sărea în ochi ușor. Oricum, nu intenționa să-l ascundă. Ar fi fost scandalos. Îi va spune lui Jesse că Morgan stă la ea, adăugînd adevărul că a suferit o operație pe cord deschis și rămîne la ea pentru recuperare.

Totuși, nu putea dezvălui numele adevărat al lui Morgan, dat fiind că el se ascunde, așa că se gîndi să abordeze subiectul. În timp ce-i pregătea un sandviș întreg cu unt de arahide, îl întrebă:

– Ce nume vei folosi?

Precis că Axel s-a gîndit la asta deja, iar el confirmă:

– Am un alt act de identitate, în caz că întreabă cineva.

– Să fii sigur că se vor face verificări. De îndată ce adjunctul meu va afla că ești aici, va pune o mulțime de întrebări.

Nu păru surprins de faptul că Bo are un adjunct, fiindcă știa detalii despre ea, dar privirea ei trăda o nedumerire: de unde

putea să știe care este adevărata lui identitate, dacă avea două? Oricum, chiar contează asta?

– Da, ți-am spus numele meu real, spuse el încordat, ca și cînd i-ar fi citit gîndurile.

– Nu contează, zise ea, pentru că eu oricum nu știu. Nu te cunosc. Tot ce știu este că Axel te-a trimis, că ești în convalescență și evident ai nevoie de ajutor, apoi că o sumă mare de bani va fi virată în contul meu astăzi. Din punctul meu de vedere, poți să te numești și Lady Gaga.

– Prefer Morgan, veni replica lui. Cea de-a doua identitate a mea este Morgan Rees, R-E-E-S. Mai am un nume: Allen.

– Allen este numele tău de botez real?

– Nu.

– Bine. Morgan Rees. Am înțeles. Dacă întreabă Jesse, voi spune că nu știu de acest al doilea nume, fiindcă nu trebuie să știe nimic de trecutul meu.

– Jesse este adjunctul tău?

– Exact. Jesse Tucker. O să-l cunoști, probabil în cursul după-amiezei.

– De ce?

– Fiindcă atunci cînd îi voi spune că ești aici, va trebui să te vadă cu ochii lui.

– Este iubitul tău? zise el și privirea lui albastră o pătrunse adînc.

– Doamne, nu! tresări ea. Oare de ce a întrebat-o așa ceva, dacă nu cîntărea posibilele complicații ale geloziei? Dat fiind că va sta acolo mai mult, era un motiv plauzibil.

– Totuși, va veni să verifice dacă sînt de treabă, sau nu?

– Este un polițist bun. Îmi este și prieten, dar nu în sens romantic. Evident, Jesse simțea nevoia să o protejeze, nu dintr-o pornire romantică, dar fiindcă se temea pentru ea că poate deveni o țintă, de vreme ce era șefa poliției. Funcția ei era

complet administrativă, oricum. Locuia singură, într-o zonă izolată, fapt care o deranja de multe ori, așa că era recunoscătoare pentru atenția acordată bunăstării ei.

Practic Jesse trecea mereu pe la ea seara, cînd se retrăgea, doar că ieri seară nu o făcuse. Omisiunea era neobișnuită, așa că Bo scoase mobilul și-l sună, avînd aerul îngrijorat. Jesse răspunse după al doilea apel.

– Neața, șefa.

– Eram îngrijorată, zise ea, răsuflînd ușurată. Aseară nu ai trecut pe la mine și acum mi-am dat seama de asta.

– Ah...zise Jesse, apoi tăcu, părînd că nu știe ce să mai spună. Bo parcă îi simțea stînjeneala.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. E cineva rănit?

– Rănit? Nu! Nici vorbă de așa ceva.

Acum îi veni ei rîndul să spună:

– Ah. Jesse era înnebunit după Kalie Vaughan, o coafeză de la salonul Dainei. Recent Kalie acceptase invitația lui Jesse să iasă împreună; acum bănuia că Jesse uitase să treacă pe la ea, din cauza lui Kalie – fie s-au certat, fie nu. Zîmbi, fiindcă era aproape convinsă cu nu fusese nici o ceartă. Zise: Bine. Spunei-i lui Kalie bună dimineața din partea mea.

Jesse păru surprins:

– De unde ai știut...

Bo rise și ridică pumnul spre cer, în semn de victorie; ea, ca și restul localnicilor îi vedeau împreună și vedeau cît de bine se potrivesc, de parcă ar fi fost născuți unul pentru celălalt și de-abia acum își dădeau seama de asta.

– Bine, m-ai prins, zise el cu sfială.

– Așa este. Vin și eu pe la prînz, dacă nu e nevoie de mine pînă atunci, zise ea pe același ton glumeț.

Închise și-l surprinse pe Morgan cum o examinează atent, fapt care îi provocă fiori reci pe șira spinării, din cauza ochilor

aceia periculoși. Era un prădător periculos, rănit în prezent, dar tot rămînea un prădător.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el parcă tensionat.

– Nimic, zise ea. Nimic important, oricum. Jesse se vede cu cineva și toată lumea aprobă relația lor, iar acum a uitat să vină la mine fiindcă a fost cu ea.

El se relaxă și își termină sandvișul.

– Mai vrei? îl întrebă, făcînd semn spre cana goală.

– Te rog.

Bo merse la expresor și reumplu cana, apoi o căută din priviri pe Tricks, care se juca într-un colț cu un os mai vechi, plin de păr și praf, pe care-l ronțăia insistent. Era o imagine nu tocmai plăcută, dar ea se amuza și îl aduse mîndră pe canapea, lăsîndu-l chiar lîngă el. Făcu cîțiva pași înapoi și îl fixa cu privirea ei veselă și atentă, în timp ce dădea din coadă nerăbdătoare, încurajîndu-l.

– Ce vrea? întrebă el.

– Fie să-l arunci, fie să o lauzi pentru alegere, sau să te joci cu ea. Sau, dacă te place, ți l-a adus să-l rozi și tu. Așa își exprimă ea generozitatea.

El scoase un sunet, asemănător cu un hohot de rîs înăbușit.

– Pot să aleg?

Bo îl privi compătimitor. Îi dădu cana cu cafea, apoi luă osul de lîngă el, ca să nu o lase pe Tricks să-l ia prima.

– Niciodată să nu-ți arăți slăbiciunea, îl sfătui ea. Dacă o faci, nici un om nu te mai poate ajuta.

– Dar e un retriever, nu un tigru, protestă el.

– Este o forță a naturii și să nu uiți asta.

Bo vorbise serios. Era singurul om căruia Tricks îi recunoștea autoritatea. Tricks iubea oamenii, dar pentru ea ei existau doar ca să o mîngîie, să o laude și să-i dea orice dorește. Bo făcea eforturi mari pentru ca Tricks să nu devină o pacoste

– cu excepția acelor persoane care o enervau, în care caz o lăsa pe Tricks să-și exerseze abilitățile.

– Ți-l dau, îi spunea Bo, în timp ce patrupedul încerca să i-l smulgă din mînă. Dar va trebui să te așezi și să-l mănînci în liniște. Hai, du-te la locul tău, repetă Bo. Cățelușa refuză invitația, așa că merse cu osul în gură și-l lovi pe Morgan pe genunchi. Nu! protestă Bo, apoi luă osul și-l puse în cutia cu jucării, pe care o acoperi cu capacul.

Acum Bo nu-i mai acorda atenție, deși o vedea că protestează.

– Cînd termini cafeaua, vrei să încerci să faci un duș? îl întrebă ea.

– Nu pot să stau în picioare, zise el resemnat.

– Grozav. Vrei să-ți aduc ceva din geanta de voiaj? Un schimb de haine sau bandaje curate?

– Doar niște haine curate.

– Bandaje nu?

– Am fost operat acum o lună. Rana s-a vindecat.

– Înțeleg. Vrei să-ți aduc ceva anume? Pantaloni de trening, altceva?

– Da, plus lenjeria de corp, ciorapi, trusa de ras. Restul nu contează. Nu plec nicăieri. Nu era prea încîntat că va căuta prin lucrurile lui. Bo înțelegea la fel de bine, cum știa că nici ei nu i-ar fi convenit asta.

– Dacă te deranjează să răscolesc prin lucrurile tale, poți să-mi spui.

– Dacă îmi păsa, chiar îți spuneam, rosti el calm.

– Perfect.

– Să știi că este o armă în bagaj.

– Nu mă surprinde. Ai permis? Chiar dacă nu avea, va proceda cum a făcut cu Daina, căreia i-a trecut cu vederea conducerea sub influența alcoolului.

– Sînt în statul Virginia.

Era suficient. Virginia și Virginia de Vest aveau legi de reciprocitate în cazul permisului de port-armă.

– Pe ce nume?

– Pe ambele.

Cît și-ar fi dorit Bo să afle din ce organizație face parte. Lucra pentru Guvern, aproape sigur, dar la ce agenție? Jesse va face investigații și poate va afla.

Trase geanta mai aproape de el, ca să-i ofere posibilitatea să o urmărească, apoi se ghemui și trase fermoarul. Găsi ușor trusa, sub care se afla un Glock 41, Gen 4. Îl scoase, la fel cum scoase și cutiile cu gloanțe.

– Crezi că trei sînt de ajuns? îl întrebă oarecum ironic.

– Dacă nu credeam asta, îmi luam mai multe.

Văzu șosetele și lenjeria lui rulate îngrijit; scoase o pereche, apoi se uită după pantaloni și alese unul de trening, evident mai confortabil decît restul celor pe care-i avea în geantă. Mai găsi tricouri, cîteva cămăși flanelate și un bluzon roșu, decolorat.

– Am ales bine? spuse Bo, prezentîndu-i selecția. Mai ai și alți pantofi? TenișI, poate?

– Cred că am luat o pereche de tenișI, pe care i-am pus în buzunarul lateral.

– Vrei să-i scot?

– Da. S-ar putea să alunec în șosete pe podeaua din lemn lăcuit.

Bo îi observă piciorul de mărime apreciabilă și reținu că va trebui să cumpere niște șosete cu benzi anti-alunecare pe talpă, cînd va merge la magazin.

Duse în baie articolele selectate și scoase două prosoape curate pentru el, așeză pe podea un covor special de baie, apoi se uită la suportul pentru prosoape, pe care Morgan se putea sprijini, ca să intre în cadă. Cînd ieși din baie, îl văzu că a ajuns

la ușă, după eforturi evidente, fiindcă se ținea cu mîna de piept și părea că-și dă duhul în orice clipă.

– Dacă te simți prea obosit și nu poți ajunge înapoi la canapea, să mă strigi. Eu merg să mănînc niște cereale.

– Mersi, dar sînt bine, zise, cu gîndul că va reface traseul fără să-i ceară ajutor din nou.

Se duse la bucătărie și își felie o banană, pe care o adăugă în bolul cu cereale. Nu mai auzi apa curgînd la duș, ci în chiuvetă, așadar deduse că se bărbierește acum. Își spălă cana de cafea, bolul, linguriță și îl văzu că iese din baie. Avea părul ud și părea că s-a pieptănat cu degetele. Era proaspăt bărbierit și pe față i se citea epuizarea. Se îndreptă spre canapea, cu eforturi mari și se așeză imediat.

– Mai vrei o cafea? îl întrebă ea.

– Nu, mulțumesc. Două au fost suficiente.

– Bine, atunci eu mă pun în mișcare, spuse ea, după ce îi luă cana și o puse în mașina de spălat vase. Merg în centru să fac aprovizionarea, apoi trebuie să mă întorc în oraș la prînz. Crezi că te vei descurca singur?

– O să mă descurc, zise el, cu toate că schimbul de priviri trăda cam aceleași îngrijorări. Trebuia să se descurce; nu avea de ales. O privi pe Tricks, care se juca liniștită cu o jucărie. Ce face prințesa?

Bo schiță un zîmbet, amuzată, fiindcă realiză că el nu i-a spus niciodată pe nume.

– Numele ei este Tricks. T-R-I-C-K-S.

– Credeam că Prințesă. Așa i-ai spus ieri.

– Prințesă este rangul ei, dar numele ei este Tricks. Oricum, îi spun în mai multe feluri.

CAPITOLUL 7

Bo dădu rapid o fugă prin oraș, în primul rînd la supermarket, dar o luă cu ea pe Tricks. Nu dorea să o lase acasă cu un străin, deși ce putea el să-i facă? Să-i cotrobăie prin dulapurile de bucătărie? Poate se chinuia să urce scările, dar în afară de sertarul ei cu lenjerie de corp, nu ar fi găsit nimic interesant în camera ei. Nu merita efortul, își spunea ea, mai mult ca sigură că Morgan se va culca din nou, de îndată ce ele au plecat.

În oraș parcă Jeepul, coborî geamul, iar pe Tricks o lăsă în mașină, dar nu multă vreme, căci reuși să facă toate cumpărăturile la supermarket în timp record. Cumpără mîncare pentru cîini, apoi legume, fructe, cîte ceva pentru gătit, pizza congelată, ouă, biscuiți, clătite congelate, aproape tot ce-i trecu prin minte că va folosi la bucătărie. Se gîndi să cumpere niște brînză și măsline pentru pizza, poate chiar lasagna congelată. Dumnezeule, oare chiar va cheltui toți banii de la Axel pe mîncare?

Nu și-a făcut nici un plan pentru anumite feluri de mîncare, fiindcă se grăbea. La casă Miss Virginia Rose, o profesoară pensionată, care se angajase la supermarket, ca să fie la curent cu tot ce fac locuitorii orășelului, ridică sprîncenele, surprinsă de muntele de alimente așezate de Bo pe bandă.

Miss Virginia nu puse întrebările direct, însă pregăti terenul pentru confesiuni. Bo era pregătită. Cea mai bună cale să eviți sentimentul de vinovăție este să dai cît mai multe detalii poți.

– Un bun prieten al meu vine să stea la mine o perioadă. Știi ce-i aia dependent de mîncarea nesănătoasă? zise ea și scoase la înaintare două pachete cu biscuiți Oreo, din care precis va fura și ea unul sau doi.

Miss Virginia ardea de curiozitate să afle mai multe de la Bo despre respectivul prieten, dar ea se grăbea și bătrîna rezistă. Oricum veștile circulă rapid prin oraș. Nu putea să-l ascundă, iar dacă oamenii vor vedea misterul în acest personaj, vor încerca să-l dezlege, spre ghinionul ei.

Plăti cu bani gheață, așa cum făcea în ultima vreme, de cînd cardurile se goliseră odată cu renovarea hambarului. Suma totală o sperie puțin, prevenind-o că ar fi bine să verifice la bancă dacă Axel i-a depus în cont suma promisă.

Încărcă totul în spatele jeepului, iar Tricks o primi bucuroasă, după ce urmărise interesată fluxul de clienți ai supermarketului.

– Să mergem, scumpo, îi spuse cîinelui. Vreau să avem timp destul pentru o plimbare, înainte să mergem la secție.

Ajunsă acasă, se uită la urmele mașinii lui Morgan, care erau aceleași de la sosire, așadar nu plecase nicăieri în absența ei.

Tricks coborî prima, iar Bo începu să care pungile cu alimente în bucătărie. Îl văzu pe Morgan că doarme pe canapea, cu un picior întins, iar celălalt pe podea, cu brațul drept îndoit pe piept și stîngul în aer. Era acoperit pe jumătate cu pătura și Bo încercă să nu-l trezească, așa că aduse toate cumpărăturile în mare liniște. Oare să-l trezească și să-i ofere un sandviș, ori să-l lase să doarmă mai bine? Nu prea se pricepea la îngrijirea convalescenților.

Cînd a luat-o pe Tricks, a avut la fel de multe îndoieli, așa că și-a cumpărat multe cărți despre hrănirea și îngrijirea cîinilor.

După ezitări îi pregăti rapid un sandviș și puse într-o pungă sigilată niște chipsuri, alături de sandviș și un pahar cu apă

chiar la capul lui, pe măsuța de cafea, ca să le vadă cînd se va trezi.

O luă pe Tricks și au plecat spre oraș. Pe drum sună la bancă, foarte curioasă să afle despre transfer.

– Șefa, am înregistrat un transfer de seara trecută, îi zise casiera, după cîteva secunde de așteptare. Ți-au intrat niște bani în cont.

– Așa de repede? întrebă curioasă Bo, iar inima îi bătea din ce în ce mai tare. Pînă în acel moment banii au fost o posibilitate, nu o realitate, iar acum realiza că începe să-și revină financiar.

Doamne! Ce întorsătură! Șapte ani s-a chinuit să iasă dintr-o gaură neagră, iar acum, ca prin minune și-a recăpătat solvabilitatea și siguranța. Bucuria o copleși, așa încît trase pe dreapta, opri motorul și o îmbrățișă pe Tricks.

– Află, fetițo, îi spuse ea mîngîind-o pe cap, că vei primi o jucărie nouă. Ce părere ai? Vrei încă un copilaș?

Golden retrieverul își lăsă căpșorul pe spate și închise ochii de plăcere.

Bo enumeră mental lucrurile pe care le putea face, iar primul a fost achiziționarea unei mașini, dar respinse ideea imediat, fiindcă era obișnuită să facă economii și decise că nu are nevoie de o mașină nouă. Jeepul mergea bine, deși nu era alegerea cea mai confortabilă sau practică, dar obișnuința o învățase să aprecieze rostul cheltuielilor utile, dar mai ales al celor inutile. Așa a intrat în încurcături financiare.

Nu avea nevoie nici de haine, de bijuterii, sau de un televizor mai mare.

Avea tot ce-i trebuie: o casă, prieteni, o slujbă și pe Tricks. Putea sărbători cu cîteva achiziții de jucării pentru ea; în rest, va avea grijă ca suma de o sută cincizeci de mii să achite integral cardul de credit și o parte din ipotecă. Se gîndea că ar putea

refinanța creditul, dar, dacă va achita datoria de pe cardul de credit, va putea să înceapă să pună bani de-o parte pentru o mașină nouă, în timp ce va achita și rata la ipotecă.

În șapte ani de muncă asiduă a reușit să obțină ce-și dorea, paradoxal, cu ajutorul banilor de la Axel, care acum o și ajuta să iasă dintr-un mare impas. Nu conta cît de enervantă era situația; oricum va ieși din ea.

Inima i se mai domoli puțin, așa că porni motorul și reluă traseul pe autostradă, spre oraș. Traficul era relaxat și ajunse în centru, unde trecu pe lîngă cîțiva cunoscuți, care au salutat-o mai întîi pe ea, apoi pe Tricks, care scotea cîte un „Ham!" în semn că recunoaște și apreciază acele persoane.

Directorul școlii, Evan Cummins tocmai pleca de la banca unde soția lui, Lisa era vice-președinte la departamentul împrumuturi comerciale. Lisa era apreciată în funcția ei, deși banca nu era una importantă. Evan îi făcu semn lui Bo, iar ea intră în parcare și cobori geamul.

– Bună dimineața, șefa, îi spuse el cînd ajunse lîngă mașina lui Bo.

– Bună dimineața, spuse Bo. S-a întîmplat ceva?

– Nu, totul este în regulă, deși precis cînd voi ajunge la școală, voi afla sigur despre o trăznaie a cuiva. Voiam să te rog să o lași pe Tricks să meargă în carul alegoric principal la Parada Absolvenților. Copiii au ales-o pentru că au plăcut-o foarte mult.

– Va trebui să poarte și o coroniță? întrebă Bo zîmbind. Își amintea de evenimentul anual al orașului, care se desfășura întotdeauna în luna Mai, ca să poată participa și copiii. În ziua respectivă avea loc o defilare a mașinilor de epocă, un tîrg al meșteșugarilor și erau amplasate gherete cu diferite produse alimentare, unde micii negustori pregăteau delicatese, iar cei

care veneau la eveniment puteau să servească masa în aer liber. Se alegeau, desigur Regele și Regina Absolvenților.

– Nu m-ar surprinde, zise el. Bărbatul avea în jur de patruzeci de ani, avea un aspect plăcut și zîmbea mereu, ocazie cu care făcea o gropiță în obraz. Era plăcut atît de elevii școlii, cît și de profesori. Fiind născut în oraș, cunoștea foarte bine pe toată lumea și asta era în avantajul tuturor, mai ales că părinții elevilor erau foști colegi de școală de-ai lui; se bucura de o încredere sporită, dacă îl comparai cu cineva din exterior.

Bo se gîndi mai bine. Lui Tricks îi plăcea să fie în centrul atenției, dar cînd era și Bo prin preajmă.

– Nu știu dacă va sta în carul alegoric fără mine. S-ar putea să sară și să mă caute prin mulțime.

– Ce-ar fi să te ascunzi undeva, unde să nu te vadă nimeni? În carul alegoric, adică. Știi că toți puștii o îndrăgesc.

– Să mă mai gîndesc, zise Bo. Știa că era foarte greu pentru Tricks să stea atîtea ore pe un car alegoric, în mers lent, dar și mai greu putea să-i fie ei, dacă stătea ghemuită undeva. Bine, răsuflă ea într-un tîrziu. Va trebui să repetăm o zi sau două. Nu știu dacă îi place aglomerația.

– Ne vom gîndi și noi la ceva. Mulțumesc, șefa. Le voi spune copiilor că s-ar putea să vină, dar depinde doar de Tricks.

Bo își continuă drumul spre sediul poliției, iar curînd zări mașina adjunctului, Jesse, venind în viteză, apoi opri în fața brutăriei lui Doris Brown, sări de la volan și alergă înăuntru.

Părea o urgență, ceva în neregulă. Trase pe dreapta, lăsă geamul ușor deschis pe partea lui Tricks și coborî. O fi făcut cineva infarct? Cînd ajunse pe trotuar, auzi un țipăt, o izbitură puternică și îi sări inima din piept de emoție.

În magazin îl văzu pe Jesse rostogolindu-se pe podea, în timp ce-i căra pumni unui bărbat pe care încerca să-l imobilizeze. Miss Doris era în spatele tejghelei, cu palmele lipite de

obraji, ochii cît cepele și gura deschisă, atît de panicată, încît nuscotea decît niște scîncete slabe, cam cum se aude alarma unei mașini cu bateria descărcată. Nepoata ei, Emily plîngea pe podea și își acoperise ochiul stîng. O vitrină era spartă, la fel masa era sfărîmată. Brandwyn Wyman, o clientă, apucase spătarul unui scaun și se învîrtea în jurul celor doi bărbați încăierați, pregătită să-l lovească în cap pe unul din ei, cu prima ocazie.

Bo era de partea lui Jesse, așadar, fără să stea pe gînduri și complet mînată de curaj se avîntă spre străin, pe care-l apucă de după gît și strînse cît a putut de tare. Măcar așa îi distrăgea atenția, oferindu-i timp lui Jesse să-l poată încătușa.

Era prima dată cînd Bo se implica într-o confruntare fizică și cînd bărbatul o împinse cît colo, dînd-o cu spatele de podea, din cauza zdruncinăturii simți că i se încețoșează vederea și i se înfundă urechile. Șocul impactului a luat-o pe nepregătite. Totuși rămase cu brațul strîns lipit de gîtul bărbatului cîteva secunde, Jesse scoase cîteva înjurături oribile, apoi bărbatul se ridică în picioare, cu ea încă agățată de spatele lui. Omul reuși să-i aplice un pumn, din față înspre spate, iar lovitura o nimeri în plin obrazul drept.

Bo văzu stele verzi pur și simplu.

Brusc furia o energizâ și se trezi urlînd din toate puterile:

– O să-ți smulg capul de pe umeri, nenorocitule!

Îngrozită de rezonanța propriului ei glas, amplificat de furia dezlănțuită, Bo completă vorbele cu fapte și îl înghionti cu genunchii în spate, pînă ce-l făcu să se dezechilibreze și căzu pe spate, peste ea.

Jesse se repezi ca un tigru în direcția lor. Interveni și Brandwyn, iar roșcata scotea flăcări din priviri, apoi lovi cu precizia jucătorului de baseball profesionist, spărgînd scaunul în capul inamicului lui Bo.

Individul căzu la pămînt secerat. Nefiind o călăreață experimentată, Bo aterizâ pe spate; umărul stîng primi impactul nimicitor cu un obiect aflat pe jos.

– Ce mama dracului! se auzi din nou vocea ei, iar privirea părea mai degrabă tulburată de rotirea continuă a camerei, cu tot ce mai era întreg în ea. Îl auzi pe Jesse, care chemă o ambulanță prin stația radio, apoi văzu chipul lui miss Doris, care se lăsă pe genunchi lîngă ea.

– Vai de mine, se văita femeia, vai de mine!

Bo trase adînc aer în piept și de-abia după aceea își reveni. Cînd întoarse capul, văzu cum Jesse îl încătușează pe individul necunoscut, apoi o privește îngrijorat, încercînd să o evalueze.

– Adu niște gheață, miss Doris, pentru Emily și pentru șefa.

Miss Doris reuși să se ridice și plecă grăbită. Emily avea ochiul stîng umflat și roșu, dar altfel părea în regulă. Luă cîteva șervețele de pe una din mese și îi șterse ușor obrazul lui Bo. Brandwyn veni și ea lîngă cele două femei, dar era tot cu ochii pe străinul ametit, pe care se pregătea să-l altoiască din nou, la nevoie.

– Ce naiba? zise Bo, mirată de limbajul ei colorat din ultimele minute. De cînd avea funcția respectivă, se ferea de expresii vulgare.

Jesse veni la ea. Avea și el cămașa sfîșiată și din nas îi șiroia sînge. Luă șervețelul de la Emily și își acoperi nara cu el.

– Paramedicii vor ajunge imediat, spuse el ca să o liniștească. Și presupun că jumătate de oraș.

Bo făcu cîteva mișcări, ca să-și evalueze starea. Nu avea nimic rupt, doar că era puțin ametită.

– De ce? întrebă nedumerită și trei perechi de ochi alarmați s-au îndreptat spre ea. Nu m-am lovit, adăugă ea. Cel puțin așa cred.

– Dar ai dat cu capul de pămînt destul de rău.

Da, își amintea și asta.

– Bine, bine, înțeleg unde bateți. Reuși să se ridice în poziție șezînd. Dacă avea să vină toată echipa de la ambulanță, măcar să o găsească la nouăzeci de grade.

– Ia-o mai ușor, zise Emily îngrijorată. Era o tînără drăguță și blîndă, la fel de dulce și pricepută la dulciuri ca bunica ei.

– Mamă, ce tare ai fost, zise Brandwyn foarte impresionată. I-ai sărit în spate cum sare maimuța pe un elefant.

Chiar așa se simțea acum, dar nu în sensul bun. Era clar că elefantul deținea controlul. Scoase un geamăt și se ridică pe un scaun chiar cînd miss Doris venea cu trei pungi doldora de gheață. Pe una i-o puse lui Emily pe ochi, cea de-a doua se lipi de obrazul lui Emily, iar cea de-a treia acoperi nasul lui Jesse.

Bo se simțea straniu, deși o durea umărul și obrazul. Era prima violență pe care o suporta; spera că și ultima. Altercația păruse că a durat cel puțin o jumătate de oră, dar s-a petrecut într-un minut, parcă.

– Mi-am pierdut mobilul, zise ea, după ce-și pipăi buzunarul sacoului și constată că era gol.

– Uite-l, spuse Brandwyn și-l ridică de sub o masă. Bo se uită cît era ora. Da, mai puțin de cinci minute de cînd a vorbit cu Evan, în fața băncii. Dar ce mai conta?

Acum cel mai bun lucru de făcut era să converseze. Asta făceau ceilalți, Jesse punea întrebări, Brandwyn și miss Doris vorbeau despre ceva, Emily începuse să plîngă.

– Cine e ăsta? întrebă Bo, arătînd spre bărbatul încătușat.

– Este Kyle, a răspuns Emily, în timp ce toți o priveau mirați. Soțul meu.

– Ce? Kyle? Ce s-a întîmplat cu părul lui?

L-a întîlnit pe Kyle de vreo două ori; era de părere că Emily a făcut o partidă foarte bună cu alesul familiei Gooding, dar poate nu era chiar așa. Cînd l-a văzut mai demult, avea părul

tuns la modă și era proaspăt bărbierit; acum șuvițele lui șatene, tunse inegal, atingeau chiar umerii și avea o barbă țepoasă de trei zile, cum poartă doar bărbații care vor să arate cît de tari sînt.

– Și-a lăsat barba intenționat, comentă Emily inutil.

Kyle începu să se foiască și scotea niște gemete stranii, apoi mormăi de durere. Au urmat cîteva înjurături urîte, care au inclus și:

– Tîrfă nenorocită. O să plătești pentru asta.

– Îți amenințI soția? îl întrebă Jesse cu intonație de polițist, apoi lăsă de-o parte punga și-l apucă de gulerul hainei cu ambele mîini, ca să-l ridice în poziție șezînd. Între timp se auzea tot mai aproape sirena ambulanței.

Kyle nu era prost; tatăl lui a plătit mereu pentru toate necazurile provocate de fiul lui, însă toată lumea le iubea pe miss Doris și Emily, așa încît legat de ele nu se punea problema de bani. Mai mult de atît, acum își dădea el seama că se luptase cu doi ofițeri de poliție și asta nu era bine deloc.

– Nu, rosti el de-abia perceptibil. Vorbesc despre divorț.

– Slăvit fie Domnul, exclamă miss Doris, fixîndu-l cu ochi reci. Ești atît de josnic, încît ar trebui să crești foarte mult, ca să ajungi să-i lingi tălpile pantofilor Emily-ei.

– Miss Doris, ce-ar fi ca împreună cu Emily și Brandwyn să mergeți în capătul celălalt al încăperii, vă rog. Jesse se uită spre Kyle și Bo: primul nu se putea deplasa, iar cea de-a doua părea în regulă. Kyle îi aruncă lui Bo o privire tăioasă.

– Nu am știut că ești tu, îi spuse ea, deși nu ar fi contat. Nu te-am mai văzut de cînd aveai părul scurt.

– Nici eu nu am știut că ești tu, se scuză el parcă. Era adevărat, fiindcă ea îl atacase din spate. Scuze. Ești bine?

Ea nu-i răspunse; dubița celor de la ambulanță ajunsese la ușă, iar doi medici și o asistentă au intrat, urmați de un alt

ajutor de șerif. Medicii i-au acordat o atenție specială. Nu era grav rănită, doar ușor zguduită de căzătura neașteptată. Jesse șingera puțin, iar un paramedic a examinat-o pe Emily și a constatat că era bine, după care a venit la Bo și i-a controlat reflexul pupilar. Era în ordine și acesta.

Curînd brutăria a fost invadată de forțe de ordine, probabil din cauză că s-a comunicat un „atac asupra șefei". Au venit toți cei patru polițiști din oraș, doi chiar de acasă; Dumnezeule, a venit însuși medicul legist. Cîțiva consilieri locali și-au făcut apariția, precum și maiorul Buddy. Kyle Gooding a fost ridicat în picioare, ca să poată fi examinat la cap, în locul unde Brandwyn i-a aplicat lovitura cu scaunul; a fost dus la spital pentru consult de specialitate. Susținea că solicită arestarea persoanei care l-a agresat, dar a ignorat total atacul lui asupra celor doi ofițeri de poliție, în clipa cînd Brandwyn l-a pus la pămînt. În cele din urmă l-au reținut în arest.

După această întîmplare, Bo s-a retras la adăpostul zidului mental, unde intra, ca să se protejeze. Învățase să facă asta din copilărie și reprezenta un mod de a face față cohortelor de iubiți și prieteni ai mamei sale, dar și constantelor mutări cu locuința, precum și unui tată care parcă uita de ea ani de zile. Ce a funcționat perfect pentru un copil funcționa încă bine pentru adult. Nu-i plăcea să fie în centrul atenției, iar dacă nu reușea, atunci se retrăgea fizic.

Maiorul Buddy a venit și i-a strîns mîna.

– A fost un moment de agitație, spuse el și se așeză pe un scaun, lîngă ea. Părea îngrijorat, dar și amuzat.

– Ar trebui să-mi cer scuze pentru limbaj, zise ea stînjenită. În ultima jumătate de oră repetase *„O să-ți smulg capul de pe umeri, nenorocitule!"*

Adevărul era că o auziseră mai mulți bătrîni adunați la locul faptei, dar nimănui nu-i păsa dacă ea drăcuie ca un marinar, doar să o facă în intimitate.

– Nu trebuie să-ți faci probleme. Va fi o poveste pe care mulți o vor repeta. Crede-mă, nu mi-am închipuit că vei fi forțată să faci așa ceva.

– Nici eu. După părerea ei, era o muncă administrativă, în linii mari. Așa era, practic. A fost alegerea ei să sară la bătaie, nu a îndemnat-o nimeni să o facă.

– Tăticul lui Kyle va face mult scandal.

– Știu. Warren Gooding deținea mai multe gatere din zonă, așadar angaja mulți cetățeni ai orașului și-i plăcea să amintească asta tuturor. Sărea mereu în apărarea fiilor lui, atunci cînd greșeau și dădea vina pe alții. Acum probabil că va căuta un avocat bun pentru Kyle și va încerca să-l scape de toate acuzațiile.

Dacă era după Bo, ea ar fi lăsat lucrurile baltă. Nu era rănită, cum nu era nici Jesse. Problema ei era că al a lovit-o pe Emily, doar că aceasta decidea singură dacă depune plîngere sau nu. Vor fi depuse plîngeri, pentru că nu trebuia să creadă lumea că se scapă ușor, dacă te opui arestării și ataci un reprezentant al legii. Va fi destul de murdară treaba, înainte de a se termina; în oraș miss Doris era iubită, iar familia Gooding nu era, însă ei erau influenți, stridenți și insistenți.

Auzi ceasul de pe zidul școlii bătînd ora exactă și își aminti de Tricks, rămasă în mașină. Sări ca arsă.

– Tricks!

– Unde ai lăsat-o? întrebă unul din adjuncții șerifului.

– În jeep, zise ea și se repezi să iasă.

– Rămîi aici, poate să bei un ceai și să te liniștești. Merg eu să o aduc.

– Ceai! zise miss Doris cu însuflețire. Ce idee minunată. Toți trei aveți nevoie să beți ceva. Merse la tejghea și se puse pe treabă.

Bo urmărim adjunctul care se îndrepta spre mașina ei. Tricks sări din mașină înainte ca adjunctul să apuce lesa. Se opri la curbă, ca de obicei, privi spre dreapta, apoi spre stînga, neliniștită, fiindcă nu o vedea pe Bo. Apoi o luă la fugă și se mai opri tocmai la ușa brutăriei, urmată de adjunct, care încerca zadarnic să o prindă de lesă.

Un alt adjunct îi deschise larg ușa, să intre, deși legile erau clare pentru localurile de alimentație publică, unde nu era permis accesul animalelor. Alergă spre Bo și o mirosi din cap pînă-n picioare, dînd din coadă veselă.

Bo o scoase afară pe ușa din spate, iar Tricks se opri imediat pe peticul de iarbă, unde își făcu nevoile. Cînd au reveni înăuntru, miss Doris aștepta cu o cană de ceai fierbinte. Emily și Jesse aveau și ei ceaiuri în față, deși Jesse nu părea tocmai încîntat, însă nu avea cum să o refuze pe miss Doris, ba mai mult, va trebui să-i și mulțumească.

Au trebuit să le ia declarații celor implicați, dar și martorilor, apoi Bo a fost sfătuită să cheme o prietenă acasă, ca să fie cineva prezent, în caz că va avea simptome post-traumă.

În ciuda ceaiului înviorător al lui Doris, Bo se simțea obosită și sleită de puteri. Nu știa cît de greu e să te lupți, așa că merse la sediu, unde dispecera, Loretta Hobson răspundea apelurilor și-i informa pe cei care sunau despre tot ce s-a întîmplat.

Daina auzise ce s-a întîmplat, așa că o sună, să vadă dacă este bine. Lucrurile reintrau în normal destul de încet, dar sigur.

Bo se apucă de treabă; avea de rezolvat documente, așa cum se întîmplă în toate sediile de poliție. Cam după o jumătate de oră apăru Jesse și se așeză pe scaunul din fața biroului ei.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat, zise el, stînjenit parcă. Omul părea sincer deranjat de necazul provocat partenerei sale de birou. Jesse își iubea meseria, dar disprețuia birocrația și aspectele administrative ale activității, așa că a fost ideea lui să o angajeze ca șefă pe parte administrativă, în timp ce el se ocupa exclusiv de impunerea legii. Acum se simțea vinovat pentru că ea a fost victima acelui atac.

– Nu m-a obligat nimeni să mă amestec, spuse ea și ridică din umeri. A fost ceva spontan. Acum mă simt bine.

– I-am permis să mă ia prin surprindere. Știu cum pot degenera conflictele domestice și nu trebuia să las garda jos. Data viitoare nu mai fac greșeala asta. După ce vorbi, roși, iar culoarea se potrivea cu tenul lui deschis, părul blond și ochii albaștri. Chiar te simți bine? Știu că medicii ți-au recomandat să chemi pe cineva la tine acasă pentru o noapte.

– Dar stă cineva la mine, zise ea.

– Cine?

– Un prieten mai vechi. A venit la mine pe neașteptate ieri după amiază. Numele lui este Morgan Rees. Nu se simte prea bine și avea nevoie să stea undeva.

Polițistul din Jesse răbufni, mai ales cînd se gîndea ce înseamnă „nu se simte prea bine", iar la mijloc putea să fie dependența de droguri.

– În ce sens nu se simte bine?

– A suferit o operație pe cord deschis, apoi a făcut pneumonie și practic nu are pe nimeni care să-l îngrijească. Bietul de el arată ca un om cu un picior în groapă.

– Este un fost iubit?

– Nicidecum. Acum înțelegea de ce nu trebuie să deschidă ușa unei persoane cu care nu are legături strînse. A fost prietenul unui prieten. Nu ne-am văzut de multe ori, dar acum este disperat și...Bine măcar că nu voi dormi singură la noapte.

– Te deranjează dacă merg să-l cunosc? Așa era Jesse: direct și hotărît.

– I-am spus că vei dori asta, recunoscu ea zîmbind. Sigur, poți veni cînd vrei. Chiar dacă nu era cea mai bună cale de a-i anula bănuielile lui Jesse, ca măsură de precauție, ea oricum voia ca acesta să-l cunoască.

Era prima dată cînd o persoană de sex opus o vizita.

– Intenționam să te urmez pînă acasă oricum, ca să mă asigur că ești bine. Loviturile la cap pot fi uneori complicate.

– Apreciez intenția ta, spuse ea cu toată convingerea.

CAPITOLUL 8

Morgan era pe jumătate adormit cînd auzi motorul jeepului. Ajunsese să-l recunoască, dar acum se mai auzea o mașină. Se ridică, făcu efortul să scoată din geantă ciorapi și niște haine și reuși să se echipeze cu niște pantaloni, un tricou și ciorapi. Prin perdeaua de la fereastră o văzu venind pe Bo, urmată de cățelușă, iar în spatele lor văzu un polițist în uniformă. Trebuie să fie celebrul Jesse, probabil în control.

Bine. S-a așteptat la asta și nu îl îngrijorau polițiștii; știa că trecutul lui suporta orice inspecție. Se deschise ușa și cîinele dădu buzna primul, direct spre el. Îi linse mîna și privi lung spre sandvișul de pe măsuță; noroc că apucase să-l strecoare la loc în punga de plastic, ca să nu-l vadă înghițit pe loc.

– Jesse, el este Morgan Rees, spuse Bo imediat ce intră. Morgan, Jesse Tucker.

Prezentările au fost scurte. Morgan remarcă obrazul ei umflat. Imediat deveni preocupat și ațintì privirea spre locul cu pricina și se ridică în picioare cu mare greutate.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el.

– Oh, asta, spuse ea, ducînd mîna spre obraz. La brutărie a apărut o neînțelegere și cîțiva dintre noi ne-am distrat.

– Bo – vreau să spun șefa, m-a ajutat să rețin un suspect, interveni Jesse cu explicații. Morgan făcu deja o evaluare a bărbatului, care întruchipa prototipul „săgeții drepte", în formă perfectă, cu postura militară, ochi limpezi și direct. Totuși a avut o mică scăpare, pe care Morgan a surprins-o imediat.

Așadar, a numit-o Bo, în loc de Isabeau? Bine că el însuși nu i-a spus Isabeau, altminteri polițistul ar fi presupus că nu se cunosc prea bine și ar fi devenit bănuitor. Nici nu știa de numele scurt, pentru că el însuși a întrebat despre Isabeau Maran.

– Sper că nemernicul a plătit pentru asta, mormăi el, privindu-l pe Jesse.

– A plătit și va mai plăti.

Părea sincer îngrijorat de starea ei. Contuzia de pe obraz nu era prea gravă. Morgan se știa pregătit să suporte durere fizică, dar ea nu era. Era o femeie delicată, cu brațe lungi, picioare subțiri, nu prea musculoase și cu osatură delicată. Trăsăturile feței erau la fel, delicate, avea ochi mari, ca de căprioară și maxilarul fin. Oasele ei puteau fi ușor fracturate. Strînse pumnii involuntar, mînios pe nemernicul care a lovit-o.

– E o simplă zgîrietură, zise ea și se uită la sandvișul din mîna lui. Vrei să-l iau eu? Jesse, să-ți aduc ceva de băut? Cu asta practic declara subiectul încheiat.

– Nu-i nevoie, mulțumesc.

Morgan îi dădu punga cu sandvișul, iar ea merse în bucătărie, lăsîndu-i pe cei doi singuri.

– Șefa spune că voi doi sînteți prieteni vechi.

Fraza suna forțat. Trebuia să dea impresia că se cunosc de atîta timp, încît el își permitea să apară la ușa ei și să-i ceară să-l găzduiască pînă cînd se simțea mai bine, dar că nu aveau o relație atît de strînsă, încît să știe fiecare totul despre celălalt.

– Da, ne-am cunoscut acum mulți ani și avem cîțiva prieteni comuni. Nu e vorba de o relație, sîntem doar prieteni.

– Dar vă cunoașteți destul de bine.

– Dacă te referi la faptul că sîntem apropiați și că aș putea să-i cer să mă țină în casa ei, răspunsul este nu. Trebuia să ies din spital și nu voiam să stau la recuperare, nu știu pe unde.

Mi-a ajuns spitalul. După o lună – Doamne, Dumnezeule. M-aș fi tîrît în patru labe, doar să scap de acolo.

– Și te-ai hotărît să vii aici.

Morgan înțelese imediat că trecutul lui inventat nu trecea ușor pe sub nasul curiosului polițist. Precis va face săpături mai adînci. Poate că alții ar accepta versiunea poleită, dar nu și Jesse Tucker. Morgan îl măsură din priviri și chibzui dacă nu era mai bine să-i spună adevărul curat – în fine, fără să-și dea numele și anumite detalii, ca să-l facă să nu mai insiste. Nu s-a înțeles așa cu Axel, dar avea deplină autonomie, așadar putea să facă modificări ale planului, dacă i se părea necesar.

– Am fost împușcat, zise el pur și simplu.

Bo auzi din bucătărie și spuse:

– Credeam că nu vrei să spui asta. Tonul ei era în egală măsură interesat, dar și absent, fiindcă exact asta i-a fost intenția. Micul ei comentariu îl anunța pe Jesse că ea cunoaște adevărul, ține ochii larg deschiși și nu are nevoie de protecție.

– Trebuie să știe, îi spuse Morgan, apoi adăugă: așa nu va mai face alte săpături care pot să mă dea de gol.

Jesse rămase în picioare, cu privirea în gol și cu mîna pe arma de serviciu.

– Să te dau de gol față de cine?

– Față de cei care au tras în mine, răspunse el tensionat, fapt care nu era departe de adevăr. Se știa cine a tras în el, dar nu și motivul. De aceea nu am putut rămîne pe loc, adăugă el.

Jesse prelucră informația cîteva secunde, apoi spuse:

– Ce-ar fi să-mi spui despre ce e vorba.

– Îți voi spune exact atît cît știu. Te superi dacă mă așez? Îl durea capul și se simțea amețit. Se așeză pe canapea și începu: În primul rînd, fac parte din forțele guvernamentale. Cam atît pot să-ți spun. Dacă te apuci și cauți pe Internet ceva despre mine, urmele electronice ale căutării tale ar putea să mă ucidă.

– Dar ai adus necazurile cu tine, fără să te gîndești că pui orașul în pericol. Polițistul avea o privire tăioasă, din motive reale. Jesse se așeză, semn bun. Măcar era dispus să asculte și, datorită răspunsului dat de Bo, înclina să creadă ce i s-a spus.

– Mă crezi prost? se răsti Morgan. Există niveluri de protecție. Numele meu real nu este Rees. Am căutat să nu o implic cu nimic pe Bo. Povestea vieții mele este simplă și nu vreau să supăr pe nimeni. Dacă sapă cineva după mine, nu mă poate găsi, decît dacă tu mă desconspiri. Acum așteptăm ca persoanele care au comandat lichidarea mea să facă ele valuri, căutîndu-mă. Cînd îi vom depista, îi identificăm și ne ocupăm de ei. Morgan nu a detaliat cum „se vor ocupa" de ei, dar nici nu era nevoie.

– Eu am pus deja toate întrebările astea, comentă Bo cînd li se alătură. Jesse, nu l-aș fi primit să stea la mine, dacă nu mă asiguram că sînt în siguranță. Am vorbit cu...superiorul lui. După modul în care s-a lucrat, fără urme electronice sau documente, este imposibil să poată face cineva legătura cu noi. Știm de el doar superiorul lui, eu, acum și tu.

Morgan știa că nu acesta era adevărul; va fi greu să se presupună o legătură a lui cu ea, dar dacă se intenționa asta, putea fi localizat în cele din urmă. Apoi rahatul se va împrăștia și el se va putea întoarce la viața reală, continuînd să lichideze teroriști.

Jesse nu agrea situația. Se uita cînd la Bo, cînd la Morgan, nedumerit, apoi circumspect, dar pe urmă încrederea în Bo i-a anulat rezervele.

– Dacă șefa este mulțumită...zise el.

– Pentru moment sînt, zise ea evaziv. Știu sigur că Morgan nu este în stare să plece acum, și ajunge.

Era clar că și ea conștientizează pericolul posibil, dar realitatea era alta.

– Nu veneam, dacă o puneam în pericol pe Bo, sau orașul. Dacă asta te liniștește, sînt înarmat.

– Ai permis?

– Cîte unul care e valabil pentru fiecare stat. Am unul și pentru Virginia de Vest, așadar sînt acoperit.

– Te superi dacă le văd?

Axel prevăzuse și asta, așa că i-a emis permise pe numele Morgan Reese. Scoase portofelul din buzunarul de la spate și-i dădu toate permisele de port-armă.

– Sînt emise pe numele Morgan Reese, zise Jesse mirat. Credeam că nu acesta este numele tău.

– Nu este. Credeai că le am pe numele meu? Doar asta este munca mea și nu crezi că agenția îmi fabrică documente care nu sînt solide.

Morgan citea pe chipul lui frustrarea polițistului; știa ce spune Morgan și îl deranja că nu poate să investigheze ceva despre care instinctul îi spune că nu e adevărat. Realiza că Morgan fie minte, fie spune purul adevăr, așa că se uită iar spre Bo și păru convins.

– Șefa, dacă pentru tine e suficient, atunci și pentru mine este.

– Chiar dacă eu cred că este în regulă, mai cred că trebuie să fim precauți și să nu lăsăm jos garda.

Acum problema era tranșată. Jesse plecă după cîteva minute, mult mai liniștit, deși deloc satisfăcut. Bo o scoase la plimbare pe Tricks. Morgan rămase acasă, privind pe fereastră. Acum re-analiza discuția cu Jesse, tonalitățile și inflexiunile vocii lui. Poate că polițistul era un aliat de nădejde, în ciuda defectelor lui. Pentru moment și pentru liniștirea apelor, trebuia să-i spună lui Axel ce s-a discutat, apoi nu va mai lua contact cu Axel decît în caz de extremă urgență, mai ales fiindcă nu știa unde se află Axel și va aștepta ca el să stabilească orice contact.

Se ridică și începu să se plimbe; va trebui ca în fiecare zi să forțeze organismul. Orele în care a condus l-au epuizat și l-au făcut să înțeleagă că mai are mult pînă la recuperarea completă. Era înnebunitor să-ți conștientizezi propria incapacitate fizică. Trebuia să fie pregătit oricînd, pentru că nu știa cine se află în spatele atacului armat și momentul cînd locația lui putea fi depistată.

Bo se întoarse după o jumătate de oră. Cîinele țopăia fericit.

– Ce s-a întîmplat cu brațul tău drept? o întrebă el, pentru că a văzut-o că deschide ușa cu mîna stîngă.

– Umărul, îl corectă ea. M-am lovit în timpul altercației. O simplă zgîrietură.

– Ai fost să te examineze cineva?

– E doar o lovitură ușoară. O să pun niște gheață înainte de culcare.

– S-a umflat?

O văzu iritată de atîta grijă din partea lui, deși se forța să nu-și trădeze sentimentele.

– Nu. Mă doare puțin și atît.

Remarcă la ea o reprimare a emoțiilor, fapt rar întîlnit la femei, care în general dau frîu liber pornirilor de orice natură. Singurele ei momente de totală deschidere erau cele legate de cîine. Expresia feței se lumina, sau se întuneca, în funcție de acțiunile patrupedului. Probabil cu prietenii era mai deschisă – cu restul oamenilor era directă și formală.

Se bucura că nu e genul de femeie care să se agite pentru orice, adică i-a adus sandvișul și l-a lăsat într-o pungă de plastic, fără comentarii. O vedea că are rezerve în anumite privințe, dar prefera să-l lase să se descurce singur, dacă el asta dorea, iar ea își vedea de treburile ei. Solitudinea era pentru el o mană cerească acum.

– Să vedem cu ce pot să ies în evidență ca mîncare, spuse ea, ca să schimbe subiectul. Azi am cumpărat mîncare pentru bărbați. Nu mă pricep la gătit, dar știu să fac feluri de bază, cum sînt spaghetti.

Cuvîntul spaghetti îl făcu să saliveze. În ultimile luni mîncarea primită fusese atît de fadă, încît pierduse interesul pentru hrană.

– Spaghetti? Și lipie cu usturoi? spuse el vizibil bucuros.

– Cred că mi-ai răspuns la întrebare, zise ea zîmbitoare. Haide, Tricks, să mănînci tu prima, înainte să mă apuc de gătit pentru adulți.

Morgan nu păru surprins că patrupedul era pe primul loc. Bo se apucă să scoată conserva specială, pe care i-o puse în tăvița specială, de pe un covoraș cu numele ei, sub masă.

Cu spaghetti s-a descurcat bine, destul de rapid, așa că așeză totul pe masă, iar el veni și se așeză în fața ei. Îi turnă un pahar cu lapte, dar el ar fi preferat o bere, sau un pahar cu vin. Pastele erau ușor nefierte, dar mirodeniile compensau și aveau gust divin.

– Cred că ultimele douăzeci și patru de ore au fost de coșmar pentru tine, zise el, după ce au mîncat în tăcere amîndoi. Adevărul era că mîncase destul și acum prefera o discuție, ca să mai mănînce și restul. Era foarte curios în legătură cu ea. Casa neobișnuită în care locuia, apoi postul de șef al poliției cu jumătate de normă, toate erau interesante.

– Crezi? întrebă ea mirată.

– Da, zise el și începu enumerarea: ai fost sugrumată, te-ai lovit la mînă cînd mi-ai tras un pumn, ai primit un pumn în față, te-ai lovit la umăr.

– Oh, făcu ea, acum lămurită. Și am dat cu capul de podea. Am un cucui dureros la spate.

– Asta ți se întîmplă des?

– Să mă iau la bătaie la brutărie? Nu. E prima dată pentru toate.

– Îmi închipui că sînt atît de puțini polițiști, încît pe tine te cheamă de fiecare dată cînd se fac arestări.

– Eu lucrez pe parte administrativă, nu la forțe de ordine. Am fost angajată strict pentru partea de birocrație și să mă ocup de programul secției.

– Dar sigur ai fost instruită, ca să te califici pentru acest post, zise el încruntat.

– Nu în Virginia de Vest. Este un stat mic, cu populație redusă, așadar sînt alte opțiuni, altminteri jumătate din numărul orașelor nu ar avea suficienți polițiști. Funcția de șef este pur administrativă. Jesse nu a dorit să se ocupe de hîrtii și programări, așa că primarul Buddy a găsit o soluție. Știa că mă pricep la partea de computere și mi-a oferit postul. L-am acceptat. Este part time și îmi convine, la fel cum este convenabil și pentru municipalitate.

Morgan socoti că s-a aruncat într-o luptă fără să aibă idee cum să se protejeze; norocul ei că a scăpat doar cu puțin, de fiecare dată. O aprecia pentru curaj, însă nu-i prea aproba pe cei care i-au oferit postul. *Totuși, nu era treaba lui.*

– Așadar, ai sărit într-o luptă, fără să ai o pregătire specială? întrebă el brusc. Încerca să nu-și trădeze revolta, dar nu reușea complet.

– A fost o prostie, nu? spuse ea, ignorînd tonul lui. Jesse a insistat să mă învețe să trag cu arma și mi-a arătat cîteva mișcări de apărare, dar cam atît. Știu că am riscat. M-am descurcat pînă la urmă, dar cu siguranță m-aș gîndi de două ori la asta, dacă s-ar mai ivi ocazia.

Replica ei trăda înțelepciune, iar el își promise că nu va mai aborda subiecte care nu ar trebui să-l intereseze.

Pe de altă parte, dacă ea ar ajunge întîmplător în spital, situația lui ar deveni delicată, așa că uite cum devenea și treaba lui.

– Aș putea să te mai învăț și eu cîte ceva, propuse el.

– De-abia te poți mișca.

– Azi mă simt mai bine decît ieri, spuse el, realmente iritat de comentariul ei. Nu trebuie să fiu în forma cea mai bună, ca să pot să-ți arăt cum poți anihila un atacator.

– Vom vedea, zise ea imediat, semn că nu intenționa să-i accepte propunerea.

Da, vor mai vedea.

Prezența unei persoane străine în casă cu tine poate fi un permanent motiv de enervare, exact cum se întîmplă atunci cînd un țînțar te tot bîzîie și nu reușești să-l localizezi. În următoarele zile Bo a apucat să stabilească o oarecare rutină în doi. Nu mai pleca în oraș la sfîrșit de săptămînă, în schimb rămînea să lucreze la proiectele ei și își făcea programul cu Tricks.

Afla noutățile de la secție prin intermediul lui Jesse și Daina, mai ales că acum apăruse situația inedită cu Emily/ Kyle. Cu totul întîmplător, dar în mod intenționat judecătorul nu a putut fi găsit, așa că pînă sîmbătă după amiază nu s-a stabilit cauțiunea pentru Kyle; asta i-a oferit Emilyei timp pentru depunerea cererii de divorț, simultan cu solicitarea unui ordin de restricție împotriva lui Kyle, fapt care îl va ține la distanță de ea și familia ei. Apoi i-a strîns toate hainele și lucrurile lui Kyle și le-a dus acasă la tatăl lui, în prezența lui Jesse, ca să nu existe discuții.

Toată familia Gooding era ocupată cu propagarea bîrfelor despre Emily și familia ei. Harold Patterson, unchiul ei patern avea o frizerie și evident că aici era locul propice pentru lansarea bîrfelor. Scandalul Kyle/Emily umpluse tot orașul și fiecare lua apărarea cîte unuia din cei doi, iar Bo prevăzuse ce se va

întîmpla. Emily îi avea pe majoritatea lor de partea ei, fiindcă Warren Gooding nu era un bărbat agreat de mulți; totuși cîțiva considerau că Emily era o nemernică.

Daina a informat-o pe Bo că de la frizerie s-a auzit că Emily a aflat că este înșelată de Kyle, așadar l-a dat afară din casă.

Va curge mult sînge pe subiectul acesta, se gîndea Bo, iar ideea era că probabil va fi nevoie de forțe de ordine suplimentare la toate evenimentele publice viitoare, unde era posibil ca familiile celor doi să se întîlnească.

Rămîne de văzut; poate Kyle se va muta în alt oraș. Emily ar putea cunoaște un alt bărbat și poate va pleca. Se întîmplă în viață.

Vremea era din ce în ce mai caldă, cu zile însorite și semne sigure că primăvara sosește. Copacii înfloriseră, iar aerul vibra de zumzetul vegetal și de forfota animalelor ieșite din iarnă.

Morgan nu o solicita ca pacient. Era din ce în ce mai vioi, dar tot nu urcase scările, însă mergea la baie singur, făcea duș neasistat, se plimba mai mult prin casă și se uita la TV. Dormea, citea, duminicile ieșea din casă, pe verandă, unde stătea la soare pe un fotoliu de grădină.

Tricks era cea mai fericită, fiindcă vedea o persoană care putea să-i arunce mingea de tenis, așa că o avertiza pe Bo să-i dea drumul afară. Bo încerca să lucreze, dar insistențele lui Tricks erau atît de vehemente, încît s-a văzut nevoită să o refuze categoric.

– Nu, spuse ea destul de răstit, apoi ridică arătătorul, ca avertisment.

Tricks se liniști, apoi Bo își salvă documentul și o scoase afară, drept recompensă că a avut răbdare și a înțeles că nu i se poate face pe plac mereu.

Bo reușise să-și amelioreze durerile de umăr, cu cîteva comprese reci, așa că putea să arunce mingea foarte bine.

– Bun braț ai, comentă Morgan după prima aruncare.

– Fac asta nonstop de peste doi ani, de cînd a crescut și a învățat să prindă mingea în gură. Nici nu știu dacă eu am învățat-o pe ea, sau ea pe mine, dar am înțeles să nu-i subestimez ego-ul, mîndria, insistența sau inteligența. E un cățel fericit fiindcă e iubită.

Morgan se abținu de la comentarii. Pentru el Tricks era o pacoste, indiferent de fericirea ei, dar cui îi pasă ce gîndește el?

– Are doi ani, nu?

– Doi și jumătate deja. Doamna Carmichael mi-a adus-o și a înregistrat-o. La două săptămîni după ce a luat-o, biata femeie a făcut atac de cord la volan și s-a accidentat. Tricks era în mașină, dar slavă cerului că nu a suferit răni grave. Biata ei stăpînă a decedat. Biata cățelușă era îngrozită de spaimă, așa că am luat-o la mine, l-am anunțat pe fiul dnei Carmichael, el nu a vrut-o, așa că am adoptat-o eu. Habar nu aveam de căței, dar după ce am ținut-o în brațe cîteva ore, nu am mai putut să renunț la ea. Am luat toate jucăriile și lucrușoarele ei de la bătrîna doamnă și am adus-o aici, unde a devenit stăpînă.

– Norocul ei, comentă Morgan.

– Crezi că ai fi rezistat unui ghemotoc pufos și alb? Parcă era o jucărie de pluș, jucăușă foc și mereu flămîndă.

– Eu am copilărit cu animale în casă. Acum nu prea stau pe acasă și nu pot să am grijă nici de un cactus.

– Spuneai că ești din Florida?

– Da, dar tu? Nu ai accent de Virginia de Vest.

– M-am născut în Arizona, dar nu țin minte prea mult. Mama se tot muta. Bo își zise în gînd că mutările se produceau odată cu căsătoriile dese. Morgan era bun; citea bine accentul cuiva. Bo reușise să și-l corecteze pe al ei, dar îi revenea ori de cîte ori vorbea la telefon cu Rebecca, mama ei, iar asta se

întîmpla foarte rar. Își iubea mama, dar o iubea cel mai mult la distanță.

– De cînd ești aici?

– De șapte ani.

Cam asta a fost pentru moment conversația lor. Morgan rămase la soare, admirînd natura înverzită. Bo nu știa cu ce se ocupă străinul, dar sigur implica riscuri majore. Se vedea că nu este obișnuit cu viața în provincie.

– Am impresia că te plictisești, spuse Bo.

– Mă simt mai bine, veni răspunsul lui. Nu putea să facă mai mult decît să mănînce și să doarmă, așa că plictiseala nu apăruse pe lista lui.

– Nu pot să-ți ofer multe de făcut. Dacă te interesează să citești o carte, sau ai nevoie de laptop... Eu nu lucrez zilnic pe el, așa că poți să-l folosești, dacă ai nevoie.

– Mulțumesc.

– Te temi că am doar cărți pentru fete? spuse ea, după ce o mîngîie pe Tricks.

– Nu m-ar deranja, zise el, apoi se gîndi puțin și o privi circumspect: Chiar toate?

– Unele da. Am și cărți polițiste, thrillere, cîteva de Stephen King. Sînt sus, în camera mea. O să aduc cîteva jos și să-mi spui cînd mai vrei și altele.

Pînă în acest moment Bo nici nu se gîndise vreodată că poate satisface un bărbat cu cîteva cărți și un computer, dar zîmbi, se ridică și intră în casă, urmată de Tricks.

CAPITOLUL 9

Luni dimineața Bo coborî din dormitor și privi din capul scărilor în sufragerie: se obișnuise să-l vadă pe bărbatul înalt, dormind pe canapea, „răstignit" pe canapea, cu un picior suspendat pe spătarul ei, iar cu celălalt pe covor. Era și dificil să doarmă altfel, pentru că era foarte lung și ocupa canapeaua complet, ba chiar i-ar mai fi trebuit cîțiva centimetri în plus.

I se păru că arată mai bine – puțin. Nu mai era pămîntiu la față, ci pielea lui căpătase o nuanță rozalie, mai ales de cînd stătea și la soare ziua, cu tot efortul depus să ajungă pe verandă. Cu două zile în urmă cu greu ajungea pînă la baie și înapoi. Pofta de mîncare i se îmbunătățise. Mînca din ce în ce mai mult, iar ea se bucura de această evoluție, în același timp fiind și tulburată. Nu voia să-l cunoască mai mult, ci doar la acest nivel superficial. Voia să-l vadă restabilit și apoi plecat, cu un impact cît mai mic asupra vieții ei, cu excepția sumei de o sută cincizeci de mii de dolari în cont.

Trebuia să recunoască, se vedea clar că bărbatul este obișnuit să preia comanda în orice și să fie stăpîn pe situație, dar cu ea avea grijă să nu se dea de gol. Se stăpînea perfect și se controla, reușind să nu pară deloc arțăgos și nici să nu-și iasă din pepeni pentru orice.

Într-o dimineață o chemă la el pe Tricks, hotărît să-i acorde mai multă atenție.

– Salut, fetițo, zise el pe un ton blînd, iar Tricks veni și primi o mîngîiere pe cap, pentru care lăsă mingea la picioarele lui.

Morgan merse la baie, în timp ce Bo pregătea cafeaua. După un scurt „Neața", Bo ieși cu Tricks. Cînd se întoarse, deschise frigiderul și-i examină conținutul. Oare de ce-și făcea probleme, de vreme ce acum trei zile cheltuise o avere cu aprovizionarea, așa că micul dejun era asigurat. Pentru că nu obișnuia să pregătească nimic; își bea cafeaua și mînca un bol cu granola, apoi se apuca de lucru.

Acum pregăti o omletă cu bacon și puse în prăjitor cîteva felii de pîine. În zece minute micul dejun era gata. Avea de lucru, însă înainte să se așeze la laptop realiză ceva. Fusese ocupată să aprovizioneze casa cu alimente pentru el, îi gătise și-i pusese la spălat lucrurile. Venirea lui a cam dat-o peste cap, apoi a fost incidentul de la brutărie, dar mai ales era ocupată cu îngrijirea lui. Erau cîteva motive pentru care nu i-a pus nici o întrebare pînă acum, dar adevărul era că habar nu are pe cine a primit în casă; nu știa o iotă despre el, ci doar informațiile sumare primite de la Axel în prima zi.

Ei bine, trebuia să remedieze situația. Cînd îl văzu că iese din baie proaspăt bărbierit, mirosind a gel de duș, îmbrăcat într-o cămașă oliv și pantaloni negri, care-i stăteau prea largi pe coapse, îi zise spontan:

– Zi-mi și mie, ești cumva spion? Pentru ea era importantă ocupația lui, fiindcă era motivul pentru care ajunsese în halul acela și acum se afla în casa ei.

O privi ușor mirat, dar merse să-și ia cafeaua de pe masă.

– Trebuia să înceapă și întrebările, nu? spuse, apoi sorbi din cafea și o privi pe deasupra cănii.

– Cam tîrziu, dar așa este. Se întreba dacă va primi vreun răspuns, ori dacă putea să-l creadă. Doar treaba spionilor este să mintă, nu?

– Nu sînt spion.

– Dacă ai fi, nu mi-ai spune, sublinie ea în timp ce punea feliile de pîine prăjită pe cele două farfurii.

– Adevărat. Fiindcă, dacă aș fi, tu ai fi destul de inteligentă ca să nu scoți asta în evidență.

Calmul acestei fraze era fie un răspuns enervant, fie unul care o complimenta. Greu de spus. Ar fi vrut să-l creadă; să știe că vrea să facă un lucru bun, dar practic era imposibil să afle.

– Cred că e cam tîrziu pentru partea cu inteligența – deja ești aici. Dacă nu ești spion, atunci de ce ai fost atacat?

– Asta e întrebarea de șaizeci și patru de mii de dolari. Nu știm.

– Lucrezi pentru guvern, deci presupui că e legat de slujbă, spuse ea după ce sorbi din cafea. Poate fi ceva personal?

– Puțin probabil.

– Ai dus o viață chiar atît de impecabilă?

Întrebarea ei îl amuză.

– Nu am, spus asta. Totuși, nu am vreo „fostă" psihopată, nici nu m-am certat cu vecinii, nimic din care să iasă scandal. Am lipsit din țară cîteva luni, apoi m-am recuperat cu somnul și am plecat la pescuit. Cineva a spart dosarele secrete și m-a depistat, urmărind numărul de înregistrare al ambarcațiunii mele. Hai să mîncăm, cît vorbim. Se răcește mîncarea.

El luă farfuriile și le duse pe masă, apoi aduse cafelele. Cînd venise la ea era o epavă, nicidecum nu semăna cu James Bond, însă după cîteva zile de odihnă și hrană de calitate se vedea cum înflorește, recăpătîndu-și încrederea în sine. Bo admira grația felină cu care se deplasa, activat de o musculatură lucrată, care amintea de viața periculoasă pe care o duce, iar asta era complet opusul vieții ei.

– Bine, înseamnă că e ceva legat de slujbă.

– Mda. Cel care a tras în mine este din mafia rusească, dar a fost angajat de altcineva.

Bo puse cana de cafea pe masă și-l privi acuzator:

– Ai spus că nu știi cine te-a împușcat.

– Să clarific: știm cine a tras, fiindcă l-am rezolvat la rîndul meu. Nu știm cine l-a angajat să facă asta. Cine a făcut-o a pătruns în dosarele oficiale, lucru care în sine nu e foarte dificil, dar...au fost piratate și dosarele agenției noastre; iar asta presupune nu doar un nivel ridicat de competență, dar înseamnă și cunoașterea existenței acestor dosare.

Ultima informație a făcut-o să reflecteze. „L-am rezolvat" era probabil un eufemism, pentru „L-am ucis". Bărbatul acesta a ucis. Ea simțise asta de la început, în special după ce s-a repezit să o sugrume, cînd l-a speriat și evident, fiindcă fusese împușcat. Pînă la el, ea nu a cunoscut pe cineva care să fie împușcat. Se mai întîmplă accidente și oamenii sînt împușcați cînd se implică în conflicte, dar acum i se părea că focurile de armă și violența sînt o parte constantă din viața acestui bărbat.

– Spuneai că nu ești spion, dar ai menționat „agenție". Ești agent CIA sau nu, ce naiba?

– Nu.

– Atunci ce ești? Sau e cumva vorba de replicile acelea cu „aș putea să-ți spun, dar pe urmă ar trebui să te omor"?

– Nu, nu lucrez sub acoperire și nu sînt nici agent secret. Am fost militar...

Frățioare, ce surpriză. *Nu.*

– ...acum fac parte din forțele paramilitare. Ai mai multă libertate de acțiune. Sîntem organizați în echipe autorizate de guvern și intervenim în situații de criză, înainte ca ele să devină catastrofe. În contextul discuției Bo remarcă locul ales de el la masă: în dreapta ei, cu fața spre fereastră și spre ușă. Să fi fost pură întîmplare, sau intenție, deoarece nu era înarmat și trebuia să aibă mereu perspectivă asupra posibilelor pericole

de afară. Totuși, Tricks era cu ei, iar ea reprezenta cel mai bun sistem de alarmă.

Acum sistemul de alarmă era atras de mîncare, așa că se apropie de masă și se ghemui la picioarele lui Bo.

– Atunci crezi că are legătură cu ultima ta misiune, oricare a fost ea?

– Puțin probabil.

– Dar măcar ai vreo idee? întrebă ea nerăbdătoare.

– Nu. Am reluat tot traseul și ce am făcut în ziua aceea și nu am nici o idee. Am discutat cu patru persoane, iar dacă adaug și casierul de la supermarket, atunci sînt cinci. Nici așa nu apare nimic în anchetele lui Mac. Dar, cum dosarele agenției au fost sparte, înseamnă că știa cineva cu ce mă ocup și unde lucrez.

Exprimarea lui era calmă și analitică. Părea mai degrabă că discută despre o problemă academică, nu despre ceva care aproape l-a ucis. Ea nu înțelegea această perspectivă și nici nu-și imagina o astfel de viață, cum nu înțelegea ce fel de om și-ar alege-o cu bună știință.

– Dacă nu e ceva personal, atunci are legătură cu ce ai făcut, sau ai văzut – fie în misiune, fie după ce ai revenit acasă. Așa spune simțul realității.

– Știu, dar nu înțeleg ce. Dacă am văzut ceva, nu am știut ce văd, deci nu am reținut. Misiunea nu a avut nimic neobișnuit. Dacă ratăm, că mai ratăm și noi, nu e prea grav. Am intrat, am făcut treaba, am fost trimiși altundeva, apoi mai departe și după șapte săptămîni am plecat de acolo, am ajuns acasă, toți teferi și relativ în formă bună.

Cum ea asculta din postura necunoscătorului, nu-i putea oferi variante la care el să nu se fi gîndit deja – el, Axel și ceilalți.

– Ai putea să-mi spui orice, sublinie ea nonșalant. Nu pot să-mi dau seama dacă minți sau nu. Pentru cineva cu meseria

ta – dacă asta chiar faci – ai fost foarte deschis, nu doar cu mine, ci și cu Jesse.

El mai sorbi o gură de cafea, apoi ridică din umeri.

– Nu se poate spune despre tine că ești o persoană de încredere, conchise el. Evident că ea nu era la fel de bună la diversiuni și camuflarea gîndurilor, cum era el. Asta e un lucru bun, continuă el. Doar un nebun ar crede tot ce i se spune. Ai dreptate în ce spui. În calitate de lider al echipei, am și autoritatea și instruirea ca să iau decizii în teren. Dacă-l aduceam pe Jesse în cercul de încredere, poate că el ar fi declanșat alarme, după ce și-ar fi băgat nasul unde nu trebuie – am dreptate? Nu mi s-a părut genul care renunță, dacă vrea să știe ceva, decît dacă are un motiv foarte serios să nu o facă.

– Nu, zise ea, strîmbînd din nas, l-ai citit foarte bine.

– Cît despre tine – eu și Mac am discutat cît de mult ți se poate spune și el a lăsat la alegerea mea. Morgan întinse mîna să mai ia o felie de pîine și o atinse ușor pe braț, iar ea tresări și își retrase brațul. Un frison o alertă și-i trimise semnale puternice în prelungirile nervoase din tot corpul. Era prima dată cînd el o atingea, fiindcă ea l-a atins de cîteva ori, cînd l-a ajutat prin casă.

La un anumit nivel era o alarmă copilărească. Nu se temea de el, nu-l considera violator, altminteri nu l-ar fi primit în casă. La nivel subliminal instinctele i-au tradus altceva: că bărbatul era ca un tigru la grădina zoologică; pentru moment se controla, dar rămînea un animal sălbatic.

Cînd li s-au întîlnit privirile, Bo remarcă în adîncul acela albastru o oarecare viclenie care-l ajutase să-i citească reacția. Stînjenitor moment, își zise ea, dar vorbi direct:

– Nu lua asta ca pe ceva personal. Sînt precaută în felul meu. Din experiența ei, complicațiile romantice nu sînt dezirabile, ba aduc numai necazuri. Exemplele părinților ei oferiseră

suficiente dovezi, totuși ea s-a căsătorit, însă povestea s-a destrămat după doar un an. Și-a învățat lecția; îi era mai bine singură, deși se baza exclusiv pe ea însăși.

– Așadar nu ți-e teamă că sar pe tine?

Vorbise pe un ton vesel, iar ea pufni în rîs.

– Așa în formă, cum ești acum? Ți-aș ține piept.

– Oricît de umilitor îmi este să recunosc, da, așa ar fi. Îmi e groază că mă simt atît de slăbit. Fac eforturi, totuși; estimez că peste două, trei săptămîni voi putea începe exercițiile fizice.

Era un avertisment, sau pură conversație? Dacă a avut cîndva abilități de decriptare a dinamicii personale, fiindcă nu le-a utilizat, acum ele ruginiseră complet, așa că se rezumă la conversație.

– În centru avem o sală pentru așa ceva. Nu e nemaipomenită, dar găsești acolo destule aparate. Eu am o bandă magnetică în cămară, sub scară; pot să o scot, cînd consideri că ești pregătit.

– Mulțumesc. Pentru moment obiectivul meu este să urc scările. Nu te supăra pe mine, dar canapeaua ta mă omoară.

Cît timp Bo s-a ocupat de urgențele birocratice, Morgan a ieșit la aer, ca să o lase singură cu munca ei, iar el s-a plimbat cît de mult a putut, în speranța că-și va recăpăta forma fizică încet, încet. Va avea mult de exersat, chiar dacă deja se simțea mai în putere, în special datorită hranei îmbelșugate. Bo nu era chiar bucătăreasa perfectă, dar nici el nu era mofturos: un hamburger, sau spaghetti la cină înlocuiau perfect preparatele pretențioase ale unei gospodine cu pretenții.

Morgan intenționa să preia de la ea cîteva sarcini domestice, cum ar fi aspiratul prin casă și spălatul rufelor la mașină. Îi era destul de clar că Bo are foarte puțin timp pentru sine, mai ales că plimbatul cîinelui îi ocupa ore destule.

Acum parcurse distanța pînă la liziera pădurii și de acolo privi spre hambarul-casă. Era un loc neobișnuit pentru o femeie neobișnuită. Ca bărbat, evident îi plăceau femeile, așa că o evaluă pe gazda curentă. Femeia era blindată – serios blindată. Unele femei se folosesc de blindaj fiindcă sînt temătoare, dar el nu a simțit nici urmă de timiditate sau nesiguranță la ea. Era independentă și încrezătoare în ceea ce este și în alegerile făcute, singură și fericită că trăiește astfel.

Îi plăcea asta la ea, fiindcă oamenii dependenți și ezitanți îl agasau. Prin însăși firea lui prelua controlul și făcea treaba singur; de aceea se afla în echipele de operațiuni speciale. Îi plăcea infuzia de adrenalină, dar și simțul împlinirii, precum și abilitatea de a face lucruri pe care oamenii de rînd nu pot să le facă. La fiecare misiune își băga pielea la saramură; nici urmă de ezitare sau slăbiciune în comportamentul lui, indiferent de pericole.

Pentru Bo situația era cu totul alta. Era genul suplu, înaltă puțin peste medie, slabă, cu brațe și picioare lungi, fără sîni remarcabili. Poate avea la sutien cupa A, însă posteriorul ei era chiar atrăgător. Curba sinuoasă a coapselor îi definea silueta. Chipul exotic, ochii mari, negri, o gură frumos conturată, cu buze cărnoase, moi, o făceau extrem de atrăgătoare. Cuvîntul potrivit pentru ea era: apetisantă. Nici nu trebuia să definească această trăsătură acum, fiindcă se afla acolo pentru recuperare, după care va aștepta semnalul de la Axel și va dispărea. I-ar plăcea să flirteze puțin cu ea, să simtă magnetismul atracției sexuale, dar în alte circumstanțe. Ele nu existau, așa că nu mai trebuia să se concentreze pe posteriorul obraznic al lui Bo.

Trebuia doar să treacă în revistă de mai multe ori tot ce se întîmplase în ziua cînd a fost împușcat, ca să stabilească existența vreunui detaliu pertinent, care i-a scăpat deocamdată. Îl copleșea nevoia să întreprindă ceva, nu se simțea în largul lui

în această postură de invalid în convalescență; el trebuia să fie glonțul, nu momeala. Se simțea inutil. Ce naiba, chiar era inutil.

Acum se plimbase cîteva sute de metri și era epuizat – totuși, a progresat de joia cînd sosise aici și cu greu a intrat în casă, dar mai ales la baie. Trebuia să se odihnească, înainte să parcurgă aceeași distanță înapoi.

Bine că soarele strălucea pe cer și el stătea pe propriile-i picioare. Asculta păsările cîntînd vesele și mintea se întoarse la ziua fatidică.

Doamna Kingsley, membră a Congresului era în capul listei posibilului atacator, dar numai fiindcă era politician. Nu făcuse și nu spusese nimic neobișnuit. Mai era soțul ei, Dexter, avocatul. Politician, avocat al brokerilor puterii – oare ce diferență era între ei? Iarăși, Dexter nu făcuse nimic înainte să devină avocat.

Nimic din cele discutate cu cei doi nu declanșa vreo alarmă.

Următorul pe lista lui era Brawley, care a sunat undeva imediat după ce s-au văzut. Axel reușise să urmărească apelul lui Brawley și în răstimpul respectiv el o sunase doar pe soția lui. Axel i-a verificat pe ambii soți și nu a găsit nimic. Erau cetățeni obișnuiți, fără un trecut remarcabil. Aveau doi copii mari, cîțiva nepoți și mergeau constant la biserică.

Ultima persoană de pe lista lui Morgan era cea la care nici nu dorea să facă referire: Kodak. El și Kodak au fost împreună în atîtea ambuscade, încît nici nu mai putea ține socoteală care din ei îi salvase viața celuilalt, sau de cîte ori. Kodak știa unde locuiește, nu trebuia să spargă nici un fișier ca să afle...totuși, Kodak era un tip suficient de inteligent, încît să facă asta doar ca să arunce de pe umerii lui orice suspiciune.

Cert este că ajungea la aceeași concluzie ca și cu ceilalți: nu găsea nici un motiv. Axel îl întrebase pe Kodak de dimineața respectivă și aflase că a avut la el o domnișoară cu care

și-a petrecut ziua. Tipa plecase imediat după cină. Totul părea normal; nici un apel straniu de pe mobilul lui Kodak – nici de pe cel al însoțitoarei sale. Nici un transfer de fonduri de la banca lui la cea a lui Albert Rykov.

Rykov făcuse un depozit la un ATM de pe Pennsylvania Avenue. Pe camere apărea singur. Banii erau punctul terminus. Nu putea să te bucure faptul că știi pe cineva care a plătit douăzeci de mii bani gheață ca să te omoare.

Totul ducea spre un punct mort. Nimeni, din cei pe care-i întîlnise în acea zi nu făcuse ceva straniu. Nici habar nu avea cine voia să-l omoare.

Auzi un lătrat distant și întoarse capul; Tricks gonea spre el, cu mingea de tenis în gură, iar Bo venea în urma ei. Cîinele depuse mingea la picioarele lui, iar el o luă și o aruncă departe, spre bucuria patrupedului jucăuș, care țîșni imediat să aducă mingea.

– Bravo, fetițo, striga Bo și o aplauda. Ai prins frumos. Cînd ajunse lîngă el, îi zise: Ești aici de ceva vreme. Te simți bine?

– Da, mă gîndeam doar.

– Nu te-ai mișcat de patruzeci de minute. Vrei să mergi înapoi, sau aștepți să o mai plimb pe Tricks?

Asta însemna că nu știe dacă poate să meargă neînsoțit spre casă și că nu vrea să-l lase acolo singur. Reamintirea acestei slăbiciuni temporare îl irită în așa măsură încît era tentat să-i dea o replică regretabilă, însă se stăpîni și înțelese că nu l-ar ajuta să se refacă mai repede dacă o repezea, mai ales că se știa obligat să-i accepte ajutorul.

– Au început să-mi cam tremure genunchii, așa că m-aș odihni puțin înainte să pornesc spre casă.

Nu mințea deloc; își simțea genunchii slăbiți chiar de cînd pornise spre pădure.

– Sprijină-te de mine, se oferi ea fără ezitare și veni lîngă el, îl cuprinse de talie cu brațul drept, iar el își sprijini brațul sting pe umărul ei și își lăsă ușor greutatea pe umărul ei, apoi au pornit împreună spre casă.

Pe drum el se uita cum soarele se distra aruncînd razele calde pe părul ei șaten-închis, dîndu-i nuanțe maronii pregnante. Îl purta strîns într-o coadă la ceafă. Nu-și dădu seama dacă era machiată sau nu, fiindcă nu era expert în domeniu, dar remarcă buzele discret rujate. Ca orice bărbat, mai mult nu putea să-i descrie machiajul. Remarcă pielea fină și rubiniul sănătos al obrajilor. O simțea destul de fragilă, așa cum se rezema de umărul ei și își aminti că se aruncase inconștient în incidentul din brutărie, unde primise un pumn în față de la un nemernic; acest nemernic ar trebui să primească o lecție, ca să știe ce se întîmplă cu ticăloșii care lovesc o femeie.

– Ești bine? îl întrebă ea, uitîndu-se la el dintr-o parte, mai ales că sesiză răsuflarea lui greoaie, fără să cunoască motivul.

– Mă descurc, zise scurt, ca să evite un răspuns mai clar. Da, se simțea bine și și-a promis un lucru: înainte să plece de la ea îl va găsi pe nenorocit și-l va face să-și dorească să nu mai pună niciodată piciorul în Hamrickville.

CAPITOLUL 10

Bo ajunse la secție însoțită de Tricks și-l văzu pe Warren Gooding. Ar fi preferat să se răsucească pe călcîie și să plece, apoi să revină după plecarea lui, dar o văzuse deja. Urma confruntarea cu el și asta îi provoca emoții, fiindcă știa că nu va fi una agreabilă.

Loretta, dispecera se uită la ea pe deasupra pereților cubiculului ei și murmură un „Îmi pare rău", iar Bo dădu din cap, ceea ce voia să spună că Loretta nu-l putea da afară pe bărbat, deși și-ar fi dorit. Fizic ar fi fost posibil, fiindcă Loretta era solidă, dar inevitabila întîlnire ar fi devenit și mai ostilă.

– Domnule Gooding, îl abordă ea calm, deși nu se simțea astfel. Nu-i putea comunica părerea despre nemernicul de fiu-său, așa că făcu apel mental la aleea însorită pe care se plimbase cu Tricks, în speranța că pacea acelor locuri o va ajuta să rămînă echidistantă.

– Aș dori să discutăm între patru ochi, zise el sec, privind-o tăios, cu aerul că nu va accepta un refuz. Bărbatul era masiv, înalt și putea fi catalogat drept arătos, dacă figura lui nu ar fi trădat o dușmănie nedisimulată față de toată lumea.

– Sigur că da. În clipa aceea ar fi pus pariu pe întreaga sumă primită de la Axel că știe ce urma să spună. Bărbatul se credea cu totul special, astfel că regulile erau bune doar pentru alții, nu și pentru el. Bo nu era nerăbdătoare să-i cunoască revolta cînd va afla exact contrariul.

La secție sala principală era ocupată de cîteva birouri și scaune ici, colo. Bo îl invită spre un scaun care era cel mai nou, spre deosebire de restul mobilierului, care fusese achiziționat cu gîndul la banii publici, așadar era doar funcțional. Cînd văzu scaunul, el făcu o grimasă dezgustată, de parcă ea era de vină pentru dotarea precară a secției.

– Am spus între patru ochi.

– Am auzit ce ați spus, dar mai mult nu se poate. Nu am un birou al meu. Singura noastră opțiune ar fi să mergem la baie, dar, fără supărare, asta nu se va întîmpla.

Bărbatul pendulă cu privirea de la stînga la dreapta, dar nu văzu nici un birou privat. Frustrat, o fixă cu privirea lui glacială.

– Vă rog să luați loc, îl invită ea, indicîndu-i un scaunul pentru oaspeți. El ezită, apoi văzu că nu are de ales și se așeză; stătea mai degrabă lîngă ea, decît în fața ei. Bo își deplasă ușor scaunul, ca să se poziționeze în fața lui. Nu voia să-l lase să creadă că s-au întîlnit pe poziții egale.

Tricks s-a dus spre Loretta, apoi a făcut cîțiva pași în direcția noului-venit, s-a oprit, a dulmecat, apoi s-a răzgîndit, dintr-un motiv doar de ea știut și a mers să se așeze în culcușul din colțul biroului. Se citea pe fața ei disprețul canin față de o persoană dezagreabilă; Bo îi zîmbi încîntată, aprobîndu-i alegerea.

După cît de disprețuitor o privea Dl Gooding pe Bo, s-ar fi zis că ea este cauza tuturor problemelor lui.

– Vreau să renunțați la acuzațiile împotriva lui Kyle, spuse el precipitat.

Ar fi fost util un schimb de replici politicoase, dar părea că dl Gooding nu cunoaște sensul acestei noțiuni.

– De ce? întrebă ea calmă, dar ușor mirată.

El se înroși ca racul și rosti răspicat:

– Fiindcă ticăloasa cu care s-a însurat...

Bo ridică o mînă, ca să-i taie avîntul.

– Nu eu sînt implicată în această căsnicie. Dacă Emily face plîngere sau nu, o privește personal. Singurele acuzații pe care eu le mențin sînt cea de atac asupra unui ofițer de poliție și opunere la arestare.

– A zis că nu știa că ați fost dumneavoastră.

– Da, știu. Nici eu nu am știut că este el, cînd am intrat în brutărie și l-am găsit luptîndu-se cu ofițerul Tucker. Vi se pare destul de serios?

– Nu v-ar fi atacat, dacă ar fi știut, insista dl. Gooding. Era la fel de roșu la față și strîngea pumnii nervos.

– Nu contează.

– Cum naiba spuneți că nu contează? se răsti el din nou.

– Domnule Gooding. Chiar dacă nu știa cine sînt, pe ofițerul Tucker îl cunoștea cu siguranță.

– Noi nu locuim în oraș, așa că nu cunoaștem toți polițiștii.

– Posibil, dar presupun că dvs și fiul dvs știți bine cum arată o *uniformă* de polițist. Ofițerul Tucker puta uniforma. Bo simțea deja cum i se strînge stomacul și îi vine senzația de vomă. Detesta confruntările și cu greu mai putea să-și păstreze calmul.

– Fiul meu ar putea să fie încarcerat pentru acest incident nesemnificativ. Nu ați fost rănită, cum nu a fost nici adjunctul. Nu văd rostul să continuăm cu acuzațiile, doar pentru că el s-a certat cu netrebnica lui soție. Spuneți-mi ce nevoi aveți în departament și voi avea grijă să primiți orice. O mașină de patrulare nouă? O extindere a clădirii, ca să aveți și dvs un birou?

Ei bine, asta era tupeu chiar și pentru el. Revoltată, tăcu cîteva minute. Probabil el credea că îi evaluează propunerea, dar ea se întreba cît de greu i-ar fi să întindă piciorul pe sub birou și să-i tragă piciorul scaunului, ca să-l răstoarne cu fundul

La secție sala principală era ocupată de cîteva birouri și scaune ici, colo. Bo îl invită spre un scaun care era cel mai nou, spre deosebire de restul mobilierului, care fusese achiziționat cu gîndul la banii publici, așadar era doar funcțional. Cînd văzu scaunul, el făcu o grimasă dezgustată, de parcă ea era de vină pentru dotarea precară a secției.

– Am spus între patru ochi.

– Am auzit ce ați spus, dar mai mult nu se poate. Nu am un birou al meu. Singura noastră opțiune ar fi să mergem la baie, dar, fără supărare, asta nu se va întîmpla.

Bărbatul pendulă cu privirea de la stînga la dreapta, dar nu văzu nici un birou privat. Frustrat, o fixă cu privirea lui glacială.

– Vă rog să luați loc, îl invită ea, indicîndu-i un scaunul pentru oaspeți. El ezită, apoi văzu că nu are de ales și se așeză; stătea mai degrabă lîngă ea, decît în fața ei. Bo își deplasă ușor scaunul, ca să se poziționeze în fața lui. Nu voia să-l lase să creadă că s-au întîlnit pe poziții egale.

Tricks s-a dus spre Loretta, apoi a făcut cîțiva pași în direcția noului-venit, s-a oprit, a dulmecat, apoi s-a răzgîndit, dintr-un motiv doar de ea știut și a mers să se așeze în culcușul din colțul biroului. Se citea pe fața ei disprețul canin față de o persoană dezagreabilă; Bo îi zîmbi încîntată, aprobîndu-i alegerea.

După cît de disprețuitor o privea Dl Gooding pe Bo, s-ar fi zis că ea este cauza tuturor problemelor lui.

– Vreau să renunțați la acuzațiile împotriva lui Kyle, spuse el precipitat.

Ar fi fost util un schimb de replici politicoase, dar părea că dl Gooding nu cunoaște sensul acestei noțiuni.

– De ce? întrebă ea calmă, dar ușor mirată.

El se înroși ca racul și rosti răspicat:

– Fiindcă ticăloasa cu care s-a însurat...

Bo ridică o mînă, ca să-i taie avîntul.

– Nu eu sînt implicată în această căsnicie. Dacă Emily face plîngere sau nu, o privește personal. Singurele acuzații pe care eu le menține sînt cea de atac asupra unui ofițer de poliție și opunere la arestare.

– A zis că nu știa că ați fost dumneavoastră.

– Da, știu. Nici eu nu am știut că este el, cînd am intrat în brutărie și l-am găsit luptîndu-se cu ofițerul Tucker. Vi se pare destul de serios?

– Nu v-ar fi atacat, dacă ar fi știut, insista dl. Gooding. Era la fel de roșu la față și strîngea pumnii nervos.

– Nu contează.

– Cum naiba spuneți că nu contează? se răsti el din nou.

– Domnule Gooding. Chiar dacă nu știa cine sînt, pe ofițerul Tucker îl cunoștea cu siguranță.

– Noi nu locuim în oraș, așa că nu cunoaștem toți polițiștii.

– Posibil, dar presupun că dvs și fiul dvs știți bine cum arată o *uniformă* de polițist. Ofițerul Tucker puta uniforma. Bo simțea deja cum i se strînge stomacul și îi vine senzația de vomă. Detesta confruntările și cu greu mai putea să-și păstreze calmul.

– Fiul meu ar putea să fie încarcerat pentru acest incident nesemnificativ. Nu ați fost rănită, cum nu a fost nici adjunctul. Nu văd rostul să continuăm cu acuzațiile, doar pentru că el s-a certat cu netrebnica lui soție. Spuneți-mi ce nevoi aveți în departament și voi avea grijă să primiți orice. O mașină de patrulare nouă? O extindere a clădirii, ca să aveți și dvs un birou?

Ei bine, asta era tupeu chiar și pentru el. Revoltată, tăcu cîteva minute. Probabil el credea că îi evaluează propunerea, dar ea se întreba cît de greu i-ar fi să întindă piciorul pe sub birou și să-i tragă piciorul scaunului, ca să-l răstoarne cu fundul

de podea. Poate s-ar lovi și el la cap la fel de tare cum s-a lovit ea cînd s-a luptat cu fiul lui.

Nu putea să facă asta. Nebunia ar fi continuat; cînd își reveni, zise:

– Sincer, chiar încercați să mă mituiți? Dacă da, stați să scot mobilul, ca să înregistrez dialogul. Zicînd asta, chiar scoase telefonul mobil, porni înregistrarea și repetă în microfon: Vreți să repetați, vă rog? Spuneați ceva despre cumpărarea unei mașini noi sau extinderea clădirii secției de poliție, dacă acceptăm să nu mai depunem plîngere împotriva lui Kyle? spuse repede.

El părea că explodează de nervi, sau face infarct, așa că se ridică grăbit.

– Neg categoric orice încercare de mituire! E de neconceput! Sînt de neconceput acuzațiile aduse împotriva lui Kyle!

– Nu te mai deranja să înregistrezi, zise Loretta laconic din cubiculul ei. Am auzit eu totul.

Bărbatul întoarse brusc capul; în furia lui uitase de Loretta, poate fiindcă nu o văzuse. Devenise vinețiu la față, iar Bo remarcă nuanța periculoasă și, ca să evite continuarea inutilă a dialogului, trase aer în piept și-i spuse:

– Vă propun să lăsăm ca legea să rezolve cazul în limitele pe care le are. Kyle nu are alte delicte – cel puțin nu din cele grave, fiindcă mereu ați avut grijă să-l scoateți din încurcături, așadar asta ar fi trebuit să vă dea de gîndit – în concluzie mă îndoiesc să fie trimis la închisoare, cu toate că judecătorul ar putea să-l rețină în arestul local măcar o perioadă scurtă. Mă îndoiesc și de asta. Mai mult ca sigur că va primi o pedeapsă cu suspendare și va fi doar supravegheat. Nu știu, dar eu așa gîndesc.

Domnul Gooding profită de moment și trecu la un nou atac.

– Chiar și așa, va avea cazier. Bietul meu băiat are numai de tras din relația cu tîrfulița lui soție. Nici măcar lucrurile nu

poate să și le ia din propria casă, fiindcă ea a primit ordin de restricție împotriva lui. Probabil îi va vinde toate armele...

Doamne ajută să se întîmple asta, se ruga Bo.

– Am înțeles că Emily i-a strîns lucrurile lui Kyle și i le-a trimis acasă la dumneavoastră. Mai are nevoie de ceva? Faceți o listă și voi avea eu grijă să primească totul. Să nu menționați armele, întrucît Kyle nu va avea acces la arme pînă nu se va calma.

– Armele sînt ale lui.

– Atunci îi vor reveni prin înțelegerea de după divorț. Nu vă faceți griji pentru ele; doar nu e sezonul de vînătoare, iar dacă ar face vreo prostie, nici măcar dumneavoastră nu l-ați mai scoate din închisoare, unde ar rămîne foarte multă vreme. Și nu-i va fi ușor. Cel mai bine acum este să-l supravegheați și să-l feriți de alte necazuri, ca să se limpezească apele.

Bărbatul strîngea pumnii, apoi îi desclești. Se ridică brusc, mascînd furia, iar scaunul se răsturnă în spatele lui. Tricks tresări speriată și veni repede la picioarele lui Bo.

– O să depun plîngere împotriva ta, domnișorico! vorbi el cu ură nedisimulată. L-ai amenințat pe fiul meu...

– Vă referiți la partea aceea cu înjurătura și cu ruptul gîtului? îi aminti Loretta din spatele cubiculului. Da, multă lume a luat-o în serios, mai ales că el are de două ori greutatea ei.

– Taci! urlă el, întorcîndu-se pe loc și făcu un pas spre cubicul.

– Orașul ăsta nenorocit primește ordine de la două fofoloance proaste și eu...

Loretta se ridică și apăru din cubicul așa, masivă și înaltă cum era ea. Scotea flăcări pe ochi și se uita la el cum se uită un leu flămînd la o halcă de carne proaspătă.

– Pun pariu pe fofoloanca mea că te fac oricînd, bătrînelule. Dacă vrei să știi cine sînt, numele meu este Loretta Hobson,

de pe Lister Road. Cred că ai auzit de familia mea? Neamul Hobson Răi-ca-Naiba? Te pun la punct în ce zi vrei.

Omul păru dezarmat. Toată lumea din comitat auzise de Hobson-ii Răi-ca-Naiba. Taie calea unui Hobson și e posibil să-ți găsești casa incendiată – asta dacă l-ai găsit în toane bune. Partea cea mai rea este că toți au fost atît de isteți încît niciodată nu au fost prinși asupra faptei.

– Domnule Gooding, zise Bo, cred că e mai bine să plecați acum. Aveți răbdare și spuneți-i lui Kyle să fie inteligent măcar o dată în viață și să lase lucrurile să se așeze. Voi uita prima dvs încercare de mituire, dar, dacă mai încercați o dată, vă arestez pe loc. Ne-am înțeles?

El se uita mai departe la Loretta, ca la o cobră care l-a hipnotizat.

– Ne-am înțeles? urlă Loretta, iar el tresări. Nu mai avea culoare în obraji, dar răutatea îi dădea pe dinafară din ochi.

– O să-ți pierzi slujba pentru asta, rosti el clar, șoptit. Stai să afle și orașul că ai băgat în casă un tip care a venit din neant.

Bo realiză cît de puțin timp trecuse; Morgan era la ea de patru zile doar.

– Vă referiți la bunul meu prieten, care a suferit o operație pe cord deschis și de-abia poate să meargă? Tipul acela? Sigur, dați-i înainte, dar fiți pregătit să vi se rîdă în nas.

Informația aceasta era cam greu de procesat. Mai avea puțin și exploda, dar instinctul de conservare îl oprea, de teamă că Bo și Loretta îl vor încătușa. Nu suporta să se recunoască înfrînt, dar acum nu avea de ales. Se întoarse pe călcîie și ieși, fără să închidă ușa în urma lui.

Bo răsuflă ușurată și merse să închidă ușa. Loretta zîmbea și veni spre ea, ca să bată palma.

– Cît mă bucur că ești o Hobson, îi spuse Lorettei.

– Uneori pică bine. De-abia aștept să le spun fraților mei. O să fie încîntați. Chiar stă un tip acasă la tine?

– Pentru moment, bietul de el. A ieșit din spital de curînd.

A fost convenabilă descrierea lui ca „bietul de el", fiindcă nici o femeie nu-și exprima astfel interesul romantic. Loretta pierdu interesul.

– Sper să se simtă mai bine curînd, comentă ea și abandonă subiectul.

Bo se așeză la birou, Tricks la locul ei, Loretta în cubicul. După ce se mai gîndi puțin, Bo îl sună pe maiorul Buddy, ca să-l informeze despre întîlnirea cu Warren Gooding.

Primarul oftă. Parcă Bo îi și vedea fața îngrijorată.

– Știam că acest om va fi o problemă. Oricum, s-ar putea să folosim în avantajul nostru faptul că a încercat să te mituiască.

– Am o mare dilemă, recunoscu ea. Atît de antipatic îmi este acest om, încît aș dori să depun plîngere împotriva lui, dar mă gîndesc că pentru oraș nu ar fi bine. Dacă s-ar închide gaterele pentru că el nu le mai poate administra, asta ar dăuna multor familii nevinovate, care depind de slujbele acelea.

– Faci cum crezi. Dacă vrei să depui plîngere, eu te susțin.

Cu ochii minții Bo îl vedea pe Warren Gooding în spatele gratiilor, dar alungă imaginea.

– Strategic vorbind, ar fi bine să nu depun plîngere, dar lui să nu-i spunem.

– De acord. Voi discuta cu consiliul orașului despre situația asta. Nu vreau să fie toți angrenați într-un divorț care e ceva personal. Necazurile ar putea trena ani de zile. Harold Patterson – adică bărbierul, îi face ochi dulci lui Doris de ani buni și crede că o poate impresiona, dacă îi va ține partea Emilyei.

Pe Bo începuse să o doară capul. Viețile oamenilor dintr-un orășel sînt întrețesute, fapt necunoscut ei, dar în timp s-a lăsat

și ea implicată, așa că acum îi cunoștea pe acești oameni și îi păsa de ei. Dacă știa că acesta va fi prețul, nu s-ar fi angajat pe postul de șef.

– Am, nevoie de o vacanță, zise ea răspicat.

– Cunosc sentimentul, zise rîzînd primarul Buddy. Orașul e mic, nu? Dacă stai să te gîndești, tu ți-ai luat vacanță vreodată?

– Glumeam, spuse ea. Nu-mi permit nici o zi liberă, cu cîte am de făcut. Am auzit asta. Cînd se va simți mai bine, să-l aduci în centru, să-l cunoască și oamenii. Miss Doris îi va pregăti un desert special.

Acum chiar o durea capul. Ce să vadă oamenii la Morgan, cînd se va mai întrema? Ce vede ea, adică un bărbat care a ales să trăiască pe muchie de cuțit și care poate, dar a și ucis în nenumărate feluri? După comportamentul și mișcările, sau privirea lui tăioasă, ea și-a dat seama de toate astea. Oare altora li se va părea la fel de neobișnuit acest bărbat?

Doamne, ferește ce va fi cînd Morgan va ieși din ascunzătoarea lui. Oamenii vor sta la rînd ca să-l cunoască, fiindcă așa sînt locuitorii orașelor mici: curioși și băgăcioși.

Cînd Bo ajunse acasă, Morgan era din nou afară, pe verandă, cu scaunul tras la soare. Avea laptopul pe genunchi și tasta ceva. Tricks s-a bucurat să-l vadă și a sărit din mașină, apoi a zbughit-o spre el, fluturîndu-și coada. Morgan o mîngîie pe cap, zîmbitor, apoi o salută pe Bo și continuă ce făcea. Peste două secunde exclamă un „Drace!", apoi închise nervos laptopul.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea și merse lîngă el.

– Am salvat șapte ticăloși, dar nu mi i-a înregistrat, se plînse el. Scuze, își reveni imediat. Mi-a scăpat.

Bo începu să rîdă. Se așeză și ea pe un scaun de pe verandă.

– Joci Salvatorii Animalelor?

– De vreo trei ore. Am rămas fără vieți, am jucat altceva, pînă mi-am recăpătat viețile. Nu te superi pe mine, zise el, oarecum stingher, dar înnebunesc de plictiseală. Nu mă pricep să nu fac nimic.

– Nu-i de mirare. Și eu m-aș plictisi. Se gîndi că acum era momentul potrivit. Dacă te simți mai bine, nu vrei să vii cu mine mîine, la muncă? Nu îți garantez că orele petrecute în secție vor fi mult mai interesante decît Salvatorii Animalelor, dar ar fi o schimbare de decor.

– Doamne, sigur că da.

– Azi a fost chiar interesant. I-a povestit de vizita lui Warren Gooding, de ieșirea Lorettei, iar el a rîs cu poftă. Să știi că oamenii sînt curioși să te cunoască, așa că te poți aștepta la un șir indian de persoane care vin doar să te privească. Oricum, maiorul Buddy a zis că Doris îți va pregăti un desert delicios, așadar merită să stai și să fii privit.

– Oamenii din orașul vostru nu au mai văzut străini pînă acum?

– E un orășel restrîns. E nevoie să faci puțin zgomot. Bo ridică fața spre soare. Era plăcută și relaxantă compania lui, într-o după amiază tîrzie, la taclale și urmărind-o pe Tricks cum se joacă. Pînă acum nu l-ar fi considerat o companie plăcută, dar iată-l; așa era.

– Cum ai ajuns aici? Nu mi se pare că pe căi bătătorite.

– Din orgoliu, recunoscu ea. Povestea ei nu era una frumoasă, dar nu îi era rușine să o spună. Făcuse cîteva greșeli și se luptase din greu ca să iasă la liman. Împreună cu o prietenă din California am investit într-o casă. Renovarea ei a fost la început o distracție, fiindcă afacerile din imobiliare explodaseră și fiecare din noi a obținut treizeci de mii de dolari profit la final. Privind retrospectiv, a fost cel mai rău lucru, fiindcă am decis că-mi place mai mult să cumpăr case și să le renovez,

decît să mă ocup de documentații tehnice, mai ales că ieșeau mai mulți bani din asta. Prietenei mele nu i-a plăcut munca la fel ca mie, deși îi plăceau banii, așa că a preferat să iasă din afacerea cu mine la următoarea casă. Am făcut bani și cu aceea, pentru că mă credeam expertă. Cei care au cumpărat-o aveau un amic care m-a angajat să transform un hambar vechi, unde a crescut și iată-mă aici.

– Te-a lăsat baltă, nu-i așa?

– Cu greu puteam să-l contactez, iar cînd vorbeam, îmi spunea să continui lucrarea, el alegea lustrele, materialele pentru podele, sau electrocasnicele, iar eu puneam bani de la mine, apoi am apelat la cărți de credit. O prostie. Afacerile imobiliare luau avînt, iar hambarul era aproape amenajat, cînd tipul mi-a spus că nu poate obține finanțare; în afara prostiei mele de a cheltui proprii bani, nici nu am semnat un contract cu el. Pur și simplu s-a evaporat, iar eu am rămas cu un hambar în care să locuiesc și un munte de datorii.

– Ceea ce explică de ce sunt aici. Dacă nu erau banii, mi-ai fi urat drum bun și m-ai fi alungat.

– Banii au fost cu adevărat un element foarte important. Oricum am muncit mult, am diminuat datoria, iar acum mă descurc, măcar am scos capul din apă, mulțumită slujbei oferite de municipalitate. Apropo, nu te-aș fi alungat chiar imediat. Erai într-o stare deplorabilă.

Morgan nu se bucură să audă asta, dar era o descriere exactă. O privi lung cîteva secunde, apoi replica lui a luat-o pe nepregătite:

– Aș putea să scot mai mulți bani de la Axel pentru tine.

– Nu-i nevoie, zise ea rîzînd. Cînd am zis că mă descurc, m-am referit la achitarea unei părți din ipotecă, apoi voi refinanța creditul, ca să obțin o rată mai mică. E foarte bine totul

acum. Bo se ridică de pe scaun și-l întrebă: Ce zici de o pizza? Cred că mănînci pizza, nu?

– Pizza sună dumnezeiește. Oricare ar fi ea. Odată am mîncat pizza vegetariană. Nu de bună voie, dar am mîncat-o. Se ridică și el și într-o mînă ținea laptopul.

– Vino, Tricks, o strigă Bo, apoi zîmbi interlocutorului ei: Apropo, mîine ar fi indicat să arăți cît mai jalnic, fiindcă deja s-a dus vestea că trăim împreună.

CAPITOLUL 11

Jalnic. Cuvîntul îi răsuna puternic în minte lui Morgan. Deci ea îl considera jalnic. Poate că nu era într-o formă tocmai bună, dar evaluarea ei perfectă îl întrista; cînd venise aici, arăta jalnic, dar acum era mult mai bine.

Pentru mîine își va da silința să pară cît mai *jalnic*, ca să nu dea nimănui ideea că Bo s-ar încumeta să-l ia în patul ei. Poimîine însă va începe să-și recîștige forma. Știa cum; făcuse antrenamente care pe mulți i-ar doborî. Mușchii pieptului erau încă nevindecați, așa că va avea grijă să nu-i tulbure.

Se uită la ținuta ei zveltă, cu spatele drept și mersul milităresc și se întreba dacă nu cumva folosise acel cuvînt intenționat, ca să-l îndepărteze.

Nici unui bărbat nu-i place să fie descris ca jalnic. Poate că alți bărbați ar fi apreciat tactica, dar el nu era un exemplar masculin agresiv, inteligent, care nu spunea „da, bine", atunci cînd se confrunta cu o problemă sau provocare; făcea față provocării și rezolva problema.

Adevărat, ea și-a ales cuvîntul intenționat, însă fără răutate. Morgan simțea asta instinctiv. Era aceeași baricadă invizibilă; el a avut grijă să nu facă nici un comentariu cu tentă sexuală, însă ea tot simțea nevoia să întărească distanța dintre ei. Oare pentru că deja era acolo de cîteva zile și făcea parte din viața ei? Voia să se asigure că va rămîne o intruziune temporară.

Din cîte a văzut Morgan pînă acum, casa era pentru ea un sanctuar. În afară de vizita ofițerului Tucker, nimeni nu o vizita. Și vizitele lui nocturne, de verificare, erau foarte scurte.

Era o persoană solitară; Morgan a priceput asta. Era sinceră și deschisă în legătură cu trecutul ei, cu modul de a gîndi. Poate și acesta era un mecanism de apărare: să le spui oamenilor suficient cît să nu suspecteze că ascunzi ceva.

Morgan se așeză pe un scaun înalt de la barul din bucătărie și o urmări cum îi încălzește mîncarea lui Tricks, în timp ce aceasta țopăie veselă la picioarele ei. Observase ritualul dinaintea fiecărei mese de seară. Nu se întîmpla des, dar azi Tricks nu a vrut să mănînce, așa că s-a așezat exact lîngă scaunul pe care stătea Morgan, și-a încrucișat lăbuțele din față și aștepta.

Bo pufni pe nas, exasperată, apoi luă bolul cu mîncare și i-l aduse mai aproape de nas.

– Da, maiestate, zise ea. Cînd s-a apropiat destul de Tricks, ea și-a depărtat labele, iar Bo i-a pus castronelul între ele, chiar sub nas. Cățelușa a început să mănînce și să dea din coadă.

– Oare care din voi două este dresată? întrebă Morgan rîzînd.

– Eu, pînă într-un punct, spuse Bo. Așa a făcut tot timpul. Ziua mănîncă fără probleme, dar seara are toanele ei.

După ce se spălă pe mîini, Bo scoase pizza congelată și o puse într-o tavă pentru copt.

– Este pizza supremă. Vrei să scot din ea ceva ce nu-ți place, înainte să se coacă?

– Nu, îmi place cu de toate. Mai puțin anșoa. Părerea lui era că pizza cu anșoa trebuia desființată, ca necomestibilă.

În timp ce ea așeza în cuptor tava, Morgan îi urmărea atent mișcările; erau fluide, grațioase și precise. Ar fi privit-o ore în șir. Oare ce mai putea să afle despre ea? Ce ar mișca-o? Singurul mod de a afla era cel direct.

– Ce este între tine și Mac? Adică Axel, se corectă el.

– E un nemernic, răspunse Bo fără ezitare.

– Da, nu te contrazic. Vreau să spun, care e povestea voastră?

– Mama mea s-a măritat cu tatăl lui. Nu m-am bucurat; nici el. Ne-am urît din prima clipă.

– Cît timp au fost căsătoriți părinții?

– Șapte...nu, opt luni interminabile. Interminabile pentru toți patru.

– Nu a fost prea mult timp, ca să se nască o ură veșnică pentru cineva.

– A fost suficent de mult, fiind vorba de Axel. Eu aveam treisprezece ani și eram o nesuferită, el optsprezece și era nesuferit. Măcar scuza mea era vîrsta de treisprezece ani. Înțeleg că el este și acum nesuferit.

– Are și el părți bune; nu multe, doar cîteva. Nu este bun cu oamenii, dar e al naibii de bun profesional. Cînd viața mea depinde de informații și echipamentele adecvate, apreciez partea a doua.

– Probabil, zise ea, dînd din cap, semn că îl înțelege.

– Crede-mă – *știu* că este așa. Tatăl lui Axel este al doilea soț al mamei tale? întrebă el, curios să vadă cît de mult îi va dezvălui.

– Al doilea? rîse ea. Mai degrabă al patrulea. Cred. Îi numără pe degete, cu ochii în tavan. Tata, Wilson, Hugh, Douglas...da, el a fost al patrulea.

– Fir-ar să fie. Patru căsnicii și tu aveai doar treisprezece ani? E cumplit. Morgan își păstrase echidistanța, fiindcă nu știa dacă ea apreciază empatia.

– Mama este mireasa în serie. Acum a ajuns la numărul șapte, dar îmbătrînește, așadar pe acesta s-ar putea să-l păstreze ceva mai mult – cu condiția să nu fi divorțat de cînd am vorbit cu ea ultima dată și a trecut ceva vreme. Nu sîntem apropiate. Nici nu ne dușmănim, dar nu sîntem apropiate. Ea are rostul ei, iar eu sînt aici, în Virginia de Vest. Îi plac orașele mari.

Scenariul devenea din ce în ce mai clar. Bo nu a avut stabilitate în viața ei, nu s-a putut baza pe nimeni, așa că a învățat să se bazeze exclusiv pe ea însăși. Abilitățile lui de psiholog nu erau din cele mai performante, dar nu trebuia să fii un geniu, ca să-ți dai seama cît de nefastă poate fi influența taților vitregi în viața unei copile. Slavă cerului, el a avut o copilărie liniștită.

– După Douglas a fost singură o vreme – suficient cît să termin liceul fără să ne mutăm din nou, cu toate că a avut doi iubiți constanți. După ce am început facultatea, s-a căsătorit... cu Adam. Cred. Nu a durat mult, așa că nu l-am cunoscut. Adam, Alan, ceva cu litera A. Nu știu cine a fost numărul șase. William a fost numărul șapte și pe el l-am cunoscut. Sînt împreună de cîțiva ani și locuiesc în Florida.

– Cît de des ai schimbat școlile?

– Cu fiecare căsătorie a ei, dar după Douglas, am rămas la aceeași școală pînă am absolvit. Am intrat în echipa de înot. Îmi place înotul. Toate complexele de locuințe unde am locuit aveau piscină și acolo îmi petreceam verile.

Mda, o și vedea înotînd, cu formele ei aerodinamice. Probabil că stilul ei era înot-viteză, în timp ce el era înotător de anduranță, putînd înota cîteva mile fără oprire. Acum probabil că s-ar îneca după cîteva zeci de metri.

– Dar tatăl tău? Ești apropiată de el?

– Nu. Practic a uitat de mine după ce a plecat. S-a recăsătorit, a adoptat copiii soției, au mai făcut doi și ei, iar acum asta e familia lui. Cred că locuiește în Sacramento, dar acum mulți ani și poate s-au mutat deja.

Morgan înțelese acum totul. Nu era groaznic, dar nici plăcut: ignorată, abandonată, mutată dintr-un loc în altul.

– Dar tu? îl întrebă ea și pasă mingea în terenul lui. Ești căsătorit? Familie?

– Tata a murit dintr-o căzătură în bucătărie; s-a lovit la cap în colțul unui dulap. Acum vreo cincisprezece ani. Mama s-a recăsătorit cu un tip O.K. acum doi ani. O iubește și are grijă de ea, iar pentru mine este de ajuns.

După ce aștepta cîteva secunde răspunsul la prima ei întrebare, Bo reveni:

– Dar ești căsătorit?

– Nu am fost niciodată, nu am copii. Era cît pe ce să mă însor mai demult, dar nu a ieșit. Este foarte greu pentru o femeie să aibă un soț cu meseria mea. Mai mult stau plecat din țară, decît acasă. Morgan nu regreta nimic, ba chiar nu-și amintea nici numele ei.

– Înțeleg că poate fi o problemă.

– Dar tu? Ai fost măritată?

– O dată. La douăzeci și unu de ani, cînd am terminat facultatea. A durat cam șase luni și m-a înșelat.

– Au! Morgan stătuse cu ochii pe ceas și știa cam în cît timp se coace o pizza congelată, așa că se ridică de pe scaun. Scuze că nu am fost mai atent, dar nu știu unde ții vesela. Dacă-mi arăți, pun eu farfuriile și furculițele pe masă.

– Crezi că poți? întrebă ea surprinsă.

– Să duc două farfurii? Sînt absolut sigur.

– Farfuriile sînt acolo, iar tacîmurile în dulapul din față, zise ea și-i indică locurile pentru fiecare.

După ce le aduse la masă, Morgan zise:

– Îmi place hambarul. Ai făcut o treabă grozavă. Dulapurile erau ușor uzate, dar se potriveau cu ambientul. Din tavan erau atîrnate becuri mari, în genul celor industriale, precum și ventilatoare. Dată fiind înălțimea tavanului, erau chiar necesare. Totul era open-space, doar baia era suprafața izolată, dar

și camerele de la etaj. Pentru un burlac era absolut convenabil, în mijlocul naturii, fără zorzoane, într-o clădire simplă.

– Mersi. Renovarea nu a ieșit chiar cum am vrut, dar cu anii m-am obișnuit. Mobila este a mea, plus că sînt prima care a locuit aici și într-un fel locul acesta poartă amprenta mea .

– Mai puțin vacile.

– Vacile nu se pun, spuse ea zîmbind.

– Ce vrei să bei? întrebă el, după ce puse pe masă farfuriile și paharele.

– Vezi că este bere în frigider.

– Bere? Ai bere? întrebă el interesat. Atunci de ce-i oferea lapte, cînd are bere?

– Dacă poți să te ții pe picioare, ai voie să bei și bere. Mai ales că nu iei medicamente.

El merse la frigider, deschise ușa, văzu șase sticle maronii, ridică ochii spre cer în semn de mulțumire și apucă două sticle reci. Nu era Bud sau Miller. Pe etichetă văzu un porc.

– Porcul Despuiat? întrebă el, ridicînd sticlele. N-am auzit de marca asta.

– E nouă; este a unui mic producător din Alabama. Mie mi se pare bună.

Morgan remarcă preferințele ei și nu putea spune că-i displac. O femeie care bea bere...viața devine din ce în ce mai frumoasă. Desfăcu sticlele și o întrebă:

– Vrei să bei din pahar?

– Da, te rog.

– Tipic feminin.

– Ai grijă ce vorbești; e berea mea și riști să nu primești nimic.

El rise și turnă bere în două pahare. I-ar fi plăcut să bea din sticlă, dar era berea ei, deci regulile ei.

Extazul i se citea pe față cînd sorbi prima înghițitură.

– Doamne, ce bună e, oftă el.

Bo verifică pizza din cuptor.

– Mai durează un minut sau două, anunță ea. Tricks veni imediat, dar Bo o dezamăgi: Nu e nimic pentru tine, fetițo, o anunță ea. Ai luat cina deja. Nu avem prăjituri.

Morgan se consolă cu berea, pe deplin mulțumit de discuția din ultima jumătate de oră. Se tachinau ocazional, iar ea i-a dezvălui cîteva din motivele care au făcut-o atît de rezervată cu viața ei. O copilărie instabilă lasă urme adînci în sufletul multora, dar mai ales al unei femei.

Bo scoase pizza din cuptor, o tăie și puse două felii pe fiecare farfurie. Au mai glumit, au băut bere, iar pentru Morgan a fost prima dată de cînd fusese împușcat că s-a simțit cu adevărat el însuși. Ar putea să fie și mai bine, își zise el.

După cină Bo a ieșit cu Tricks, iar Morgan a rămas cu privirea pe fereastră, admirîndu-i curba sinuoasă a șoldurilor. Profitînd de clipele de singurătate, și-a propus să-și încerce limitele, așa că a apucat balustrada și a încercat să facă prima ascensiune pe scări. La a șasea treaptă genunchii au început să-l lase, l-au trecut transpirații reci, așa că a abandonat, promițîndu-și că mîine va încerca din nou, fiindcă era mai înțelept așa.

Numără treptele: erau douăzeci. Oricum, dacă în fiecare zi va adăuga cîte o treaptă, în două săptămîni va reuși să doarmă într-un pat.

Era nostim și caraghios pentru el să fie atît de nerăbdător să meargă în Hamrickville. Orășelul acesta neînsemnat devenise casa lui de cinci nopți, iar acum trebuia să-și alunge plictiseala cumva, deci trebuia să iasă, ca să schimbe peisajul.

La plecare au fost cîteva momente de nemulțumire din partea lui, fiindcă Tricks urcase pe locul din față, lîngă șofer, iar Morgan nu înțelegea de ce va trebui să călătorească pe bancheta

din spate. Oricum, înțelese că pentru ea cîinele era mai important decît orice persoană; totuși, din păcate jeepul ei avea doar două uși și nu se vedea pregătit să urce în spate, pe bancheta îngustă, doar de dragul cățelușei, așa că privi spre Tahoe-ul lui, parcat pe alee. Cum el era într-o stare jalnică, îi era imposibil să conducă, așa că trebuia să rămînă pasager, dar măcar să aibă condiții bune la drum.

– Putem să mergem cu mașina mea, propuse el. Se gîndea că oricum el nu poate conduce, iar pentru ea nu conta cu ce mașină se deplasează. Contează pentru ea locul pe care va călători?

– Cred că nu, zise ea. Era totuși destul de sceptică. Bo merse să ia cheile mașinii lui, o descuie și deschise portiera din spate, apoi o invită pe Tricks să urce. Slavă cerului, patrupedul o ascultă și urcă supus, dar revoltat, apoi se instală de parcă era regina Elizabeta în trăsura regală.

Tricks era un cîine inteligent, care nu putea fi acuzat de spirit răzbunător, mai alea dacă i se va oferi o recompensă ca să uite.

Pe drumul spre oraș Morgan acordă atenție șoselei și tuturor intersecțiilor străbătute, dar și caselor mai arătoase pe lîngă care au trecut. Prefera să țină minte micile detalii pe care orice șofer ar trebui să le aibă în vedere pentru orientare, în loc să folosească sistemul de navigație al mașinii. Fix douăsprezece minute le-au trebuit ca să ajungă în centru.

Clădirile erau foarte vechi, păreau construite prin anii '40 sau '50. Nu existau parcometre pe străzi, nici trotuare, iar la intersecții existau semne pentru oprire. Văzu o bancă, un magazin, o frizerie, cîteva magazine mici, o brutărie, probabil cea în care avusese loc altercația în care Bo a fost rănită. Părea un orășel foarte liniștit.

Exista și o școală în oraș, o primărie și o clădire cu etaj, pe al cărui zid care stătea scris: POLIȚIA HAMRICKSVILLE. În față era parcată o camionetă albă.

– Este camioneta Lorettei, îl informă ea.

De-abia aștepta să o cunoască pe Loretta. Morgan își făcu rapid planul pentru rolul pe care trebuia să-l joace: va fi nevoit să uite de acuitatea simțurilor, de intelect, de personalitate – de tot ce-l făcea o armă mortală. Trebuia să-i convingă pe locuitorii din Hamricksville că era vechiul prieten bolnav, slăbit și convalescent al lui Bo și că era total inofensiv. Fără exagerări în privința slăbiciunii și a bolii, trebuia să se concentreze, iar proba de foc o dădu cu tulburătoarea Loretta Hobson.

Aceasta confirma reputația primită: era de înălțimea lui Morgan, dar mult mai solidă. Avea o constituție de tanc. După ce Tricks invadă cubiculul ei și primi cîteva dezmierdări, Loretta făcu prima remarcă:

– Am auzit că ai ceva probleme de sănătate.

– Așa este, zise el, fără să intre în detalii.

– Ai ajuns în cel mai potrivit loc, unde poți să te odihnești. Localnicii vor avea grijă de tine. Te-ai săturat să stai numai în casă, așa că ai venit la secție, nu?

– Ai dreptate, recunoscu el.

– De obicei la noi e liniște, cu excepția zilelor de ieri și vinerea trecută. Oricum, e o schimbare de peisaj.

Morgan se așeză pe un scaun, în fața biroului lui Bo. A fost servit cu o cafea, apoi Bo și-a luat o sticlă cu apă și s-a așezat în fața computerului vechi, cu monitor separat de unitatea de bază.

– Ce se întîmplă dacă se defectează? o întrebă el, făcînd semn spre computer. Mai există componente de schimb pentru așa ceva?

– Nu, dar pînă acum am reușit să facem rost de componente de la altele mai vechi. Noroc că încă funcționează.

Bo s-a apucat de treabă, iar el a păstrat tăcerea, ca să-i permită să se concentreze. Apăru ofițerul Jesse în pragul ușii.

– Bună, șefa, bună Morg. Cum te simți azi? îl întrebă ofițerul, iar cuvintele lui reprezentau garanția că Morgan este un tip în regulă în ochii lui Jesse. Individul era greu de subestimat, sau de păcălit. Ar fi făcut față cu brio într-o secție de poliție din orice mare metropolă.

– Mai bine. Au urmat alte întrebări și răspunsuri despre baseball, obișnuitele comentarii masculine, iar conversația decurgea perfect.

Pe urmă, printr-o minune greu de explicat, a circulat prin orășel zvonul că el se află la sediul poliției, dar nu-și dădea seama în ce fel, fiindcă Bo nu menționase asta nimănui, Loretta nu vorbise cu nimeni la telefon, la fel Jesse. Probabil au fost văzuți cînd au ajuns.

Se deschise ușa și apăru o bătrînică scundă și durdulie, cu ochi vioi și un zîmbet maternal; ținea pe palme un platou acoperit, dinspre care venea un miros îmbietor.

– Miss Doris, o prezentă Jesse și se ridică să-i ia platoul din mîini.

– Am auzit că musafirul tău a venit în centru, cu tine, îi zise miss Doris, brutăriță, lui Bo, apoi îi aruncă ocheade lui Morgan. Precis era emoționată, fiindcă nu avea ocazia prea des să vadă străini în oraș.

– Da, așa este. Miss Doris, el este Morgan Rees. Morgan, ea este miss Doris, proprietara brutăriei și cea mai bună bucătăreasă din zonă.

– Ei, nu știu dacă-i chiar așa, zise miss Doris și se îmbujoră. Mă bucur să vă cunosc, domnule Rees. V-am adus ceva pregătit de mine, ca să vă redea pofta de mîncare.

Morgan simțea deja cum salivează. Doamne, ce miros venea dinspre platoul acela.

– Doamnă, mărturisesc că sînt tentat de cînd ați intrat pe ușă, spuse, privind intenționat spre platou. Biata femeie se fîstîci complet, dar înțelese pînă la urmă la ce se referă.

Bo își reprimă un hohot de rîs, iar Morgan îi luă mîna bătrînei, o sărută delicat și-i zise:

– Mulțumim, doamnă.

– Vai de mine, exclamă femeia. Cu multă plăcere, domnule Rees.

– Vă rog, Morgan, o invită el. Cînd hrăniți un bărbat, cel mai potrivit este să-i spuneți pe numele mic.

Bo își puse mîinile în șolduri și-l admonestă, mai mult în glumă:

– Spune-mi de cînd ai început să săruți mîna doamnelor, Morgan Rees? Pînă acum nu o făceai.

Din nou se făcea referire la prietenia lor. El surîse nevinovat și se strădui să rămînă la fel de „jalnic".

– Lăsați reproșurile și hai să vedem ce se ascunde pe platou, propuse Loretta. Femeia era rațională.

După ce miss Doris a îndepărtat folia de staniol, mirosul a invadat încăperea. Toată lumea a privit entuziasmată bunătățile etalate pe platou, iar Tricks a fost cea mai încîntată, fiindcă a primit prima tratație.

După ce s-a consumat rapid platoul cu dulciuri și după ce atmosfera s-a mai degajat, moss Doris a devenit preferata lui. Au băut cafea și fiecare și-a luat cîte o prăjitură, apoi încă una, iar Morgan s-a lăsat învăluit de atmosfera caldă, asemănătoare cu cea dintr-o mare familie.

La un moment dat Morgan își îndreptă privirea spre Bo și o văzu chiar cînd lingea glazura de pe o brioșă glazurată. Pur și simplu un impuls sălbatic- erotic incontrolabil îl paraliză. Cu greu își dezlipi ochii de pe gura ei, însă la naiba, nu vedea decît vîrful limbii roz lingînd prelung glazura delicioasă. Își simțea pielea arzînd de dorință, transpirații reci i se prelingeau pe spate și începu să respire zgomotos. Mii de draci. Cum se poate așa ceva? Uite-așa, din senin se trezi cu o erecție dureroasă

și trebuia să se așeze înainte ca vreuna din doamne să-și dea seama.

Îi reuși manevra, deci se prăbuși pe scaun, dar tot nu era în regulă fiindcă erecția îl împiedica să stea confortabil pe scaun fără să facă niște ajustări majore în pantaloni, lucru pe care nu și-l permitea în fața atîtor femei. Miss Doris ar leșina, chiar dacă Bo și Loretta ar privi totul rizînd.

– Te simți bine? îl întrebă Bo, dintr-o dată atentă la el.

– Da, sînt bine, mormăi el. Poate că toți credeau că slăbiciunea cu care se confrunta încă. Acoperi locul periculos cu farfuria de plastic și se rugă să nu fie accidental răsturnată de pulsația năstrușnicului organ neascultător. La naiba, femeile chiar nu știu de ce nu trebuie să lingă diverse chestii în fața unui bărbat?

După alte cîteva minute chinuitoare, Loretta și miss Doris au continuat să-l asalteze cu propuneri de recuperare, la care să contribuie diferite cunoștințe ale lor. Morgan transpira abundent, nu din cauza suferinței și refuză categoric o compresă rece pe frunte. În sfîrșit, miss Doris a trebuit să plece la brutărie, Jesse a plecat să ajute un pușți de patru ani care nu mai putea să coboare dintr-un copac, iar Bo și-a reluat treaba pe computer.

Apăru o blondină drăguță, pe care Bo o prezentă ca prietena ei, Daina. Evident, și ea era curioasă; nu zăbovi mult, dar suficient cît să înceapă o scurtă conversație la limita flirtului.

Au apărut și cîțiva liceeni la secție, iar o fată i-a spus lui Bo:

– Noi am venit ca să o luăm pe Tricks, să se obișnuiască pe carul alegoric; așa ne-a recomandat dl. Cummins.

– Cu ce ați venit? îi întrebă Bo.

– Cu o camionetă deschisă. Ne-am gîndit că i-ar fi ușor să se obișnuiască să meargă într-un vehicul deschis. Știm că ne vom descurca. I-am adus și o coroniță.

– Veniți cu ea la camionetă, să vedem cum reacționează, spuse un băiat. Promit că o să conduc încet, șefa.

Morgan o întrebă pe Loretta de ce veniseră liceenii și ce se întîmplă de fapt, fiindcă se pierduse în detalii. Loretta îi explică despre parada aniversară și despre intenția copiilor de a o lua în carul alegoric pe Tricks.

Mai tîrziu ieși în stradă, unde deja repetițiile erau în toi. Se gîndi că viața într-un orășel de provincie avea totuși farmecul ei.

CAPITOLUL 12

Cînd au ajuns acasă, Bo a deschis portiera pentru Tricks, iar Morgan a ieșit și el, doar că mergea mai încet. Deși evita să recunoască, i-a plăcut mult vizita în oraș, doar că obosise din cauza numeroaselor întîlniri, iar acum tînjea după canapeaua lui și nu-și dorea decît să se întindă pe ea și să închidă ochii.

– Azi ai făcut mai mult efort decît ți-ai propus, nu-i așa? îi spuse Bo.

– Da, recunoscu el.

– Întinde-te puțin și relaxează-te, pînă cînd pregătesc cina.

Morgan intră, apoi Bo închise ușa și îl văzu că rămîne încremenit în fața canapelei. Tricks urcase rapid și se instalase, de parcă locul îi aparținea în exclusivitate.

– Sau nu, continuă Bo. Vezi, asta e răzbunarea ei pentru că i-ai luat locul; acum ea l-a ocupat pe al tău. Te sfătuiesc să faci ceva ca să o împaci, altminteri va păstra ranchiună.

– Te superi dacă-i dau o recompensă? o întrebă el, iar la acest cuvînt Tricks ridică imediat capul și deveni atentă.

– Nu e o idee bună să o mituiești. Ține minte, iar apoi va trebui să o mituiești de fiecare dată.

– Bine, atunci fără mită. Nu voi încerca să o dau jos. Îi voi da recompensa și voi merge să mă așez în alt loc. Așa e bine?

– Poate că da. Va fi un mesaj că vrei să-i reintri în grații. Va trebui și să-ți ceri scuze.

– OK. Hai să încercăm.

Bo merse la frigider și scoase o felie de piept de curcan, pe care i-o dădu lui Morgan. El merse și se așeză pe canapea, cu felia în mînă și intenția să i-o ofere lui Tricks. De cum a simțit mirosul binecunoscut, ea a ridicat capul, apoi l-a întors ofensată în direcție opusă.

– Uite, fetița, o bucățică de carne ca premiu pentru ziua de azi, cînd te-ai purtat frumos la repetiții. Ai fost campioana care călătorește cu camioneta. Morgan rupse o bucățică de carne și o ținu aproape de nasul lui Tricks. Ea se uită la bucățică, apoi apucă delicat oferta, fără să-i atingă degetele lui Morgan. Încet, încet, el i-a oferit toată felia, iar la urmă Tricks a făcut o mișcare din cap, care sugera că este mulțumită, așa că Morgan se relaxă, porni televizorul și renunță să se mai întindă, fiindcă vedea clar că locul rămîne ocupat.

Tricks nu s-a dat jos de pe canapea, în schimb la un moment dat, în semn că-l acceptă pe Morgan, și-a pus capul pe pulpa lui. El începu să o mîngîie și se mulțumi cu acest gest care sugera că deja devin prieteni. Îi simțea blana pufoasă și corpul cald, așa că era și el mulțumit de rezultat. Deocamdată, totul era bine.

Cu toate că deplasarea în oraș a fost foarte amuzantă, Morgan nu a mai plecat nicăieri săptămîna respectivă. S-a ocupat mult de revenirea la forma fizică dinaintea spitalizării. Aerul de primăvară îl încuraja să iasă și să facă exerciții în natură. Era genul care preferă să stea afară, iar acum profita de locație, ca să se bucure de avantajele oferite de anotimp.

Vineri seara, cînd Bo ajunse acasă, îi spuse:

– Maiorul Buddy a convocat mîine dimineață o ședință de urgență a consiliului orașului. A apărut ceva nou în cazul Gooding și trebuie să fiu acolo.

– Ce a mai făcut?

– Nu știu, dar e prima dată cînd Buddy convoacă ședința de urgență, așadar trebuie să fie ceva serios.

– Poate face rău cuiva din oraș?

– Cîțiva concetățeni lucrează pentru el, iar dacă el îi concediază, familiile lor vor suferi.

– A amenințat că face asta?

– Presupun că mîine vom afla.

Morgan era puțin dezamăgit, fiindcă aștepta cu nerăbdare ca ea să-i dedice integral weekendul, dar se gîndi că va continua cu exercițiile, dacă tot va fi singur.

Constată că îi face plăcere compania lui Bo, însă nu voia să meargă cu ea toată ziua, bună ziua la secție, fiindcă se gîndea că este totuși un necunoscut pentru ea și poate că nu se simte confortabil cînd el pătrunde prea adînc în lumea ei. Deocamdată Bo reușise să ascundă în spatele zidurilor de apărare orice emoție resimțită, însă Morgan bănuia că și pe ea o stresează emoțional prezența lui.

Dacă Bo ar fi știut de erecția provocată atunci cînd a lins glazura de pe fursec, s-ar fi distanțat mai mult de el, ba chiar ar fi încercat să se debaraseze de el în ciuda înțelegerii avută cu Axel. Era liberă să scape de el oricînd, la fel cum putea returna banii de care nu s-a atins pînă în prezent.

Totuși, Morgan nu voia să plece de la ea. Cel puțin nu încă. Voia să descifreze misterul persoanei care a tras în el, dar știa că se va întîmpla asta doar în viitor; acum nu se putea face mai mult. Ce putea să facă era să-și recapete condiția fizică. Apoi trebuia să clarifice atracția tot mai intensă față de Bo, care era o provocare, iar asta îi plăcea. Nu știa exact ce anume îl interesa la Bo. Părea mulțumită cu ceea ce este, cu prezența ei și cu viața personală. Era plăcut să se afle în preajma unei femei care nu avea nevoie de asigurări permanente pentru orice.

Sîmbătă, după micul dejun Bo ieși la plimbare cu Tricks, apoi urcă să se schimbe în ținuta de plecare. Morgan o văzu cînd a coborît și se lupta cu sine să nu se mai holbeze. Purta o fustă simplă și o bluză, nimic elegant, doar că fusta era cam

strîmtă și se mula perfect pe șoldurile unduioase, dar mai ales pe posteriorul bombat; cît despre picioare, măiculiță, nu se mai terminau; așadar bietul de el începu să transpire. Și-o imagina goală-pușcă, lipită de el, cu picioarele rezemate pe umerii lui. *Jos, băiete*, îi ordona el pe mușteste organului. *Nu te scula.*

Se așeză, fiindcă năbădăiosul se încordase oricum. Ca să uite de problemă, o întrebă:

– E un eveniment formal?

– Nu chiar formal, zise ea, privind spre fustă, dar nu vreau să apar în blugi sau altfel. Blugii sînt pentru serviciu, dar un consiliu e cu totul altceva.

În loc să-și strîngă părul într-o coadă la spate, ca de obicei, și l-a ridicat și l-a strîns într-un coc lejer, lăsînd la vedere gîtul foarte fin și lung. Cîteva șuvițe eliberate special, accentuau efectul sexi. Ce naiba? Pînă atunci nu s-a uitat atent la gîtul unei femei, dar Bo arăta senzațional pieptănată astfel, iar lui i se adunase tot sîngele în pantaloni.

Tricks era entuziasmată de plecare, așa cum i se întîmpla ori de cîte ori știa că vor pleca undeva, nu conta unde.

– Ce-ar fi să o lași pe Tricks cu mine? propuse el. O iei cu tine la ședințe?

Bo se uită îngrijorată spre Tricks.

– De obicei, dar ședințele obișnuite nu depășesc o oră. Nu știu cum va fi cea de azi.

– Atunci las-o acasă. O scot eu la plimbare și-i arunc mingea, apoi îi dau să mănînce la prînz, dacă nu te întorci tu. Văzînd că Bo este încă nehotărîtă, o întrebă: Știu că m-aș descurca bine cu ea. Crezi că ar fugi, poate?

– Nu. Doar că nu se va bucura că am plecat fără ea.

– Și ce poate să facă? O criză de nervi?

– Nu, zise ea zîmbind. După ce vezi că i-a trecut supărarea, explică-i că a trebuit să plec în oraș și voi reveni cît de repede se poate, bine?

Morgan se uita la ea și nu-i venea să creadă; vorbeau de un cîine, nu de un copil, iar lucrurile erau puțin prea exagerate, chiar și pentru ea.

– Știu că sună aiurea, dar știi că se spune că inteligența unui cîine este echivalentă cu cea a unui copil de doi ani? Ea este inteligentă ca un copil de patru. Înțelege mult din cîte îi spui.

Văzîndu-l că se îndoiește de toate detaliile, Bo se uită la el condescendent și zise:

– Lasă, o iau cu mine.

– Ba nu, protestă el hotărît. O să-i explic tot ce vrei. Promit. Acum pleacă, să nu întîrzii.

Bo se gîndea mai mult la Tricks, dacă ședința putea să se prelungească.

– Scumpete, de data asta rămîi acasă, îi spuse ea și o mîngîie pe creștet. Aici te vei simți mai bine decît la ședință. Vin cît de repede pot.

Bo plecă, dar cu inima îndoită. De cum a dispărut de pe alee camioneta lui Bo, Tricks a început să scîncească.

– Fii liniștită, fetițo. O să vină acasă foarte curînd. A trebuit să plece la o ședință și poate va dura mai mult ca de obicei, așa că nu a vrut să te facă pe tine să aștepți acolo, că poate dorești să-ți faci nevoile și nu te putea scoate afară. Cred că va veni după prînz. Nu-mi imaginez ce se poate discuta la ședințe, chiar dacă subiectul ar fi legat de niște idioți.

Tricks suspină din nou, apoi merse să-și caute o jucărie.

Morgan nu prea avea chef să facă nimic. Urmări știrile sportive, apoi se lungi, după care se trezi că vrea să facă mișcare. Cîteva extensii, ca să-și îmbunătățească ritmul bătăilor inimii. Tricks veni curioasă lîngă el, crezînd că este vorba de un joc, însă el o opri de două ori, dar fără rezultat.

Renunță și se apucă să facă flotări. Un cîrcel în spate îl împiedică să-și continue activitatea, așa că renunță și la asta. Fir-ar să fie! Era într-o formă mai proastă decît estimase. Poate că nu

va mai reveni niciodată la forma inițială, iar asta era realitatea căreia va trebui să-i facă față în viitor.

Medicii l-au reparat, dar organismul uman nu este o mașinărie ale cărei piese pot fi înlocuite cu unele noi. Poate că inima lui nu va mai putea duce atît cît ducea pînă atunci. Dacă va fi așa, o să fie obligat să părăsească echipele speciale. Viața fiecărui coleg de echipă depinde de un altul și de acțiunile celorlalți. Poate se va ocupa de instruire, de logistică, dar dacă nu se va recupera sută la sută, nu va mai fi implicat în nici o misiune.

Tricks își luă mingea de tenis și acesta era semnalul că vrea să iasă.

– Ai nevoie să faci pipi, așa este? Bine, hai să ieșim. Răsfățato, mormăi el, dar deschise ușa și Tricks țîșni voioasă, direct pe aleea din fața casei. Morgan se aplecă să ia mingea, dar un alt junghi intercostal îi tăie respirația. Cu greu se îndreptă de spate și înjură de mama focului. Durerea era persistentă și îi paraliza orice mișcare. Nu știa nici dacă poate să mai meargă în această stare.

Tricks veni înapoi și-l privi acuzator, dar el îi explică, deoarece Bo i-a spus că retrieverul înțelege tot ce i se spune:

– Tricks, mă doare rău spatele și nu pot să mă aplec. Dacă vrei să-ți arunc mingea, trebuie să mi-o pui tu în mînă. Ciinele a făcut întocmai cum i s-a indicat, iar Morgan privea uimit patrupedul.

După cîteva minute își reveni și începu să meargă încet, simțind cum parcă durerea se estompează ca intensitate. De fiecare dată cînd voia să alerge după mingea aruncată, Tricks i-o aducea și i-o plasa în palmă. De-a dreptul uimit, Morgan o recompensa cu un mîngîiat și un compliment.

Uite că Bo a avut dreptate! Chiar te poți înțelege cu ea ca și cu un copil de patru ani.

După ce Tricks și-a făcut nevoile și a obosit de atîta alergat, Morgan a chemat-o și au pornit înapoi spre casă.

I-a pregătit masa de prînz exact la ora cînd Bo i-a spus că primește ea mîncarea. Trebuia să mănînce și el ceva. Evident, consiliul se prelungea mai mult decît estimase el, așa că își pregăti un sandviș cu ce găsi prin frigider, ba chiar bău lapte, fiindcă nu voia să-i bea ultima sticlă de bere, marca ei preferată, Porcul Despuiat.

Se așeză la masă și ceru mingea de tenis, pe care Tricks i-o aduse imediat, știind că îi va fi aruncată de mai multe ori, în prelungirea programului de joacă de mai devreme.

Cînd Bo intră în sala de consiliu a Primăriei, le văzu pe miss Doris și pe Emily deja așezate lîngă Jesse. Prezența lui era evidentă, fiindcă urma să se discute despre faptele unui Gooding și răutatea lor putea să degenereze, așadar era mai bine pentru toți ca poliția să fie omniprezentă.

Primarul Buddy declară ședința deschisă, apoi o invită pe Emily să vorbească.

Emily avea în jur de douăzeci de ani, dar era o tînără care știa să-și controleze emoțiile.

– În primul rînd vreau să vă cer scuze tuturor pentru că viața mea personală cauzează probleme celor din oraș.

Vocile care se auzeau susțineau că nu este vina ei. Îmbujorată, ea continuă:

– Am făcut greșeala să mă mărit cu Kyle și de aici pornește totul. Ultima săptămînă a fost un adevărat război. Împreună cu tatăl lui amenință pe toată lumea în fel și chip, pentru ca eu să renunț la acuzațiile de violență domestică. Trebuie să vă spun că au fost și amenințări legate de orașul nostru.

– Despre ce amenințări e vorbă? întrebă Virginia Rose, casieriță la magazinul local și membră în comitet.

– În fine, nu e vorba doar de cei care lucrează la gater. Dl Gooding a spus că, dacă va închide gaterele, orașul va pierde

destui bani, pentru că mulți oameni care lucrează acolo, își fac cumpărăturile aici. Și are dreptate.

– Mă îndoiesc că va închide gaterele, zise primarul Buddy.

– Domnule primar, pot să vă spun doar că vorbește mereu despre investițiile lui și că poate supraviețui dacă închide gaterele pentru cîteva luni, dar orașul și oamenii care muncesc pentru el nu pot.

Toți cei prezenți au început să protesteze și să vocifereze furioși, pînă ce primarul Buddy i-a oprit. Era o situație destul de gravă, fiindcă bugetul orașului era alimentat și de impozitul pe vînzări, iar lipsa lor timp de cîteva săptămîni ar fi însemnat un dezastru economic.

Bo și Jesse ascultau calmi. Fiecare avea idei diferite despre cum trebuia acționat. Cîțiva membri au sugerat că Gooding trebuie luat pe sus și dus undeva, apoi bătut-măr. Timpul trecea. Bo vedea că ședința va dura mai mult decît sperase. Bine că Tricks rămăsese acasă, cu Morgan.

– Va trebui să arestăm multă lume, mormăia Jesse, întrucît simțea că discuția trecuse de la prevenție la răzbunare, care includea și implicarea celor din familia Hobson, pentru ca ei să se ocupe de situație. Bo era de acord cu ideea, mai ales dacă își amintea de reacția lui Gooding la cuvintele Lorettei.

Pe de altă parte, își amintea cît de vehement își exprimase dl. Gooding dorința ca fiul lui, Kyle să iasă din această situație fără cazier. Bo ridică mîna, iar primarul îi dădu cuvîntul.

– Șefa Maran are cuvîntul, zise primarul.

Toți cei prezenți așteptau optimiști intervenția ei.

– Emily, ce preferi: Kyle să fie judecat pentru că te-a lovit, sau ca el să semneze actele de divorț și să plece din oraș? o întrebă ea direct.

– Divorțul și să plece, zise imediat Emily. Știu că ar trebui să-l dau în judecată, dar pînă acum nu m-a mai lovit. Atît că mi-a tras o palmă cînd eram la brutărie și mi-e rușine să

recunosc, dar și eu l-am pălmuit dimineață, înainte să plec de acasă în ziua aceea. Ar putea să mă dea în judecată și el, nu-i așa? Dar nu a făcut-o.

– Da, zise Bo. Nu știu dacă primarul v-a spus tuturor că dl. Gooding a venit luni la mine și și-a exprimat îngrijorarea pentru acuzele aduse lui Kyle, care i-ar putea deschide cazier judiciar. Am putea să profităm de acest detaliu și să ajungem la o înțelegere între oraș și familia Gooding, adică să includem semnarea actelor de divorț de către Kyle, pentru liniștea Emilyei.

Primarul știa cît de amarnici și răzbunători sînt ticăloșii din familia Gooding, precum erau și ranchiunoși, asta însemnînd că trebuiau să stabilească termenii înțelegerii în avantajul lor.

Emily era cheia. Trecuse doar o săptămînă, dar ea putea să solicite imediat divorțul. Putea să-i solicite avocatului ei să întocmească actele, apoi judecătorul Harper intra în scenă. Important era să-l silească pe Kyle să semneze. Propunerea cu care au venit a fost următoarea: dacă el nu-i mai face necazuri Emilyei și este de acord cu înțelegerea de divorț – care presupunea să-și ia lucrurile, iar ea să le păstreze pe ale ei – apoi vor vinde casa și vor împărți suma, doar așa se va renunța la toate acuzațiile împotriva lui. Va mai trebui să nu se apropie de ea și să nu se mai amestece niciodată în viața ei.

Dacă vreodată ea va avea probleme cu mașina, anume cauciucurile dezumflate sau tabla zgîriată, frații Hobson vor merge pe urmele lui. Ultima mențiune nu era legală, dar ce naiba – poate că niciuna nu era.

Cum Jesse făcea legile acum, el era de acord cu orice clauză servea comunității, indiferent ce-și dorea Kyle sau ai lui.

– Sînt de acord cu toate, spuse el. Oricum Kyle nu a scăpat chiar nevătămat; Brandy i-a tras cu scaunul în cap. Dacă toți sunteți de acord, sunt și eu. Așadar înțelegerea a fost aprobată în unanimitate.

Urma acum să se decidă cine îi va prezenta propunerea lui Gooding. Maiorul Buddy se oferi voluntar, iar ceilalți au răsuflat ușurați. După părerea lui, li se făcea o favoare celor din familia Gooding. Avocatul orașului promise că va întocmi el actele, fiindcă era nevoie de semnături, altminteri Gooding nu va lua în serios nimic. Nu se știa dacă acel contract avea valoare legală, dar Bo se gîndea că el nu va apela la justiție, fiindcă atunci ar fi fost chemați în ajutor frații Hobson.

În sfîrșit porni și ea spre casă. Era moartă de foame, dar nu opri să mănînce nimic, din grijă pentru Tricks. Dacă nu a vrut să intre în casă, a fugit, iar Morgan nu a putut să alerge după ea? Ar fi putut să cadă și să se rănească mai rău.

Deschise ușa, iar inima îi bătea puternic, iar ceea ce văzu o luă prin surprindere; nu ar fi fost niciodată pregătită pentru așa o scenă.

Morgan stătea pe canapea, viu și nevătămat. Tricks stătea în fața lui, pe lăbuțele din spate, cu lăbuțele din față pe pieptul lui și-l privea cu o expresie de pură încîntare, în timp ce el o scărpina pe cap, în spatele urechilor și-i vorbea pe un ton care semăna cu un alint patern. Practic stăteau nas în nas. Cînd intră Bo, Tricks a întors capul și s-a uitat spre ea cu niște ochi care i-au topit inima lui Bo. Vedea cît era de fericită, mai ales că acum Morgan își plecase capul spre ea și își lipise fruntea de fruntea ei.

– Uite-o pe mami, spuse el, iar Tricks a sărit să-și întîmpine centrul vieții ei. A început să alerge împrejurul lui Bo. Au urmat îmbrățișări, apoi mîngîieri. Amuțită de mirare, Bo nu mai știa ce să zică. Parcă ar fi fost lovită în cap cu barosul. Nu-și putea mișca nici buzele. Oh, vai de mine. Doamne, nu.

CAPITOLUL 13

Nu voia să se simtă atrasă de el. Nu trebuia, *nu putea* să fie atrasă de el. Nu avea nici un sens, era o prostie și o pierdere de timp absolută, plus un enorm efort emoțional. Era convinsă.

Totuși acum se topea, cînd îl vedea cum se giugiulește cu cîinele ei. În fine, nu chiar așa; Tricks avea un fel prin care îi făcea pe toți să-i mănînce din lăbuță. Acum era vorba de el, de cine era el. Îl vedea așa cum este. Pînă atunci își păstrase firea ascunsă, iar ea nu uita de ce era el acolo, fiindcă trăia periculos, cu totul altfel decît ea, care avea o viață tihnită. De asemenea, el era acolo temporar. Cînd se va întrema, va pleca. Nu va rămîne.

Niciodată nu s-a simțit atrasă de bărbații care debordau de masculinitate. Atunci de ce el? Fostul ei soț era mult mai atrăgător; trăsăturile lui Morgan erau dure, cioplite pe chipul lui de experiența dură. Niciodată o femeie nu s-ar uita la el gîndind „Drăguț", dar s-ar uita la el și ar zice: „Bărbat". Asta era: o reacție chimică, iar ea răspundea la valul de testosteron.

Simțea cît de tare îi bate inima, probabil de panică. De la bun început l-a perceput exact așa cum era, iar prezența lui în casă o tulbura puțin. Controlase aceste reacții, le temperase, dar nu le eliminase cu totul. Acum bomba cu ceas explodase în fața ei și nu știa ce să facă, nici cum să reacționeze.

Și el se schimbase. Dacă ar fi rămas la fel, ea s-ar fi simțit relaxată, fiindcă ar fi funcționat în modul infirmieră. Cînd a ajuns la ea, era o epavă, fizic vorbind, dar acum nu mai era. Era aici de peste o săptămînă și deja avea culoare în obraji, era mai

puternic și luase în greutate. Bo era aproape sigură că, după ce ea pleca la muncă, el făcea exerciții fizice constant, ca să-și recapete forma; nu-și putea imagina că un bărbat cu meseria lui stă și așteaptă ca trupul să i se vindece neajutat.

Sigur că nu. El își forța limitele, cum nu o fac oamenii obișnuiți, lupta cu slăbiciunile, ca să-și dovedească exact cine este.

Pentru moment nu se recuperase complet, dar într-o săptămînă progresase enorm. Acum, în semn de auto-protecție, ea ar trebui să-i spună să plece, fiindcă se poate descurca și singur. Asta ar costa-o parte din suma depusă de Axel în contul bancar, dar pentru ea nu putea să fie mai rău financiar decît a fost înainte.

Dar unde să plece Morgan? Acasă nu putea merge. Va trebui să ia legătura cu Axel, care să facă anumite aranjamente, riscînd astfel desconspirarea lui Morgan. Chiar ea putea să-i spună să plece; avea la el bani, carduri bancare. Totuși, ce om ar fi ea, dacă punea mai presus de viața lui propriile sentimente? Pentru el nu era o joacă. A fost cît pe ce să moară. Axel i-a relatat că de două ori putea să facă stop cardiac în timpul operației.

Nu putea să-i pună viața în pericol acum și să-l gonească. Dacă nu o făcea, își punea propria inimă în pericol.

Emoții puternice o tulburau și simțea că tot sîngele i se scurge din obraji și carnea i se contractă. Probabil că și Morgan a remarcat schimbarea, fiindcă se ridică și din trei pași veni la ea.

– Te simți rău? o întrebă el și o prinse de antebraț, în caz că se clatină.

Bo reuși să-și păstreze echilibrul. Nu trebuia să-l lase să bănuiască frămîntările ei. Instinctul ei de conservare era prea puternic. Răsuflă prelung.

– M-a cuprins amețeala. Probabil glicemie scăzută; nu am mîncat nimic de dimineață.

– Așază-te, îi zise Morgan îngrijorat. Pregătesc eu ceva pentru amîndoi. Ce dorești? Un sandviș?

– Doar un iaurt. Se apropie ora cinei. Nu doar cina se apropia, ci și el era mult prea aproape; îi simțe căldura trupului; o copleșea cu mărimea lui. De-abia îi ajungea pînă sub bărbie, iar umerii lui erau uriași. Bo încerca să ignore linia dură a mandibulei, ori cicatricea de pe obraz, dar și aroma pielii lui. Cum susținea de antebraț, Bo simțea plăcut atingerea lui pe pielea ei, căldura mîinii lui. Doamne, nu era bine deloc. Trebuia să-i dea drumul. Trebuia să se depărteze de el.

Slavă cerului că Morgan își retrase mîna și merse la frigider să-i aducă iaurtul și o linguriță. Bo se așeză pe unul din scaunele din bucătărie. Tremura, atît exterior, cît și interior. Nu voia ca el să vadă asta. Nu trebuia să știe. Sentimentele ei nu trebuiau să ajungă pînă la el, iar ea trebuia să le ignore, să le adune și să le izoleze undeva, pînă ce nu le va mai percepe.

Morgan îi desfăcu recipientul cu iaurt și i-l puse în față, dar o examină atent, cu privirea aceea azurie, puternic pătrunzătoare.

– Mulțumesc, rosti ea calm și începu să mănînce. Era atît de recunoscătoare că are ceva de făcut.

– În viața mea nu am priceput de ce femeilor le place iaurtul, comentă el și se așeză pe marginea blatului, chiar în fața ei. Era tot slăbit, dar avea grația unui atlet, așa cum au numai cei care își solicită trupul dincolo de limitele omenești. Oare cum arăta cînd era în deplinătatea forțelor?

Nu te mai gîndi la asta, nu te mai gîndi la asta. Bo își izgonea gîndurile din direcția aceasta și ridică din umeri.

– Poate datorită texturii cremoase. E ceva ușor, nu trebuie preparat. E suficient, cînd nu vrei mai mult.

– Același lucru poate fi spus și despre untul de arahide.

– Ție îți place?

– Da, enorm, spuse el zîmbitor și albul strălucitor al dinților îl făcea și mai atrăgător. De ce nu ai oprit undeva să mănînci? Erai îngrijorată pentru Tricks?

– Știam că Tricks e bine. Pentru tine îmi făceam griji. Te vedeam ieșind cu ea, apoi ea se enerva și refuza să intre, apoi tu păteai ceva, alergînd să o prinzi.

Morgan rise și îndreptă capul spre Tricks, care rontăia liniștită capul unei girafe de cauciuc.

– Se vede că-i un cîine periculos...Ai avut dreptate, continuă el, frecîndu-se la nas. E un cîine deosebit de inteligent.

– Știu, șopti ea. De doi ani și jumătate mă ocup de ea. Ce a făcut?

– Păi, eu am încercat să fac mai mult efort decît îmi era permis, așa că am simțit un spasm în mușchii spatelui. A vrut să iasă și nu puteam să mă aplec să ridic mingea, așa că i-am spus că va trebui să-mi aducă mingea și să mi-o pună în palmă. Asta a făcut, zise el uluit. De mai multe ori chiar. Cum a făcut asta?

– Nu știu, dar știu că, dacă ar avea degete opozabile, ar putea conduce lumea. Bo termină de mîncat iaurtul, apoi aruncă paharul de plastic și-l întrebă: Cum mai e cu spatele?

– Mai bine acum, după puțină mișcare. Așadar, cum a fost la ședință? Socotind după cît a durat, cred că nu prea bine.

– Destul de bine. Sigur că a fost vorba despre familia Gooding, dar am pus cap la cap un plan ca să rezolvăm problema. Maiorul Buddy îi va face domnului Gooding o ofertă de nerefuzat.

– Se lasă cu capete sparte?

– Doar dacă se implică frații Hobson, dar sper să nu ajungem la asta. Oferta este că vom renunța la acuzații în schimbul semnăturii lui Kyle pe cererea de divorț, plus o va lăsa în pace pe Emily.

– Și ce l-ar împiedica să-și încalce promisiunea după ce se renunță la acuzații? Poți avea încredere în el?

– Nici un pic. Aici intervin frații Hobson. Dacă nu onorează înțelegerea, îi vom pune pe urmele lui.

– Îmi place ideea.

Au mai urmat cîteva întrebări și răspunsuri, iar cei doi discutau despre locuitorii orașului cu o lejeritate dobîndită de două persoane care se cunosc demult.

Conversația decurgea firesc, prea firesc, iar el întreba despre persoanele cunoscute și se familiariza cu mersul lucrurilor, dar și cu viața ei. Venise momentul să iasă. O mîngîie pe Tricks pe burtă și o întrebă dacă are chef de o plimbare. CîndBo ser ridică să iasă, Morgan o prinse ușor de mînă.

– Chiar te simți în stare să ieși la plimbare? Pot să o duc eu, spuse el serios.

O parte din ea se bucura că Morgan îi poartă de grijă, dar cealaltă parte resimțea panică și emoție provocate de atingerea lui, dar și de atenția cu care o copleșea. Nu voia ca el să-și dea seama de asta și încerca să mascheze reacția.

– Acum mă simt bine. Așa era – măcar fizic. Reacția de acum cîteva secunde nu fusese fizică.

– Pe unde vrei să te duci? o întrebă el. Măcar dacă pățești ceva, să știu direcția în care mergi, în caz că va trebui să chem echipele de salvare.

– Merg pe cărarea din pădure, spre deal și înapoi. Cam o milă și jumătate, suficient pentru o plimbare. Trebuie să-mi schimb hainele, îi zise lui Tricks, care începuse să se agite nerăbdătoare.

Ajunsă în camera ei, răsuflă prelung. Ea avea nevoie de plimbare mai mult decît Tricks. Ce reacție stupidă, își zise ea. Acum trebuia să o izoleze într-un colțișor al minții și gata. Nu abandonase gîndul că într-o zi va găsi pe cineva cu care să se căsătorească, iar asta era normal. Era o adevărată prostie să

se îndrăgostească de cineva; doar învățase din greșelile ei. Nu trebuia să facă aceleași greșeli în mod repetat.

Acest bărbat nu va mai sta mult la ea. Va pleca. Trebuia să-și spună asta în continuu, fiindcă în clipa cînd va uita, va da de necaz.

Marțea următoare, după cină, Morgan zise:

– Azi am urcat scările. Sînt pregătit să dau examenul și să trec de la canapea, la un pat adevărat.

– E bine, zise Bo, mai degrabă absentă, deși i se strîngea stomacul la gîndul că va dormi și el sus, atît de aproape de ea. Da, era dormitorul pentru oaspeți, iar fiecare cameră avea baie proprie, dar...ii plăcea ideea de distanță, iar scările erau pentru ea o barieră. Acum el cucerise și acea barieră și va urca la etaj, cu ea, noaptea. Sînt cearșafuri sus, dar mai verific o dată și o să pun prosoape la baie.

– Mi-am urcat la etaj geanta de voiaj.

Bo tocmai punea vesela în mașina de spălat vase și cînd îl auzi, aproape că scăpă farfuria din mînă. Cum reușise să care sus geanta aceea atît de grea? Ea a tras-o pe podea, cînd a adus-o în casă.

– Cum ai putut să o cari? își exprimă ea mirarea. Se mira de ea însăși că nu a remarcat dispariția genții din sufragerie, deși Glock-ul era pe măsuță, lîngă lampadar.

– Într-un mod inteligent, zise el, zîmbind strengărește. Am scos jumătate de lucruri din ea, am cărat-o sus, apoi am revenit jos după restul lucrurilor. Ceea ce înseamnă că am urcat scările de două ori. Zîmbi iar, cînd o văzu mută de uimire. Nu mi-am imaginat vreodată că voi fi mîndru de mine doar pentru că am fost în stare să urc niște scări.

– Dată fiind starea ta cînd ai ajuns aici, ai făcut progrese mari. Mai exact cît timp a trecut de cînd ai fost împușcat?

– Se fac șase săptămîni joi. Dacă nu aveam și pneumonia aceea nenorocită, mi-aș fi revenit mai repede.

Doar șase săptămîni. Ei i se părea puțin timp. Se uită spre Glock.

– Simți nevoia de protecție?

– Nu în mod special, dar nu se știe niciodată. Acum, că sînt mai în putere, pot să o scot pe Tricks, dacă ești ocupată. Am remarcat că și tu iei pistolul cu tine cînd o plimbi.

Așa era; cum vremea se încălzise, ieșeau șerpii la soare. Nu știa sigur dacă nimerește un șarpe, așa că lua cu ea un băț lung și o ținea pe Tricks aproape.

– Rațiune pură, spuse ea.

După ce a venit de la plimbarea cu Tricks, a verificat dacă în baia din camera de oaspeți erau prosoape. Văzu că Morgan despachetase, nu doar cărase lucrurile.

Remarcă hainele puse pe umeraș, deci avusese destulă energie să facă și asta, respectiv se forțase peste limite. Era clar genul de om care muncește pînă la epuizare, cînd are o misiune.

După ce Bo coborî, Morgan își luă o bere, una din cele pe care o rugase să i le cumpere și pentru care îi dăduse bani, cum a rugat-o să achite el toate cumpărăturile, iar ea a acceptat, fiindcă i-a plăcut ideea că s-a gîndit la asta. Bo a mai lucrat la proiectele ei, apoi a fost implicată de Tricks în jocul cu mingea, urmînd ca Morgan să preia mingea și să i-o arunce de mai multe ori, pînă ce Tricks obosi de-a binelea.

– Cred că e terminată, comentă el, privind-o pe cățeluș, apoi se așează pe canapea. După alte jocuri propuse de Tricks și acceptate de Morgan, timpul trecu foarte ușor. Se făcuse tîrziu și cei doi au urcat spre dormitoarele lor. Bo ar fi preferat ca el să urce înainte, astfel încît să nu pară că formează o familie care urca în dormitor. Fiori de alarmă îi explodau în corp. Nu erau

nici măcar prieteni, dar urcau împreună. Erau doar cunoștințe, care *temporar* locuiau împreună.

Închise ușa camerei și avu intenția să încuie ușa, dar i se păru hilară ideea. Nu-l putea considera o amenințare, în starea actuală. Se pregăti de culcare și stinse lampa. Era prea încordată, ca să poată adormi prea curînd.

Tricks începu să scîncească, după un obicei binecunoscut de Bo, dar pe care acum îl respingea cu vehemență.

– Nu! Termină cu prostiile! o admonestă ea. Tricks, mergi și culcă-te!

Retrieverul știa că în camera de oaspeți era cazat cineva și voia să-l viziteze. Scîncetele ei erau înduioșătoare, dar mult prea sonore, așa că, după cinci minute de ezitări și încercări eșuate să o liniștească, Bo spuse:

– Bine! Dădu pătura la o parte și coborî din pat. Nu mai aprinse lampa, ci deschise ușa dormitorului, apoi strigă: Morgan! Nici nu termină să-i rostească numele, că de pe hol se auzeau pași, iar lumina se aprinse dintr-o dată. Bo duse mîna la ochi, orbită de strălucirea ei și dădu nas în nas cu Morgan, care luase poziția trăgătorului pregătit de atac. Țeava Glock-ului negru era îndreptată spre ea, iar ochii albaștri o fulgerau fioros.

Bo îngheță. Privea moartea cu ochii și simțea că nu-i mai circulă sîngele prin vene. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și tricoul pe care-l purta tremura în ritmul respirației precipitate. Aștepta să se tragă în ea.

Tricks era încîntată și se uita cînd la unul, cînd la celălalt.

– Ce s-a întîmplat?s trigă el, apoi reveni în poziție normală și coborî mîna cu arma.

Tricks dădea din coadă în continuu, iar cînd se apropie de Morgan, începu să-l miroasă între picioare, așa cum fac cîinii, ca să se asigure că este el. Morgan mormăi scurt, dar nu protestă, ci se uită peste capul lui Bo, apoi de jur împrejur, căutînd parcă

un pericol anunțat. Bo își mai reveni, apoi își recăpătă respirația obișnuită. Expresia feței lui Morgan era dură, însă părea preocupat și privea atent cîinele, care se bucura și atît.

– Ce a apucat-o? întrebă el. Avea o voce severă, profundă și guturală, clar diferită de cea cu care venise în prima zi. Se citea pe chipul lui cît de periculos este.

– Nimic, zise Bo, cu glas tremurat. Practic tremura în fața lui. Realiza cît de aproape a fost de un moment fatal. Trebuia să-și dea seama cu cine stă în casă și să nu facă greșeala să iasă brusc din cameră. A vrut să...începu ea, dar tăcu. Se uita speriată la el, la cît de masiv era, șocată de reacția lui promptă, la care tocmai a fost martoră. Cînd îl privi, urmă un al doilea șoc, de o cu totul altă natură, însă la fel de răvășitor.

Morgan purta o pereche de boxeri și atît.

Bo se gîndise la un bărbat slab – dat fiind că hainele cam atîrnau largi pe el, fiindcă pierduse în greutate, dar acum avea în față un adevărat înotător.

Avea o musculatură perfect conturată și se vedea cît de lucrat îi este trupul. Bo avea nevoie de aer deja, a vrut să spună ceva un fel de „Scuze". Voia să-și mute privirea, să-i spună lui Tricks să înceteze, fiindcă ea tocmai își strecura nasul printre picioarele lui. Nu reuși să rostească nimic și să intre repede în camera ei. Literalmente nu se putea mișca. Parcă o forță invizibilă o fulgerase și o lipise de covor.

Îi admira linia mușchilor brațelor, picioarele zvelte, puternice, iar în boxeri întrezări ceva voluminos, care acum, slavă cerului, era adormit. Ridică privirea și înghiți în sec, ajungînd să-i urmărească unduirea pectoralilor, precum și pieptul acoperit cu peri denși, remarcă și cicatricea destul de mare care-i brăzda abdomenul. Perpendicular pe linia operației se vedeau linii de culoare închisă, foarte multe.

– Ce sînt acelea? întrebă ea.

– Cicatrici, zise el. Ai uitat. Glonț. Operație.

– Nu aceea. Liniile celelalte. Se apropie de el și, privind cu atenție pieptul gol, indică spre desen. Arată ca o...pînză de păianjen?

– Oh, astea? Atît mi-a mai rămas din tatuaj.

Un tatuaj! tresări ea. Bine, acum înțelegea, deși era ciudat.

– De ce o pînză de păianjen?

– Nu e pînză de păianjen. Este o țintă.

O...țintă? Bo se uită și mai atent. O țintă ? Ideea i se păru năucitoare, așa că o clipă nu reuși să articuleze nimic, apoi strigă:

– Ți-ai tatuat o...țintă pe piept! exclamă ea revoltată Fraierule! Vrei să mori? Crezi că e amuzant, cînd un nenorocit chiar era să te omoare?

– M-am gîndit: fir-ar al naibii, rana asta mi-a stricat tatuajul, zise el ridicînd din umeri nonșalant.

Bo avea senzația că-i ies ochii din orbite de atîta furie și mai simțise asta cînd Kyle Gooding i-a tras pumnul acela în obraz. Își înfipse degetul arătător în pectoralul lui și îi aruncă o privire mînioasă, apoi zise ironic:

– Prostule!

Îi văzu o licărire glaciară în ochii aceia albaștri, dar, spre surprinderea ei, el o sărută.

Nu a prevenit-o. A sărutat-o. O cuprinse de talie și o ridică aproape cît să o susțină pe vîrfuri, lipită de el. Îi simțea arma rece lipită de pulpă. Cu mîna stîngă o cuprinse delicat de bărbie, îi ridică apoi capul, se aplecă spre ea și își revendică sărutarea pătimașă.

În interiorul ei se declanșase o reacție cataclismică. Era exact ce trebuie și acum i se părea că toate sărutările din trecut au fost greșite. Simțurile, tot ce a știut sau a încercat pînă acum era anulat. Simțea cum gustul lui îi pătrunde în gură, iar aroma

mentolată a pastei de dinți folosită amplifica aroma masculină fierbinte, puternică, brută. Căldura pielii, strîngerea lui, palma ei lipită de pielea lui. Își simțea deja sfîrcurile reacționînd brusc, întărite. Iar mai jos...erecția lui, apăsătoare și pulsînd intermitent, ca o insinuare plăcută în locul moale dintre pulpe. Era multă căldură acumulată acolo, de la amîndoi, încît sîngele clocotea și frigea interiorul.

Era convinsă că un sărut rămîne atît: un sărut, dar acesta se prelungea cu o impetuozitate la care ar fi răspuns instantaneu; l-ar fi lăsat să-i sfîșie chiloții și să o pătrundă. Ba mai mult, asta își dorea acum, cum nu dorise nici un bărbat în viața ei. Îl dorea în ea, acolo, profund, împingînd tot mai adînc.

Ce nebunie!

Gîndul veni ca o palmă rece peste fața ei, exact ce trebuie ca să-și recapete controlul asupra brațelor și picioarelor. Mai întîi întoarse capul, ca să întrerupă contactul cu gura lui. Doar un sărut, căci, dacă acesta s-ar fi prelungit, știa că Morgan ar fi posedat-o pe loc. Așa că își rezemă fruntea pe umărul lui, dar gestul a înrăutățit lucrurile, fiindcă îi simțea mirosul pielii înfierbîntate, iar instinctul de femeie o atrăgea tot mai mult spre el, în dorința să absoarbă acel miros masculin, clocotitor. Își lipi palma de pieptul lui și-l împinse ușor. Îi era imposibil să-l îndepărteze, la cît de masiv era, însă presiunea degetelor ei i-a transmis mesajul să se oprească.

Morgan îi dădu drumul ușor, lăsînd-o să atingă pămîntul și cele două trupuri s-au frecat în alunecarea scurtă, momente în care erecția lui i-a atins fanta dintre pulpe și a trimis spre clitoris vibrații indecente. Tresări și își reprimă geamătul senzual, atît de mult se simțea cuprinsă de tensiunea sexuală. Dacă ar mai fi trecut o dată prin experiența frecării, cu siguranță ar fi ajuns la orgasm.

O sărutare și atît. O sărutare, apoi restul.

Acum era liberă, făcu un pas înapoi, iar el nu spuse nimic. Şi el respira sacadat, stăpînind cu greu intenţia erotică şi părea că alergase cîţiva kilometri. Bo era bucuroasă că mai exista o victimă a acelei sărutări. Evită să se uite mai jos, de teamă că ar vedea cît de voluminoasă se putea contura erecţia prin materialul subţire al boxerilor, dar se şi temea că nu va rezista tentaţiei şi va cuprinde cu mîna penisul, îl va dezmierda şi-l va îngenunchia pe Morgan, aşa cum el aproape a făcut-o cu ea.

– Nu, zise ea sec. Nu vom face asta. Sexul nu este pe listă, nu face parte din înţelegere. Va spune asta în continuu, pînă ce se va convinge şi ea, dar şi el.

– Nu face parte din înţelegere, recunoscu el, dar o să facem noi şi asta. Să fii sigură.

Bo intră în panică, deoarece se temea că are dreptate. Dacă avea, cauza era slăbiciunea ei. Nu-şi permitea să fie slabă, trebuia doar să ţină garda sus şi să aibă în minte că el va pleca. Învăţase de prea multe ori că nu trebuie să depindă de nimeni.S e restrase spre sanctuarul oferit de dormitorul ei, unde închidea uşa şi putea fi singură.

– Să nu mă mai atingi, mormăi ea. Noapte bună.

– Stai.

Bo nu s-ar fi oprit, dar picioarele nu au ascultat-o şi a rămas cu spatele la el, ascultînd ce îi va spune.

– De ce m-ai strigat?

Să-l strige? Nici nu mai ştia; mintea ei era un vortex. De ce-l strigase, ce provocase acest fiasco? Se întoarse spre el şi pe faţa ei se citea o mare dilemă. Încet, încet memoria îi reveni, mai ales că Tricks se precipita între cei doi adulţi.

– Tricks, zise ea.

– Ce-i cu ea?

– Ea m-a înnebunit. Ştia că eşti aici, în altă cameră şi voia să te viziteze.

El îşi trecu degetele peste bărbia nerasă, iar rezonanţa asprimii pielii acoperită cu peri nerași o excită brusc. Îşi imagina bărbia lui aspră frecîndu-i sînii, strecurîndu-se între coapsele ei. Nu, nu, nu! Nu va mai ajunge acolo...unde mai fusese.

– Asta era? întrebă el şi oftă. De asta ai strigat, ca şi cînd cineva atacase casa?

– Nu, eram exasperată şi de aceea m-am răstit, fiindcă voiam să dorm şi ea nu mă lăsa. Nu orice strigăt înseamnă un atac.

– În lumea mea asta înseamnă.

Adevărul lui o reduse la tăcere. Cicatricea de pe pieptul lui era dovada că trăia într-o lume total diferită de a ei. Dădu din cap şi închise ochii cîteva secunde

– În fine...cam asta a fost. Lasă uşa deschisă, dacă nu te deranjează şi o las pe a mea tot deschisă. O să se plimbe între noi, pînă ce-şi va alege unde să doarmă. S-ar putea culca în patul tău, aşadar, dacă nu o vrei, spune-mi, ca să o reţin la mine, oricît de mult ar protesta.

– Nu, e în regulă, nu mă deranjează. Zîmbi şi printre buze dinţii lui albi străluceau, exact cum strălucesc incisivii unui lup flămînd. Dar îţi spun doar ca să ştii - nu pe ea aş alege-o.

CAPITOLUL 14

Bo stătea întinsă pe pat, cuibărită în așternut și extrem de tensionată. Incidentul a fost provocat din vina ei. S-a grăbit, a fost slabă. Știa că trebuie să stea departe de el, să nu-i dea semne că se simte atrasă de el. Sărutul nu a fost partea cea mai tragică. Da, i-a răspuns la sărut la fel de flămîndă cum era și el– asta a fost marea greșeală. Mai tragică a fost revolta ei față de ținta pe care el și-a tatuat-o pe piept.

Numai un idiot nu și-ar fi dat seama de ce ar fi revoltată o femeie pe un tatuaj - cel în care invitai să fii împușcat – respectiv dacă i-ar păsa foarte mult; Morgan nu era nicidecum un idiot. Personalitatea lui puternică ieșise la suprafață în seara aceasta, deși el și-a ascuns-o cu măiestrie pînă acum.

Bo ar fi vrut să doarmă, trebuia să doarmă,dar simțurile îi erau prea excitate, mintea îi rătăcea haotic printre amintirile calde, retrăind fiecare clipă, atingere și senzație la atingere, gustul lui. Trebuia să nu mai permită o asemenea întîmplare.

Tricks făcea curse între camerele celor doi, probabil bucuroasă și oferindu-i lui Morgan același „Eu mă bucur că nimeni nu poate să doarmă", iar Bo îl mai auzea pe Morgan discutînd serios cu ea, în încercarea zadarnică de a o ajuta să se decidă unde va dormi. În sfîrșit, după vreo șase drumuri, Tricks veni să-i lingă brațul lui Bo, apoi se cuibări în pătuțul ei de pe covor, iar stăpîna îi șopti, aproape implorînd-o:

– Te rog, vreau doar să te culci.

Bo se relaxă în sfîrșit; nici așa nu prea putea să adoarmă. Nu putea schimba cele întîmplate, însă putea să prevină un alt episod. Cu gîndul acesta relaxant, se relaxă cît de cît, apoi adormi.

Dimineața tot Tricks a dat semnalul de trezire. Cu nasul pe perna stăpînei, se uita la ea cu mesajul: *„e dimineață și nu mi-ai dat să mănînc încă"*.

Pentru Bo dimineața însemna întoarcerea chinului. Nu voia să iasă, să dea ochii cu el. Voia să pună punct situației, lucru infantil, de altfel, așa că își reveni, coborî din pat și demară rutina obișnuită.

Pe Morgan îl găsi deja jos, îmbrăcat în tricou și pantaloni de bumbac. Bea liniștit cafeaua. Părea odihnit și pe deplin în largul lui.

– Bună dimineața, zise el și merse la expresor, apăsă butonul de pornire, apoi scoase o cană pentru Bo. Se rezemă cu spatele de tocul ușii de la bucătărie și spuse: Îmi pare rău pentru aseară.

Slavă cerului că Bo nu avea cafeaua în mînă, altminteri ar fi scăpat cana pe jos. Dintre atîtea lucruri pe care și le închipuia că le va spune Morgan, acesta nu figura nici măcar ultimul pe o listă. Răsuflă ușurată.

– Mulțumesc.

– Nu am avut de gînd să te pun într-o situație neplăcută. Sînt musafir în casa ta și vreau să te simți în siguranță cu mine aici. Oricît de mult admir posteriorul tău apetisant, dacă se va întîmpla ceva între noi sau nu, este doar alegerea ta, nu a mea.

Bo nici nu și-a imaginat cum au putut aceste trei fraze să-i zdruncine din temelii eșafodajul raționamentului. Prima era o consolare – *chiar i se părea apetisant fundul ei*? apoi urma o altă consolare și cam atît: clar că lui îi place fundul ei.

– Nu te mai uita la fundul meu, zise ea după ce sorbi din cafea.

– Prea tîrziu. Sînt bărbat; sigur că m-am uitat la fundul tău.

După ce se rezemă cu fundul de unul din dulapuri, ca să-l ferească de privirea lui, Bo zise:

– Cam atît ai avut de spus, ca să-mi asiguri liniștea și confortul.

– Ce naiba, credeam că știi și tu că ai un posterior remarcabil, în ideea că nu ai stat toată viața la mînăstire.

Bo nici nu se gîndise vreodată la această parte a corpului ei. Cîntări ce i s-a spus, mai bău puțină cafea, apoi trase concluzia:

– Văd că flirtezi cu mine.

El zîmbi cu subînțeles și colțurile gurii s-au ridicat ușor, senzual.

– Mă declar vinovat. Credeam că nu te superi dacă flirtez cu tine. Vrei să o scot pe Tricks?

Întrebarea lui o readuse cu picioarele pe pămînt, se uită la Tricks, care aștepta în fața ușii și se uita pe rînd la amîndoi.

– Fir-ar să fie, protestă ea. Nu, o scot eu. Simțea nevoia să se distanțeze de el puțin și oricum era vorba de o veche rutină a amîndurora. Ieși, iar aerul răcoros o liniști întrucîtva. Ce va face de acum încolo. Morgan i-a spus că va fi alegerea ei exclusiv, dar apoi a flirtat cu ea.

Se simțea ca o adolescentă, însă posibilitățile care se deschideau o energizau. Doar a ales să nu se mai căsătorească, deci să nu mai dea atenție niciunui bărbat. De la divorț nu mai ieșise cu nimeni. Era mulțumită cu viața ei. Îi plăcea intimitatea cîștigată, faptul că deține controlul. Așadar, de ce simțea fluturi în stomac, cînd Morgan flirta cu ea? Fiindcă se simțea atrasă de el. Mintea știa că e doar ceva temporar, dar corpul și hormonii nu.

Avea două opțiuni: putea să-l țină la distanță, fapt mai puțin periculos pentru sentimentele ei, dar putea să aibă o aventură și asta ar satisface-o fizic.

Gata, va opta pentru protejarea sentimentelor.

Tricks își făcu nevoile și dădu semne că vrea acasă. Cînd deschise ușa de la intrare, Bo aproape ameți de atîtea arome amestecate cu un abur delicios, care plutea în aer. Rămase mută cînd văzu scena din bucătărie. Morgan avea un prosop de bucătărie aruncat pe umăr și stătea în fața plitei unde întorcea cîteva felii de bacon în tigaie. Îi spuse peste umăr:

– Îmi era foame și mi-am zis să trec la treabă. Știu să pregătesc bacon, omletă și să prăjesc niște pîine. Ești mulțumită?

– Măi să fie, dar tu chiar vrei să mi te strecori pe sub piele, nu? Da, mulțumesc, bacon și ouă sună grozav.

– Ai fi fost mai inspirată dacă renunțai la prima propoziție, comentă el, ridicînd furculița în direcția ei. Rîse și adăugă: cu toate că este perfect adevărat.

Surîsul lui adolescentin îl metamorfoza total, dîndu-i un farmec special. Morgan fermecător, asta chiar era o noutate șocantă, deși Bo remarcase această calitate cînd l-a văzut sărutîndu-i mîna lui Doris. Probabil că în viața lui privată alunga toate femeile. Acum i se părea că o lasă să vadă mai multe părți din adevăratul Morgan – ori adevăratul Morgan se simțea atît de bine, încît putea să facă un efort.

Oricum, aprecie atît efortul, cît și preparatele. Nu se dădea în vînt după gătit, însă aprecia rezultatele. Era plăcut să găsească un mic dejun cald. O hrăni pe Tricks, apoi puse masa, iar în zece minute s-au așezat să mănînce.

După seara trecută, nu și-ar fi imaginat că s-ar mai simți confortabil în compania lui, dar iată-i din nou împreună, conversînd și făcînd planuri pentru deplasări, ori comentînd pe marginea subiectului Emily/Kyle.

Atmosfera de azi stabilea un model pentru zilele care au urmat. Aprilie s-a prelungit cu Mai, zilele au devenit mai lungi, serile mai plăcute, iar Bo căuta să se ocupe de ceva tot timpul, avînd grijă să interacționeze cu Morgan cît mai puțin posibil,

cu toate că era aproape inevitabil, fiindcă locuiau în aceeași casă. În ciuda oricăror dezavantaje, s-au împrietenit.

Cum se putea altfel? Dacă prietenia ar fi fost imposibilă, adică Morgan ar fi fost vreun ticălos, ea nici nu l-ar fi tolerat în preajma ei tot timpul, deși era plătită să-l găzduiască. Doar că nu era un ticălos. Discutau despre diverse lucruri; el fusese plecat peste tot prin lume, văzuse multe, așa că avea vederi diferite despre orice și conversațiile cu el erau extrem de interesante.

Situația Emily/Kyle era aproape rezolvată. Dl Gooding acceptase în principiu toate condițiile municipalității, deși Kyle era deranjat de evoluția evenimentelor, iar sora lui, Melody spunea numai lucruri urîte despre Emily Emily o ignora, iar avocatul ei pregătea acțiunea de divorț.

Mai erau repetițiile pentru parada la care va participa Tricks, pentru care Bo se resemnase deja că va face parte din însoțitorii carului alegoric unde retrieverul ei urma să călătorească.

Uneori Morgan o însoțea la muncă, atunci cînd se plictisea de prea mult stat în casă. Ea se gîndea cît de greu îi este unui bărbat obișnuit cu viața sub imperiul adrenalinei, între două zboruri și prin aeroporturi. Totuși, aparent îi plăcea viața într-un orășel liniștit, la fel ca și drama derulării divorțului celor doi, dar și zilele cînd vreun cetățean venea pe la secție și le aducea ceva bun de mîncare; parcă toată lumea știa că trebuie să-l îngrașe.

Într-o zi veni odată cu corespondența și o scrisoare adresată lui Morgan Rees. Plic simplu, fără ștampilă poștală sau adresă expeditor. Probabil era de la Axel, fiindcă nu știa nimeni unde stă el și nici numele pe care-l folosește.

– A risipit el un timbru doar să-mi spună că nu mai are noutăți? Presupun că se teme să nu mă duc peste el, dacă nu am nici o noutate.

– Poate or fi noutăți, dar nu e ceva definitiv încă.

Morgan desfăcu plicul și citi rapid de pe coala unică, după care o mototoli și nimeri la coș din prima încercare.

– Nimic nou.

Bo nu-și dădea seama dacă este dezamăgit sau nu. Voia să-l știe plecat, dar era sigură că-i va duce dorul.

– Te-ai duce peste el?

– Doar dacă aș avea un motiv serios.

Cu timpul Morgan a început să o însoțească la plimbările cu Tricks. Lua cu el Glock-ul fiindcă vreme caldă = șerpi. Ea lăsase pistolul acasă, evident.

Dacă în primele zile Morgan nu reușea să parcurgă toată distanța, în a șaptea zi mergea în ritmul ei și Bo privea uimită cît de repede se reface acest bărbat.

Cînd avea de lucru, Bo stătea în sufragerie la laptop, dar cînd termina treaba, stătea cu Morgan și se uitau la televizor, sau urca în camera ei și făcea același lucru singură. Morgan urmărea programele sportive, așa că de multe ori puteau opta separat pentru programul preferat, așa că nu se intersectau.

Cînd erau în sufragerie, fiecare stătea la cîte un capăt al canapelei, iar Tricks se odihnea fericită pe păturica ei, la mijloc.

Într-o zi, cînd a venit acasă, a găsit gazonul tuns și îi venea să-l strîngă în brațe de bucurie. Era prea mîndră ca să facă asta, dar impulsul o îndemna.

Ce mai încolo și-ncoace, nu doar se simțea atrasă de el; chiar îl *plăcea*.

De cînd se întremase, Morgan considera că este misiunea lui să le însoțească pe Bo și Tricks pînă sus, pe delușorul unde-și făceau plimbarea. Memora traseul cu toate detaliile, fiindcă voia să știe toate rutele pe care cineva se putea apropia de casă; bine măcar că dealurile și formele muntoase care înconjurau

proprietatea erau destul de abrupte. Erau și rîuri învolburate, pîrîiașe care coteau printre stînci, mici cascade, iar strategic vorbind, Morgan agrea amplasamentul.

Știa că în acest loc nu se putea întîmpla nimic, dar prin pregătirea lui, era setat pentru evenimente neașteptate. Doar el era momeala din capcană, însă șobolanul nu trebuie să ajungă la brînză niciodată.

Totuși, nu știi niciodată ce se poate întîmpla.

Casa putea fi abordată din mai multe puncte. Cel mai simplu ar fi fost frontal, de pe aleea principală. Nu putea să transforme casa într-un buncăr; nu o putea camufla și nici să-i întărească zidurile sau ușile nu avea cum. Nu putea nici să sape un tunel de jur împrejurul ei. Nu discută nimic cu Bo, fiindcă știa că asta ar putea-o alarma. Deocamdată nu i-a spus mai nimic despre nivelul pericolului. El și Axel au subestimat situația, fără să mintă propriu-zis.

Logic era ca oamenii din oraș să fie de treabă. Numai un prost l-ar ataca în mijlocul mulțimii, unde erau atîția martori și putea interveni oricine. Dacă necazul avea să vină, atunci el va veni aici, acasă la Bo. Putea măcar să ia cîteva măsuri de siguranță, apelînd la o firmă de pază. Chiar telefonă la una și programă o întîlnire cu un agent căruia îi va spune ce dorește și care îi va spune un preț. Așteptă pînă în ziua programării, ca să-i spună și lui Bo.

Ea lucra pe calculator, dar cînd îl auzi, se răsuci cu scaun cu tot.

– Ce ai făcut? îl întrebă furioasă. Nu crezi că ar fi trebuit să vorbești cu mine mai întîi?

– Nu, spuse el. Știam că vei protesta, exact cum faci acum.

– Există o alarmă la ferestre și la uși. Tu vrei mai multe.

Îi plăcea de ea pentru că este logică, rațională și organizată. Din păcate, de-abia acum a ajuns și ea la concluzia logică și rațională, la care el nu voia ca ea să ajungă.

– Ce nu-mi spui? întrebă ea, făcînd ochii mici. Dacă nu poți fi localizat aici, de ce aș avea nevoie de securitate suplimentară?

– Pentru că lucrurile pot să meargă prost. Mă gîndeam doar la niște camere video. Tu locuiești singură; trebuie să poți vedea ce este în curtea ta înainte să o scoți pe Tricks, seara. Ai nevoie de lumini cu senzori de mișcare. Plătesc eu totul și le instalăm. Dacă nu-ți vor plăcea, după ce plec eu, poți să le desființezi.

– Ce-ar fi să nu mai faci pe rezonabilul. Dă-mi un motiv pe care să-l pot contrazice.

Morgan știa bine ce are de făcut.

Bo trebuia să plece în oraș înainte de sosirea agentului de la firmă și asta o irita enorm. Bombănea chiar și cînd ieșea de pe alee, în mașină.

Agentul era genul de persoană care se ocupă de vînzări: prietenos, vesel, dornic să vîndă. Ghinionul lui că Morgan era imun la ultima lui calitate. Îl plimbă pe proprietate, spunîndu-i exact ce vrea: camere care să acopere exteriorul casei, să nu existe puncte moarte, monitoare în camerele cele mai utilizate, lumini cu senzori de mișcare, alarmă pe aleea principală. Aceasta din urmă reprezenta o problemă delicată; cea mai bună variantă era cu senzori îngropați, dar era greu de realizat tehnic, din cauza că aleea era șerpuită și pe margine erau copaci. Găsi totuși o soluție pentru amplasarea senzorului la o distanță apreciabilă de alee.

Morgan ignoră eforturile agentului de a-i vinde contractul de mentenanță și service. Voia doar sistemul, nu și monitorizarea lor, instalat cît de curînd posibil.

Instalarea a fost un proiect pe durata unei zile întregi, așa că Bo a fost prezentă pentru prima parte. Camerele au fost instalate mai întîi, ca să o lase pe ea să aleagă amplasarea monitoarelor, căci era casa ei și Morgan dorea să nu-l mai privească atît de dușmănos.

Cînd Bo se ridică să plece la lucru, se citea pe fața ei cît de mult s-a enervat. Morgan o conduse pînă la mașină.

– Crezi că ești foarte inteligent, îi zise ea printre dinți cînd reveni acasă, seara, la fel de supărată. Nu se lăsă impresionată de ce a pregătit el: friptură cu cartofi copți.

– Nu vrei să ies cu mașina pînă în punctul unde se declanșează alarma, ca să vezi cum funcționează?

– Ba da, spuse ea fără ezitare.

Așa că el ieși cu mașina pînă în punctul în care se declanșa alarma, aceasta începu să sune asurzitor, apoi Morgan se întoarse, închise mașina și o parcă pe alee. Tricks lătra de mama focului în casă.

– Impresionată? o întrebă el cînd intră.

– E foarte stridentă, crede-mă. Tricks a înnebunit.

– Va fi un backup perfect al alarmei, în caz că dormim amîndoi și nu o auzim. Era practic imposibil să doarmă cineva în lătratul insistent al retrieverului.

Morgan nu era pe deplin mulțumit, dar se simțea mai bine pregătit, în caz că i-ar fi surprins vreun atac.

Cu trei zile înainte de paradă Bo zise:

– Acțiunea de divorț va fi adusă în fața judecătorului Harper azi. Ținem pumnii strînși, să nu apară vreo problemă.

Morgan ar fi vrut să meargă cu ea în oraș doar ca să se distreze, dar avea altceva de făcut.

– Vrei să o lași pe Tricks cu mine, în caz că durează prea mult cu cei din neamul Gooding?

Bo se uită la amîndoi și decise că Morgan era bona perfectă pentru cîinele ei.

– Bine, mulțumesc. Voi suna, dacă întîrzii mai mult.

După ce Bo plecă, evident Tricks rămase cu ochii lipiți de fereastră. Morgan o lăsă și se duse să caute banda de alergare,

aflată într-o debara de lîngă scară. Scotoci printre cutii, scoase cîteva și găsi banda. O puse în funcțiune și între timp Tricks îl avertiză, atingîndu-l cu lăbuța pe genunchi, că are nevoie să iasă urgent.

– Dar știi că ești prea insistentă, îi spuse el. Deschise ușa și o rupse la fugă. Morgan se gîndea la activitățile lui sportive, dar și la binele cîinelui, așa că-i aruncă mingea de tenis de cîteva ori, ca să o obosească. După ce au intrat amîndoi în casă, Morgan și-a încălțat pantofii sport și a început să alerge. Era optimist, dar nu se așteptase ca banda să o încinte pe Tricks în asemenea măsură încît să nu-l lase să exerseze și să latre continuu, pînă ce se văzu forțat să coboare, ca să o liniștească pe ea. Era clar că va putea alerga doar cînd Tricks nu era prin preajmă.

CAPITOLUL 15

După amiaza tîrziu, chiar cînd Bo trebuia să plece acasă, a venit și apelul care anunța deznodămîntul. Loretta răspunse prin stația radio, iar Bo ascultă schimbul de replici și exclamă:

– Drace!

Își cuprinse capul în mîini și se gîndi că ar fi fost prea frumos să încheie ziua fără o dramă. Simțea și o durere de cap puternică.

Jesse era liber azi, așa că Patrick Jones era la secție.

– Șefa, am plecat la treabă, spuse el și ieși grăbit. Era prima dată cînd Bo îl vedea că se mișcă atît de repede.

– Ce mi-ar place să văd ce se întîmplă acolo, comentă Loretta.

Bo nu era de aceeași părere, fiindcă știa că urmau multe ore grele.

– Speram că se va termina totul repede și bine, pentru ca orașul să meargă mai departe.

– Da, dar tu nu ești din neamul Hobson. Noi trăim pentru așa ceva, zise Loretta. Vrei să-l sun pe Jesse? Nu e vorba că Patrick nu se descurcă, dar Jesse are felul lui de a-i liniști pe oameni. Așa era, fiindcă Jesse își perfectase privirea aceea de polițist „nu te pune cu mine".

– Precis are întîlnire cu Kalie, spuse Bo, dar amîndouă știau că Jesse lasă deschisă stația radio și probabil acum era deja pe drum, cu Kalie lîngă el. Nimeni nu voia să piardă din bîrfele de mîine dimineață, nici măcar Jesse.

Bo ar fi vrut să-și strîngă lucrurile și să plece acasă, dar pentru moment nu se punea problema. Sună acasă de pe mobil.

– S-a întîmplat ceva? zise Morgan, în loc de salut.

– Procesul de divorț nu a mers prea bine. Probabil o să întîrzii cîteva ore. Te rog să mănînci ce dorești și dă-i și lui Tricks cina. Eu ciugulesc ceva, cînd o să am timp. Ce face Tricks?

– E bine. Era să mă omoare, dar ea este bine.

– Am înțeles, zise ea absentă și închise.

Peste douăzeci de minute secția de poliție deveni un furnicar. Patrick sosi primul, cu Melody Gooding încătușată, pe bancheta din spate a autoturismului. Țipa la Patrick și-l înjura, lovea cu piciorul în spătarul din față, făcea mare scandal. Apoi apăru Jesse, cum era de așteptat, cu miss Doris încătușată în mașină, în timp ce Kalie Vaughan stătea pe locul din față, șocată, cu ochii cît cepele.

De îndată ce a coborît, Miss Doris a început să țipe la Melody, care era și ea debarcată.

– O să-ți tăbăcesc fundul oriunde te vei duce prin oraș, o amenința miss Doris. Era roșie la față și i se citea agresivitatea în ochi.

Doamne, ferește.

Au început să apară și alți concetățeni: Emily cu mama ei, primarul Buddy, cîțiva membri ai consiliului, doi avocați care-i reprezentau pe reclamanți, șoferul autobuzului școlar, un pompier voluntar și un paramedic, apoi veni dl Gooding însoțit de Kyle, acesta din urmă nervos și pufnind încrîncenat.

Kyle o privea amenințător pe Bo, apoi își aminti unde se află și se controlă, deși ar fi vrut să facă presiuni asupra ei, ca să-i elibereze sora. Ultima dată a scăpat fără acuzații, iar asta l-a obligat să semneze actele de divorț așa cum își dorea Emily.

Veni și Daina, însoțită de iubitul ei, Kenny Michaels. Oare ei ce mai căutau aici?

Toți vorbeau tare, ca să-i acopere pe ceilalți, iar vacarmul vocilor devenise asurzitor, astfel că nimeni nu se mai înțelegea cu nimeni. Jumătate din cei prezenți nu aveau nici o treabă acolo, se gîndea Bo, cu toate că paramedicul ar fi fost de ajutor.

Daina veni spre ea și-i zise:

– Credeam că ești cu Tricks, așa că am venit să o iau, ca să-ți fie mai ușor.

– Oh, mersi, dar am lăsat-o acasă cu Morgan.

– Atunci ești bine. Eu mă retrag. Sună-mă cînd se termină totul. Vreau detalii, zise ea, apoi plecă, urmată de Kenny.

Tot erau prea mulți oameni în secție. Bo făcu liniște după ce se urcă pe biroul ei și aplaudă de cîteva ori, ca să le atragă atenția.

– Hei! exclamă ea. Nu-i plăceau confruntările, dar era șefa și situația de față nu putea fi rezolvată cu atîtea persoane stînd în calea ei. Se lăsă liniștea și toate privirile s-au îndreptat atente spre ea. Miss Doris și Melody s-au potolit, iar Bo se mira de unde știe miss Doris atîtea cuvinte urîte. Vreau să plecați toți, le zise ea. Și dumneata, domnule primar Buddy. Vreau să rămînă aici doar cei doi ofițeri ai mei, miss Doris, Melody și Loretta. Restul vă rog să plecați.

– Ia stați puțin...începu dl Gooding înfierbîntat.

– Nu stau deloc. Nu putem să punem cap la cap ce s-a întîmplat, dacă toată lumea urlă. Emily, Kyle, luați-vă cu voi și avocații. Dacă va fi nevoie de ei, vor fi rechemați. Afară, am zis. Cine mai rămîne aici în șaizeci de secunde va fi arestat.

Primarul Buddy o privea cu mîndrie și comenta:

– Cînd ești supărată, cel mai bine este să nu ne punem cu tine, zise el și ieși. Îl urmă imediat Sam Higgins, pompierul, apoi medicul. Toți au ieșit cu priviri chiorîșe și bombănind, iar imediat ce ușa s-a închis în urma lor, Loretta a răsuflat ușurată.

– Nu-mi vine să cred ce am văzut, zise Bo revoltată.

– Este vina acestei babornițe, zise Melody, mirîind spre miss Doris.

Miss Doris răbufni iar:

– Ți-aș arde un dos de palmă, ca să-ți șterg rînjetul ăla nenorocit de pe față, dar știu că nici șmirghelul sau clorul nu ți-l pot șterge!

Jesse întoarse capul și își ascunse fața, ca să nu fie văzut că rîde.

– Bine, hai să le luăm declarațiile. Jesse, Patrick, duceți-le pe fiecare într-o cameră, ca să nu se audă una pe alta și, doamnelor, li se adresă ea direct, iar miss Doris și Melody o urmăreau cu atenție, țineți minte, sînt mulți martori la cele întîmplate și vom discuta cu fiecare în parte. Ar fi bine ca tot ce ne spuneți să se potrivească perfect cu ce ne spun martorii, altminteri la lista de posibile infracțiuni se mai adaugă și cea de fals în declarații.

Dacă totul mergea cum spera ea, nu va mai fi nevoie să ia declarații nimănui, dar cele două nu știau nimic de asta.

Miss Doris părea îngrozită de o posibilă acuzație, în timp ce Melody se uita la ea sfidătoare. Tatăl ei o mai scosese basma curată de cînd se știa, iar acum spera că va fi la fel. Oricum s-au dus amîndouă tăcute în cîte o cameră, însoțite de Jesse și Patrick. Declarațiile au fost luate destul de rapid, Patrick a ieșit primul. Bo și Loretta îl priveau cu speranță. El își drese glasul și le informă:

– Pe scurt, după ce s-au terminat deliberările judecătorului, nu s-a întîmplat nimic, deși Kyle nu părea prea fericit. Pe drum spre ieșire Emily, mama ei și miss Doris au trecut pe lîngă cei din familia Gooding, iar Melody a zis, citez: "Voi fi fericită cînd se va termina totul și fratele meu va putea să-și ia o soție adevărată, nu o curvă", am încheiat citatul.

Au urmat injurii, ceea ce este tipic pentru procesele de divorț. Bo se gîndea că două divorțuri ale mamei ei l-au depășit cu mult pe cel de față, ca limbaj suburban.

– Emily și mama ei nu au dat importanță, continuă Patrick, dar miss Doris s-a repezit la fața lui Melody și a început să urle" Să-ți ții gura aia murdară închisă și să nu mai vorbești urît despre nepoata mea, altfel o să-ți bag pumnul în gît", am încheiat citatul din nou.

Bo tresări. Miss Doris era chiar vinovată de atac.

– Melody a plusat și a continuat: „O să șterg pe jos cu tine, cotoroanțo! Nu o să mai fii atît de fudulă, cînd o să-ți ardă casa". Acum acuzația de atac era echivalată, dacă am ține scorul.

Bo simțea oarecum o ușurare. Cum amîndouă femeile au comis cam aceeași faptă, trebuia negociat cu amîndouă. Vinovate erau în egală măsură, iar vrajba lor putea să continuie în veci, fiindcă oamenii din Virginia de Vest nu uită ușor ofensele.

Totuși, Bo se gîndea că ar fi bine pentru amîndouă să nu depună plîngere. Jesse tocmai ieșea și a urmat compararea celor două declarații; erau aproape identice una cu cealaltă, deci fiecare a fost sinceră; atît de bine și-au recunoscut miss Doris și Melody injuriile aduse.

– Ce facem acum? întrebă Jesse și privi pe geam cum Kalie stătea cuminte în mașina de patrulare și-l aștepta.

– Ce-ar fi să o duci pe Kalie acasă, zise Bo și le lăsăm pe cele două să se gîndească puțin. Cam o jumătate de oră – o oră – atît le trebuie să se liniștească.

Apoi Jesse a dus-o acasă pe Kalie; Patrick și-a cumpărat ceva de mîncare, iar Loretta înțelese că distracția luase sfîrșit, așa că a plecat spre casă, unde avea să-i pregătească lui Charlie cina și să-i povestească despre tot ce s-a întîmplat.

Bo se apucă de completat hîrtoage, iar telefonul sună o dată. Era dl. Gooding.

– Vreau să știu ce se întîmplă, urlă bărbatul.Trebuie să-mi trimit avocații?

– Încerc să le conving pe amîndouă să nu depună plîngere, ca scape toată lumea cu obrazul curat, zise Bo. Trebuie doar să aveți răbdare.

– Înțeleg, zise el calm, surprins de noua ei abordare. Mulțumesc, șefa. dacă ajută cu ceva, spuneți-i lui Melody că îi recomand să țină cont de sugestia dvs.

– Așa voi face. Mulțumesc pentru telefon, dle Gooding. Dacă el putea să fie politicos, putea și ea.

Mai așteptă puțin, apoi merse la Melody, care aștepta în camera de interviu și probabil se plictisise. Tînăra părea îmbufnată, dar părea și obosită. Bo trase un scaun și se așeză.

– Uite cum stă treaba, începu Bo. Miss Doris nu va depune plîngere, dacă nu depui nici tu. Puteți să vă ambiționați, dar nu veți ajunge nicăieri, însă pot să-ți spun sincer că nu te vei alege cu nimic. A sunat tatăl tău și mi-a zis să-ți spun să accepți propunerea mea.

– Bine, zise Melody în cele din urmă, deși la început ar fi protestat.

Aleluia.

– Unde e mașina ta?

– La primărie.

– Mergi pe jos, sau vrei să rog un om de-al meu să te ducă acolo?

– Merg pe jos.

Jesse sosi și el, dar nu spuse nimic, pînă ce nu plecă Melody.

– A ieșit totul bine?

– Mai avem puțin. Miss Doris este în cealaltă cameră, dar Melody a acceptat să nu depună plîngere.

– Atunci aștept, să o duc acasă pe miss Doris. Am înțeles că a adus-o Emily.

După ce au mai discutat despre diverse, Bo merse la miss Doris. Se așeză în fața ei, la masă, la fel cum făcuse cu Melody. Miss Doris părea vinovată, dar și mînioasă.

Bo îi spuse cam același lucru ca lui Melody.

– Melody a zis că nu depune plîngere, dacă nici tu nu o faci.

– Serios? se mîră ea.

– Se face vinovată de același lucru. Ar fi de bun simț ca amîndouă să renunțați la plîngeri și să vă vedeți de viață.

– Vai de mine. Bine. Atunci dacă ea renunță, renunț și eu.

– Perfect. Jesse a spus că te duce acasă.

– Frumos din partea lui. Cred că s-a întunecat deja.

– Da, dar oricum nu te-am fi lăsat să pleci acasă pe jos.

Cam atît a fost. Jesse și miss Doris au ieșit pe ușa din spate și chiar atunci și-au făcut apariția Morgan cu Tricks. Retrieverul s-a dus imediat la stăpîna ei și i-a pus lăbuța pe genunchi, iar Bo i-a spus pe un ton maternal:

– Și mie mi-a fost dor de tine. După ce a mai mîngîiat-o pe cap și între urechi, l-a întrebat pe Morgan: De ce ați venit?

– M-am gîndit că deja ai terminat treaba și ești lihnită de foame, deci ți-ar prinde bine un hamburgher, pe care să-l luăm de la drive-in, în drum spre casă.

Oferta suna promițător. După ce Bo a încuiat ușa secției, au urcat toți trei în mașina lui Morgan. Pe drum Morgan i-a comunicat noutățile.

– A venit amicul tău, șoferul de camionetă și ți-a adus o ladă de bere Porcul Despuiat. L-am rugat ca la următoarea livrare să dubleze cantitatea, fiindcă acum beau și eu aceeași marcă. I-am plătit pentru ce a adus azi. Acum spune-mi și tu ce s-a mai întîmplat.

Bo i-a relatat tot ce s-a întîmplat la secție, iar el s-a amuzat grozav, mai ales fiind surprins de limbajul lui miss Doris. Au plecat spre cel mai apropiat drive-in, de unde au comandat cîte un hamburgher cu cartofi prăjiți și sucuri, apoi au revenit la secție, să mănînce în liniște. După ce și-au aranjat pe biroul ei toate produsele cumpărate și Bo a insistat ca el să o refuze pe

Tricks, care cerșea din priviri măcar un cartof prăjit, au început să mănînce.

Pe la mijlocul festinului lor de afară răzbătea tot mai intens un vacarm ciudat. Se vedeau și mănunchiuri de raze luminoase mișcătoare, care parcă se apropiau de secția de poliție. Ce să fie? Părea o petrecere? Bo ascultă cu atenție, dar nu distingea ce strigă oamenii.

Morgan se uită și el afară, pe geam și comentă detașat:

– O gloată revoltată.

Gloată revoltată? În Hamrickville?

O mulțime de oameni vociferau și țineau telefoanele mobile aprinse, în timp ce se deplasau spre ușa secției. Bo se ridică încruntată, iar Morgan făcu același lucru, dar imediat puse mîna pe armă. Nu mai era deloc vesel. Pe față i se citea acum duritate și competență, iar pentru asemenea situații și curajul.

– Dacă ți se pare cîtuși de puțin periculos, stai aici și mă ocup eu.

Chiar putea să o facă, deși era singurul bărbat de acolo. Pe unul ca el nici o mulțime revoltată nu-l intimida. Bo zise:

– Nu cred că mulțimea asta de oameni poate să facă vreun rău. Mă întreb de ce sînt supărați? Există o singură cale de a vedea, spuse ea, privind mîhnită spre hamburgherul pe jumătate mîncat și la cartofii prăjiți, care desigur se vor răci, pînă ce ea va reveni înăuntru.

– Bine, zise el, dar sînt aici, la ușă, dacă ai nevoie de mine.

Bo era obosită și ar fi preferat să mănînce, în loc să facă față mulțimii, dar asta era treaba ei, să dea piept cu „mulțimile". Deschise ușa și păși afară, privind semeț oamenii adunați pe trotuar. Îi recunoștea aproape pe toți, dat fiind că lumina stradală o ajuta. Cei mai mulți dintre ei erau proprietari de mici magazine, respectiv erau prieteni cu miss Doris.

„Mulțime" era poate o exagerare. Erau vreo treizeci de persoane care strigau și avansau încet spre ea; cei mai mulți dintre ei purtau peste hainele obișnuite niște tricouri albe pe care era printat chipul zîmbitor al bătrînei și sub imagine se putea citi cu litere de-o șchioapă: ELIBERAȚI-O PE DORIS.

Bo era tentată să rîdă, așa că scoase mobilul și făcu o fotografie cu cei prezenți, mai mult ca amintire a momentului, decît pentru ca să aibă dovezi.

– Ce faceți aici? îi întrebă ea, sprijinindu-se de tocul ușii.

Harold Patterson începu să zbiere la ea:

– Ce facem noi? Să-ți spun ce faci tu! Ai reținut-o pe miss Doris, în timp ce ai lăsat-o liberă pe fata lui Gooding, care acum merge obraznică pe stradă, ca și cînd ar fi a ei și ne sfidează pe toți. Nu se cuvine asta. Am venit să o scoatem din arest pe miss Doris.

– Semnăm noi orice documente sînt necesare, adăugă Virginia Rose. Plătim cauțiunea, doar să o scoatem de acolo.

Doamne, oamenii aceștia nici nu știau ce face o mulțime dezlănțuită; ei ofereau bani de cauțiune, în loc să reacționeze violent. Bo simțea că-i dau lacrimile; atît de înduioșată era de candoarea lor, dar îi mai fierse puțin.

– În primul rînd, nu eu decid suma pentru cauțiunea celor închiși, ci doar judecătorul.

– Unde este judecătorul Harper? întrebă cineva din spate. Se uitau cercetător unii la alții, de parcă judecătorul se afla printre ei.

– Nu există nici o cauțiune, îi lămuri ea.

– Vrei să spui că o ții închisă *fără cauțiune*? se răsti iar Harold Patterson.

– Nu. Vreau să spun că nu există cauțiune, pentru că nu există acuzații. Miss Doris nu a depus plîngere împotriva lui Melody, iar Melody nu a depus plîngere împotriva lui Doris.

– Atunci de ce este miss Doris în închisoare?

– Nu este. Este la ea acasă.

Bărbierul se înroși brusc. Era revoltat și consternat, așa că începu să urle:

– Nu este! Nu a văzut-o nimeni ieșind din închisoare! O ții acolo și acum, iar...

– Nu te prosti, Harold, îl potoli miss Virginia Rose. Șefa, îi zise lui Bo, te rugăm să fii sinceră cu noi. Așa s-a întîmplat cu adevărat?

– Așa este, zise Bo, mulțumind cerului că a aterizat în acest oraș, printre acești bieți oameni naivi. Jesse a dus-o acasă cu mașina poliției acum o jumătate de oră. Emily a postat pe facebook că o ia pe miss Doris, iar Kalie este prietenă pe facebook cu Emily, așa că Jesse știa că miss Doris nu are mașină.

Așa că oamenii au răsuflat ușurați de-abia acum și au început să se retragă, comentînd: „Mulțumim" sau Scuze că v-am deranjat" sau „Vezi, ți-am spus eu că totul este bine". Unul cîte unul au plecat spre casele lor, iar misiunea lui Bo s-a încheiat aici. După ce-i urmări cîteva minute, Bo intră și îl găsi pe Morgan așezat pe podea, lîngă Tricks, pe care o îmbrățișa și în blana căreia își ascundea fața, fiindcă rîdea în hohote. El ridică privirea, spuse:

– Eliberați-o pe Doris, apoi începu să rîdă, ținîndu-se cu mîna de burtă.

Bo începu și ea să rîdă, fiindcă tensiunea fusese prea mare, momentul prea amuzant și deznodămîntul de-a dreptul înduioșător. Morgan se ridică, o cuprinse în brațe și începu să danseze cu ea.

– Lasă-mă jos! îl admonestă ea. Dacă intră cineva?

– Și dacă intră ce? După cîte am văzut adineauri? Nimeni din orășelul acesta nu ar clipi măcar.

Bo se sprijinea cu palmele pe umerii lui și era atît de aproape încît îi vedea fața nebărbierită, iar ochii lui albaștri o studiau zîmbitori.

– Ai un suflet bun, șefa, spuse el și o sărută pe frunte.

Bo făcu față acestui sărut, care se dorea prietenos, fără conotații sexuale. Nu că și-ar dori să fie prietenă cu el, însă...

Imediat Morgan o lăsă pe pămînt, îi cuprinse obrajii cu ambele palme și o sărută flămînd.

CAPITOLUL 16

A fost a prima dată. Gustul lui fierbinte, fiorul recunoașterii acelui gust, foamea bruscă. Acum parcă era cu totul diferit, fiindcă amîndoi renunțaseră la mînie. Buzele lor s-au întrepătruns lent, languros, iar limba lui încercă sfios să-și facă loc spre limba ei. El o strînse în brațe, cu totul lipită de el și palmele fierbinți dezmierdau silueta ei perfectă.

Morgan gustă puțin din buzele ei, apoi coborî lent spre gît, Bo lăsă capul pe spate, fără să mai încerce să se opună, pentru că era inutil. Buzele lui trimiteau reverberații fierbinți tocmai spre sfîrcuri. Ca mai înainte, se simțea excitată. Apropierea sexului iminent îi aminti de clipele cînd simțea același lucru, căsătorită fiind, doar că acum era cu totul diferit. Trebuia să amîne momentul, să-l simtă pe Morgan cu pasiune, să-l invite în trupul ei.

Cu Morgan plăcerea era pură, experiența era nouă. Pe el dorea să-l simtă, să-l atingă, piele pe piele. Cu el era mai degrabă nevoie, nu sex, iar nevoia era o fiară cu totul diferită. Nu mai voia să aibă nevoie de nimeni. Și totuși...avea.

Cu el chimia era perfectă. Potyrivire, probabil. În plus, îi plăcea de cîinele ei.

Îi simțea erecția insistentă, pulsînd pe abdomenul ei. Totuși, alarma interioară începuse să se declanșeze lent. Erau în secția de poliție. Îi simțea căldura trupului sub palme. Se desprinse din îmbrățișarea lui, dar puse palma pe inima lui, pe care o

simțea cum bate puternic. Trebuia să revină la realitate și să rămînă cît se poate de rațională, chiar dacă inima îi dicta altfel.

Trebuia să nu-și facă speranțe deșarte că între ei ar putea exista ceva în viitor. Realitatea era alta: oricum a fost proastă că l-a sărutat; el și-a revendicat sărutul, iar ea s-a lăsat pradă clipei de slăbiciune. Doar Morgan știa prea bine unde va ajunge cu acest episod.

Trebuia să clarifice situația, deși tensiunea era puternică.

– Regulile nu s-au schimbat. Fără sex. De cum i-au ieșit cuvintele de pe buze, își dădu seama că trimite semnale contradictorii. Semnale mixte, așa-i?

– Ce zici de un sărut sărbătoresc? spuse pe un ton scăzut, gutural și apoi își lipi buzele pe gîtul ei, în spatele urechii. Linse delicat, ca și cînd ar fi vrut să o guste. Toți receptorii nervoși din trupul ei s-au aprins, iar sfîrcurile o usturau excitate. Și-ar fi dorit să se lipească de el cu totul.

Ar fi fost o copilărie să spună nu unui gest pe care deja l-au făcut. Nu intenționa să se implice emoțional...dar asta nu însemna că nu poate să se bucure de plăcerea fizică a sărutului lui. De aici alunecarea pe pantă era evidentă, lipsa oricărei logici o atenționa că în felul acesta va junge în pat cu el. Regreta, dar se desprinse din brațele lui.

– Tocmai ne-am sărutat adineauri, spuse ea calm, pășind înapoi. El zîmbea, scormonind în mintea perversă alte întrebări, iar pe prima chiar o găsi:

– Există o regulă despre cîte sărutări de genul acesta sînt permise?

– Da. Una.

– Cine e prostul care a inventat-o?

– Eu.

– Taie comentariul de mai devreme. Replica lui, venită ca scuză, o amuză. Bărbatul avea mintea brici. Așa era firesc, altminteri ar fi fost ucis demult.

Bo oftă și se ocupă de resturile de pe birou, care trebuiau strînse. Din nou se gîndi că nu a fost decît un sărut, iar ea își dorea ca Morgan să nu o fi sărutat deloc. Totuși, era un bărbat care știa ce vrea și își planifică perfect strategia.

Asta o speria. Nu voia să fie ținta vreunei strategii...sau voia? Habar nu avea ce vrea. Știa ce ar fi fost mai sigur pentru ea, dar că era prima dată în mulți ani cînd nu era convinsă că trebuie să nu se abată de la drumul pe care și-l croise în viață.

– Ai terminat cu treaba? o întrebă el.

– Da. Sper că Doris și Melody vor face pace, mai ales după ce se încheie audierile la tribunal.

După ce Bo a încuiat ușa, s-au îndreptat fiecare spre vehiculul său, Tricks fiind cea mai fericită pentru că se află în mașină cu Bo. O mîngîie pe spate, apoi porni motorul și plecă. Morgan îi făcu semn cu farurile că vine în spatele ei. După cincisprezece minute au ajuns la aleea care ducea spre casă; a oprit să ia din cutie corespondența, apoi s-au aprins luminile de siguranță de pe aleea principală, iar Bo se bucură, fiindcă nu-i plăcea să fie întuneric cînd ajunge acasă, iar performanța lui că i-a iluminat casa pe motive de securitate o bucura, deși deocamdată nu trebuia să-l lase să știe asta.

Aprinse erau și luminile de pe verandă, iar cînd au coborît din mașini se auzea concertul greierilor și aerul răcoros purta arome de rododendron și iarbă proaspăt tunsă.

Au intrat în casă pe rînd, exact cum face o adevărată familie: femeia, bărbatul și cîinele, deși gîndurile ei nu ajungeau atît de departe. Tricks s-a oprit exact în fața bolului gol, fiind dezamăgită că nu a găsit nimic de mîncare în el.

Morgan s-a așezat pe locul lui de canapea și a pornit televizorul, iar Bo absorbea noul ritm al vieții ei, cu care începea să se obișnuiască.

– Nu te mai uita așa insistent la mine, îi spuse el, fără să întoarcă fața spre ea. Altfel va trebui să mergem sus.

Doamne, cum a uitat că el este perfect capabil să-și dea seama cînd cineva îl fixează cu privirea? Nu putea acum să nege interesul pentru el; ar fi fost o prostie, dar la fel de periculos ar fi fost să-l recunoască răspicat.

– Nu, spuse ea. Nu vom merge. Ai spus că va fi decizia mea, ai uitat?

– Nu am menționat însă că nu voi încerca să te fac să te răzgîndești.

Mental ea își strigă: Nu! Emoții puternice îi treceau prin vene și era pe punctul să-l întrebe mai exact ce metode va folosi, dar se abținu. Ce ticăloasă este atracția fizică. Știa clar ce are de făcut, dar afurisiții de hormoni și chimia interioară o împiedicau să judece limpede. Zise aparent iritată:

– Orice relație s-ar înfiripa între noi doi ar fi o pierdere de timp.

– Cum adică? întrebă el și își încrucișă brațele la ceafă. Se întinse relaxat, astfel că era și mai sexi, precum era de enervant. Bo nu voia ca el să se simtă relaxat, deoarece ea nu se simțea așa.

– Știu cu ce se mănîncă, am mai trecut prin asta. Nu sînt... voia să spună „interesată", dar își înghiți cuvîntul, ca să nu se facă de rîs mai tare. Știi, încerc să învăț din greșelile mele. Mă simt mai bine singură, sincer, decît dacă aș investi timp și resurse într-o relație care s-ar termina peste cîteva luni, sau chiar săptămîni – la naiba, poate chiar mîine, nu știm asta.

– De unde știi că s-ar termina?

– Fiindcă nu vei mai fi aici, explică ea răbdătoare. Vei pleca și...

– Și drumurile au un singur sens, nu-i așa? Nu pot să mă întorc?

Bo simțea impulsul să-i tragă un pumn în nas, de frustrare, dar nu voia să-și mai trădeze puțin din atracția simțită față de el. Dacă nu ar fi fost așa, s-ar fi retras din brațele lui și nu l-ar fi sărutat cu pasiunea nebună, pe care orice bărbat, mai ales el, care era antrenat să observe detalii, ar fi remarcat-o. Morgan nu era vreun prost care să nu-și dea seama de sentimentele ei, iar ea era acum încolțită și detesta asta, cum nu-i plăcea să piardă controlul. Doamne, de ce trebuie să fie atît de insistent și rațional? Morgan voia sex; pentru un bărbat asta e ceva simplu, dar ea nu era bărbat.

– Of, cît ești de nesuferit, zise ea și urcă scările grăbită. Sentimentele nu o ajutau deloc, pentru că a început să rîdă de propriile-i cuvinte.

Tricks veni și puse botul pe genunchiul lui, pufni ușor, semn că aștepta să urce și el după stăpîna ei, dar Morgan o mîngîie pe creștet și rămase pe canapea.

Trebuia să-i ofere timp să se răcorească, gîndea el, privind spre scări. O să coboare și ea curînd. Poate data viitoare...poate data viitoare va reuși să strîngă ușor sînii aceia, ca să vadă cît de fini și tari sunt. Cu gîndul la tăria lor, Morgan începu să saliveze. Maică, dar era înfierbîntat rău după ea. Șopti cîinelui:

– Nu încă, fetițo.

Morgan a zîmbit misterios și a comutat pe un canal sportiv. Știa că Bo este o persoană cerebrală și stăpînă pe sine; se enerva, dar nu-și pierdea controlul. Începuse să se bage pe sub pielea ei și asta era bine, pentru că astfel nu se mai putea distanța de el. Ar fi vrut, dar chimia dintre ei era clocotitoare și o orbea, făcînd-o să se simtă frustrată și iritată.

Morgan aproape că știa ce simte ea. Nu se opunea implicării într-o relație cu ea, doar că zi de zi simțea mai puternică intensitatea fixației pentru ea. Pentru el era ceva nou, înspăimîntător.

Dorise femei în viața lui, dar numai pentru sex. Din liceu nu se mai concentrase pe o singură femeie, dar constant chiar asta se întîmpla, imperceptibil. O evalua tot timpul pe Bo, în loc să-și vadă de recuperarea fizică. Îi învăța obiceiurile, mișcările, răspunsurile.

Morgan nu zăbovea mult cu ochii pe femei; cînd voia sex, îl făcea. Pur și simplu. După fiecare partidă de sex se întorcea la gîndirea analitică impusă de meserie. Acum se concentra foarte mult pe Bo și realiza că, orice s-ar întîmpla cu misiunile lui în viitor, nu dorea să piardă contactul cu ea. Nici cu cîinele ei. Să nu uităm de cîine.

– Nu încă, fetițo, repetă el părintește.

CAPITOLUL 17

Cu cîteva zile înainte de paradă vremea a fost schimbătoare. În ziua cînd a avut loc parada cerul s-a înseninat și soarele a încălzit atmosfera, spre disperarea lui Bo, care s-a resemnat că va trebui să stea în căldură, ca să se asigure că Tricks va rămîne cuminte în carul alegoric.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să o spele bine, fapt care a bucurat-o enorm pe Tricks. Apoi a șters-o cu trei prosoape mari de plajă și a uscat-o cu foenul, activitate la fel de plăcută pentru retriever.

La final Bo a intrat și ea la duș, apoi s-a aranjat și s-a machiat cît mai discret, ca să arate bine; pentru el, pentru Morgan. Spre deosebire de Tricks, care se credea cea mai frumoasă din rasa ei, Bo nu era deloc încîntată de aspectul ei fizic. Era complexată pentru sînii mici, însă știa bine că poate să conteze pe posterior, așa cum de altfel a subliniat și Morgan, cînd a complimentat-o.

Își aminti privirea lui intensă în acele momente de sinceritate și înțelese că nu va ieși nesifonată din acest joc al atracției sexuale. Singura ei șansă era acum să sune Axel și să-l cheme pe Morgan, iar plecarea lui ar pune punct frămîntărilor ei zilnice. Totuși, dacă mîine ar pleca Morgan, l-ar uita pur și simplu? Răspunsul era nu. Nu-l putea uita de tot; va rămîne toată viața ei în acel sertăraș ascuns din suflet rezervat regretelor.

Ziua de azi va fi foarte lungă și obositoare, așa că trebuia să reziste oricum, mai ales că nu știa și cu ce altceva mai putea să aducă aglomerarea străzilor principale. În fiecare an, la paradă

se întîmpla un eveniment despre care se vorbește apoi luni de zile.

De cînd era șefa poliției, participa la fiecare eveniment de acest gen, cum făceau și primarul Buddy și toți membrii consiliului, dar și toți polițiștii din oraș. Uneori se întîmplau incidente nedorite, dar de cele mai multe ori totul mergea strună, cîte un grătar supraîncălzit scotea prea mult fum, sau carele alegorice se mai opreau, din cauză că șoferul trebuia să bea niște apă, dar nu intervenea nimic grav.

Bo coborî și Morgan o aștepta afară, împreună cu Tricks, foarte nerăbdătoare să plece. Bo îl privi admirativ pe Morgan, care purta niște pantaloni din bumbac subțire și un tricou care lăsa să i se vadă musculatura brațelor. Se vedea că își recuperează integral forțele cu fiecare zi care trecea. Era cu ea de o lună, însă rapiditatea cu care s-a refăcut era spectaculoasă.

Acum putea să-și poarte de grijă singur. Ba mai mult, îi purta de grijă și ei. Făcea muncile grele din casă, spăla la mașină, făcea curat cu aspiratorul, uneori gătea. Ar fi putut să plece oricînd.

Bo, pe de altă parte, a fost întotdeauna încîntată să fie stăpînă în casa ei, iar asta însemna și lumea ei, plus lumea lui Tricks. Acum însă, cînd el va pleca, va lăsa un loc gol, fapt pe care ea nu l-a observat pînă atunci, iar acest loc era acum umplut de umorul lui, de morocănoșenia și de masculinitatea lui. Pînă și mirosul casei era diferit acum; un bărbat locuia cu ea și era evident. Uneori simțea nevoia să aducă flori parfumate, care să anihileze mirosul de bărbat, un amestec de testosteron, transpirație și aftershave, de uleiul pe care-l folosea ca să-și curețe pistolul.

Bo mai zăbovi puțin ca să adune tot ce avea nevoie pentru Tricks o jumătate de zi, adică apă, mîncare, două boluri, o păturică și o jucărie de cauciuc.

– Ești gata de plecare? veni el și o întrebă.

– Aproape. Puse tot ce adunase pentru Tricks într-o sacoșă frigorifică, apoi zise: Acum sînt gata.

Morgan își puse pistolul la centură, trase pestre tricou o cămașă, pe care o lăsă descheiată, apoi zise:

– Și eu sînt.

– De ce iei arma? întrebă uimită Bo. Nu ai mai luat arma cu tine în oraș.

– Da, dar vor fi oameni mulți, nu?

– Mda. Vor veni aproape toți locuitorii orașului.

– Tocmai de aceea sînt înarmat. Probabilitatea unui incident crește exponențial, cu cît sînt mai multe persoane.

– Dar pînă acum nu s-a întîmplat nimic care să necesite intervenția armată. Bo reflectă puțin, apoi spuse: retractez; cineva a trebuit să tragă într-un balon cu heliu acum doi ani, fiindcă erau legate de șnur cheile unei mașini.

– Îmi pare rău că nu am văzut asta. Trebuie să fi fost de rîsul lumii.

– Da, omul țopăia disperat și striga să pună cineva mîna pe chei. A fost o nebunie!

– Armele sînt ca pistoalele, știi? Dacă le ai și nu le folosești, e bine. Dacă ai nevoie de ele și nu le ai, atunci e de rău.

Bo puse arma în geanta ei de umăr, care devenise din ce în ce mai grea, iar cu această ocazie chiar regretă că nu și-a procurat o centură cu suport pentru armă, asta ca să accepte responsabilitățile care vin odată cu obținerea slujbei.

Morgan îi luă geanta de pe umăr, puse în buzunar lesa lui Tricks și se îndreptă spre Tahoe-ul din fața casei. Bo luă și ea pistolul din jeep și-l puse în geantă. Strada principală era deja blocată cînd au ajuns ei. Morgan învățase străzile pe dinafară, așa că au ajuns foarte repede.

Deja mulțimea pornise în urma carelor alegorice ornate cu pancarte pe care era trecut numele fiecărui grup. Unul dintre

liceeni veni la ea să o întrebe dacă preferă să stea pe o pernă pusă pe podeaua carului alegoric, iar ea spuse că era perfect, nici nu se gîndise la atîta atenție; totul doar să-i fie bine lui Tricks.

Apoi toate grupurile și-au ocupat locurile la rînd, fiecare car alegoric fiind condus de un reprezentant al urbei. Bo urcă pe platforma carului, ajutată de Morgan, desigur, care s-a repezit să o ridice, cuprinzînd-o de talie. Apoi a luat-o în brațe și pe Tricks și a pus-o pe platformă, iar mai departe Bo s-a ocupat de înfrumusețarea ei și și-a luat locul sub ghirlandele de flori din hîrtie creponată, care decorau tot ansamblul.

Toată parada nu dura prea mult – vreo patruzeci de minute, cel mult o oră. Primarul a scos fluierul, ca să dea semnalul de începere și carele au pornit, acompaniate de fanfară.

Morgan mergea pe trotuar, paralel cu carul, supraveghind-o pe Tricks, dar luînd seama și la ce se petrece în jurul lui. Oamenii se tot adunau, curioși, iar carele se mai opreau în diferite locuri, momente în care fetele cu fustițe și cercuri înflorate executau cîțiva pași de dans.

Parada se îndrepta spre strada principală și se vedeau o mulțime de curioși stînd la ferestrele caselor, sau urcați pe garduri, ca să vadă cît mai bine spectacolul de sunete și culoare.

Printre toți cei de față Morgan zări un bărbat înalt, subțiratic, îmbrăcat într-o geacă de piele, cu o față ciudată; nu zîmbea ca restul spectatorilor, nici nu se obosea să aplaude, ca majoritatea celor de față, ci se uita fix chiar spre carul unde se aflau Bo și Tricks.

Morgan îl urmări cu privirea, ba chiar se apropie mult de el, căutînd din mișcările lui să vadă dacă nu pune la cale ceva. La un moment dat îl văzu că duce mîna la buzunar.

În timpul acesta Bo era foarte ocupată cu Tricks, pe care o ținea de lesă, iar acum îi dăduse unei tinere bolul pentru apă,

ca să-i fie umplut; se gîndi că bietului animal i-o fi sete. Cînd ridică privirea, dădu cu ochii de individul înalt, în geacă, pe care-l recunoscu: era Kyle Gooding, iar el se pregătea să traverseze chiar prin fața carului alegoric din urma celui în care se afla Bo.

Mirată de gestul lui necugetat, ea nici nu a observat că a strecurat mîna în buzunarul interior al gecii descheiate și a scos un pistol. Cu o mutră schimonosită, Kyle îndreptă arma spre Tricks.

Bo îngheță și ghearele terorii au țintuit-o locului o fracțiune de secundă; apoi și-a adunat toate forțele și a scos un urlet care numai uman nu se putea numi, după care s-a aruncat pur și simplu spre Tricks, ca să-i fie scut. Realiza că nu poate să prevină curmarea vieții dragei ei Tricks, însă în acele clipe l-ar fi sfîșiat de viu pe nemernicul de Kyle Gooding.

Cele două fete care o flancau pe Tricks au început să țipe îngrozite cînd au văzut pistolul, iar Bo a auzit-o schelălăind pe Tricks și în același timp a ajuns lîngă ea, a cuprins-o în brațe, iar bietul animal scîncea doar imperceptibil. Bo o pipăia peste tot, căutînd urma împușcăturii, fiindcă se auzise și o împușcătură în urmă cu cîteva secunde, chiar înainte ca Bo să ajungă lîngă Tricks.

Nici urmă de sînge pe blana lui Tricks.

– Îmi pare foarte rău! se tot scuza una dintre fete, eu am călcat-o pe lăbuță și ea s-a speriat. Am văzut arma îndreptată spre ea și m-am ferit. Eu am călcat-o pe lăbuță!

Bo nu se putea aduna. Ce legătură era între călcatul pe lăbuță și împușcarea lui Tricks? Tînăra, Christa se uita la Bo cu lacrimi în ochi și se tot văita:

– Am văzut arma și atunci am făcut un pas în lateral și am simțit lăbuța ei sub picior. Sper că nu am shilodit-o?

Nici acum Bo nu se dumirea, dar cînd ridică totuşi capul, să privească spre locul de unde văzuse că vine pericolul, îl văzu pe ticălosul Kyle Gooding căzut la pămînt, cu faţa lipită de asfalt, iar Morgan era aplecat peste el, îl imobilizase cu genunchiul, iar acum îi răsucea braţul drept la spate. Degeaba ţipa Kyle de durere şi disperare:

– Îmi rupi braţul! urla el. Termină, dă-mi drumul la braţ!

Christa o văzu pe Bo, care se albise la faţă şi se simţi datoare să o liniştească:

– Este totul în regulă, şefa, îi zise încet, iar lacrimile i se scurgeau pe obraji. Tricks este teafără. Nu a împuşcat-o. Domnul Rees l-a oprit.

Cu greu îşi mai găsea Bo cuvintele. Morgan se uita în jurul lui, în timp ce lumea se aduna şi toţi întrebau ce s-a întîmplat.

– Sînteţi în regulă toţi? întrebă Morgan, cînd îl văzu pe Jesse alarmat şi alergînd spre ei. E cineva rănit? A fost nimerit cineva?

Bo îşi mai reveni şi realiză clipa cînd l-a văzut pe Morgan plonjînd spre Kyle, fără să stea pe gînduri, doborîndu-l ca o săgeată umană letală.

Părea că nu a fost rănit nimeni din preajma lui Bo, dar ceva mai departe, la o distanţă apreciabilă de carul lor, se auzi o voce strigînd:

– Dumnezeule, cineva a căzut împuşcat!

– Vai de mine, mi-ai rupt braţul! se tot lamenta Kyle.

– Taci odată, îl admonestă Morgan, apucîndu-l de păr, ca să-l dea cu capul de asfalt măcar ca avertisment. Kyle tăcu, probabil fiindcă îşi pierduse cunoştinţa.

Bo nu avea nimic împotrivă, ba chiar dacă i-ar pune cineva întrebări, ar spune că Morgan nu a făcut nimic. Trebuia să coboare de pe carul alegoric, împreună cu Tricks şi să-şi facă treaba. Problema era că nu se putea mişca. Stătea cu capul lipit

de trupul lui Tricks, cu ochii închişi rememorînd momentele oribile în care şi-a închipuit că va pierde acel suflet nevinovat, care-i ţinea companie şi-i înfrumuseţa viaţa.

Au apărut şi Jesse, apoi Patrick, iar Patrick l-a încătuşat pe Kyle, în timp ce Jesse s-a apropiat de ea şi a întrebat-o:

– Şefa, sînt toţi teferi acolo?

– Cred că da, răspunse Christa în locul lui Bo. Nebunul a ţintit spre noi, dar dl. Rees a sărit pe el!

Jesse plecă glonţ spre locul unde se îngrămădeau toţi oamenii şi se auzeau ţipete. Erau toţi îngrijoraţi pentru persoana rănită, acum căzută pe jos.

Morgan merse la Bo şi o ajută să coboare.

– Poţi să te ţii pe picioare? o întrebă Morgan.

Ea dădu din cap afirmativ.

– Poate careva dintre voi să-şi deschidă magazinul? întrebă Morgan pe toată lumea. Şefa trebuie să stea puţin la umbră.

Cineva din mulţime veni imediat. Era proprietarul magazinului cu feronerie, care descuie uşa şi îi pofti înăuntru. Morgan o susţinea pe Bo de talie, iar Tricks intră nestingherită. După ce i-a adus un scaun cam vechi şi deteriorat, Bo se aşeză şi continuă să-şi îmbrăţişeze patrupedul. Era încă în stare de şoc. Se putea întîmpla o nenorocire. Realiza că Tricks fusese ţinta din cauza ei, iar acest lucru era de neiertat. Oricine ştia că, dacă vrea să o răpună cineva, trebuia să o atace pe Tricks. Toţi din oraş ştia cît de mult îşi iubeşte cîinele, inclusiv Gooding.

Biata, fericita, nevinovata şi fericita Tricks putea să fie ucisă din cauza ei. Acest adevăr trist o îndurera. Simţea atîtea remuşcări, încît nu-şi putea controla emoţiile. În viaţa ei a făcut faţă oricărei situaţii: instabilitate, trădare, probleme financiare, lipsuri, dar nu ştia dacă ar fi în stare să supravieţuiască dacă i s-ar întîmpla ceva lui Tricks din cauza ei. Oare ce l-a înfuriat atît pe Kyle, încît a decis să distrugă ceea ce ea iubeşte?

Ticălosul! Îi venea să-l sugrume pe loc.

Morgan stătea în fața ei și o ținea de ambele mîini; îi studia fața și o întrebă calm:

– Bo – scumpo, totul este în regulă. Tricks este bine.

Bo realiză că putea fi și el împușcat. Și-a riscat viața pentru ea, pentru Tricks. Kyle ar fi putut să-și golească arma asupra multor persoane care i-au stat în cale. Morgan nu a ezitat să-l împiedice.

– De ce nu l-ai împușcat? îl întrebă ea, știind că Morgan era înarmat.

– Nu puteam să trag direct în el, cu atîta lume în jur, murmură el.

Avea dreptate, iar ea trebuia să-și revină acum și să se comporte ca un șef de poliție, căci asta era. Se gîndi totuși că, dacă primarul Buddy dorea să-i lase pe Jesse și Patrick să se ocupe de caz, dat fiind că ea era implicată direct, nu avea nimic de zis, dar, pînă ce i se va spune asta, trebuia să-și facă datoria.

Răsuflă profund de cîteva ori și spuse:

– Acum sînt bine.

Se uită la cei din magazin, care o priveau cu îngrijorare, apoi spuse în aer, nu că s-ar fi adresat cuiva anume:

– Poate cineva să-i dea puțină apă lui Tricks, fiindcă eu trebuie să ies și să fac ce trebuie făcut?

CAPITOLUL 18

Ieși în stradă, iar aerul primăvăratic îi făcu bine, măcar în primele minute. Morgan mergea alături de ea, cu Tricks în lesă.

Din nou, tot din cauza lui Kyle Gooding șuierau sirenele pe străzile orașului Hamrickville. Sirenele ambulanței se auzeau și ele, iar oamenii se înghesuiau să vadă cine fusese rănit. Un alt grup se adunase în jurul lui Kyle.

Bo simțea că nu poate să dea ochii cu nenorocitul chiar acum, de teamă că l-ar strînge de gît. Nici nu-i păsa dacă ticălosul ar fi murit pe loc.

S-au dus spre locul unde victima zăcea pe caldarîm. Era un bărbat într-o baltă de sînge. Cîțiva cetățeni stăteau în genunchi lîngă el și o femeie îi ținea apăsată pe cap o bucată de cămașă. Bărbatul avea ochii deschiși și vorbea, iar asta era semn bun.

Bo le ceru oamenilor să se retragă într-o parte, ca să poată ajunge ambulanța cît mai aproape de victimă. Apoi află numele bărbatului – Jeff Simmons. Nu-l cunoștea, dar soția lui îi spuse că omul era profesor la școala locală. Bo a vrut să-i mai pună cîteva întrebări, dar femeia izbucni în plîns de îndată, așa că se gîndi să mai aștepte.

– Dați-mi voie mie, îi zise Morgan femeii. Se lăsă pe genunchi. Am pregătire medicală, adăugă el, ca să o convingă să-l lase lîngă soțul ei. În cîteva clipe Morgan făcu rost de un tricou, pe care-l strînse ca un bandaj peste rana deschisă, apoi ceru cuiva o cravată, ca să lege tricoul de jur împrejurul capului bărbatului.

Dl Simmons stătea calm, ba chiar îi vorbi lui Morgan.

– Nu cred că am fost împușcat, zise el. Adică toți am auzit împușcătura, dar a fost un țiuit puternic, apoi am simțit că m-a lovit ceva în cap.

– Stăteați lîngă stîlpul acela de lumină?

– Da.

– Cred că glonțul a lovit stîlpul și din el a sărit o așchie mare, care v-a zgîriat. Oricum ar fi, rana nu este prea adîncă.

– Slavă Domnului, se văita dna Simmons. Își șterse lacrimile de pe față și cineva îi dădu un pachet cu șervețele.

Au sosit și paramedicii, iar Bo și Morgan s-au retras. Tricks a atenționat-o pe stăpîna sa că trebuie să-și rezolve probleme fiziologice, apoi Morgan i-a spus:

– Am impresia că aveți nevoie de cîteva minute singure. Du-o în spatele clădirii aceea. Vreau să merg să văd ceva. Unde vă găsesc?

– Aici. Cred că va trebui să nu mă mai apropii de Kyle.

– Vin foarte repede. În cel mult cincisprezece minute. Morgan o sărută scurt pe frunte și Bo își zise că era timpul să meargă acasă. Amîndouă își doreau asta.

Morgan se amestecă prin mulțime. Avea ceva de rezolvat chiar acum. Începuse să aibă aceleași senzații cunoscute și toate simțurile deveniseră extrem de acute, așa cum i se întîmpla cînd situația era dificilă și trebuia să reacționeze prompt, ori murea.

Jesse și Patrick erau tot lîngă carul alegoric, alături de Kyle Gooding. I se vedea sînge pe frunte, iar Morgan își zise că ar fi trebuit să-l lipească și mai bine cu capul de asfalt. Patrick trăsese mașina la rigolă și-l duceau pe Kyle spre bancheta din spate. Se apropie de Jesse.

– Trebuie să schimb cîteva cuvinte cu imbecilul ăsta; singur. E în regulă dacă urc lîngă el?

– Nu poți să-l omori, îi zise imediat Jesse, oarecum îngrijorat.

– Nici nu intenționez. *Cel puțin nu acum.*

– Nu ai voie nici să-l atingi. Nu vreau să-i mai ofer nici o cale să scape și de data asta.

– Nu am de gînd nici să-l ating.

– Bine, zise el zîmbind neîncrezător. Aș zice să înregistrezi totul cu telefonul, dar probabil nu trebuie să știu nimic. Bate în geam cînd ai terminat cu el. Morgan deschise portiera de pe partea cealaltă și urcă lîngă Gooding. Închise portiera scurt, cu un bubuit controlat.

Kyle ridică privirea și îl întrebă mîrîind:

– Tu cine naiba ești?

Sînt cel mai rău coșmar al tău. Replica din film îi veni în minte lui Morgan, dar rezistă acestei tentații. Privind pe geam, nu spre Kyle, îi zise nonșalant:

– Sînt cel care și-a făcut planuri să te omoare.

– Cum? Cine...? nu mai articula cuvintele inteligibil, fiindcă i se umflaseră și buzele, spre deliciul lui Morgan. De-abia acum îl privi, cu un zîmbet-rînjet de lup, fapt care îl făcu pe Kyle să se depărteze puțin.

– Ai încercat să o omori pe șefa și întîmplător sînt îndrăgostit de ea. Morgan se miră de cuvintele care i-au ieșit de pe buze atît de spontan.

– Nu am încercat să o omor pe ea, mormăi Kyle, ci pe cîine. Voiam să împușc afurisitul de animal. Numai ea a fost de vină; dacă nu sărea la mine atunci, nu aș fi lovit-o și familia mea nu m-ar fi obligat să semnez nenorocitele alea de acte de divorț, ca să nu fiu arestat. Mi-am pierdut casa, și ea trebuie să-și piardă cîinele. Nimănui nu-i pasă de un cîine; nu poate să mă dea în judecată nici măcar pentru daune emoționale. M-am interesat.

– Ei bine, așa spune legea, dar pe mine mă doare-n dos de lege. Tot întîmplător țin foarte mult la cîinele acela. E mai inteligent decît tine. Și mai frumos.

– Să-l ia naiba pe cîine. Tu pe mine mă amenințI și asta este o încălcare a legii. O să te reclam și vei fi arestat.

– În regulă. Pot aranja să nimeresc în aceeași celulă cu tine. Morgan continua să privească afară și să vorbească foarte calm. Hai să-ți spun cum va fi: tu nu sufli o vorbă despre faptul că ai tras în cîine, ci vei spune că ai încercat să o omori pe șefa...

– Du-te naibii!

– ...și vei pleda vinovat, continuă Morgan, ca și cînd Kyle nu l-ar fi întrerupt. Vei merge la închisoare. Doar astfel vei reuși să mai rămîi în viață. Nu ieși pe cauțiune, ci îți ții fundul afurisit într-o celulă pînă la condamnare, apoi îți execuți condamnarea. Cînd ieși, pleci de aici foarte departe și nu mai revii în zonă niciodată.

– Știi cine sînt eu? Tatăl meu...

– Să-l ia naiba pe taică-tu. Problema este că nu știi *cine sînt eu*. Sînt un tip care știe cum să te omoare în șapte feluri și mă mănîncă palmele să le încerc pe toate, ticălos ordinar ce ești. Dacă pui piciorul afară din închisoare, ești mort. Ține minte asta! Vrei să știi cum intenționez să te omor? Mi-ar plăcea foarte mult să te jupoi de viu. Aș face-o atît de lent, încît ai rămîne în viață și ai urla pînă ți-ai da ultima răsuflare. Mda, îmi place ideea. Morgan își aminti de disperarea întipărită pe fața lui Bo cînd a sărit să o protejeze pe Tricks, iar acum adevărul celor promise era ușor de recunoscut și în expresia facială sălbatică.

Kyle se retrase și mai mult, așa că se dădu cu capul de geam și făcu ochii mari de groază.

– Ești nebun de legat!

Morgan evaluă remarca, apoi ridică din umeri:

– Posibil, zise detașat. Dar să știi că mă țin de cuvînt. Singurul loc în care ești la adăpost de mine este închisoarea – și ai face bine să te rogi ca nici șefa, nici cîinele ei să nu pățească nimic grav, fiindcă dacă va fi așa, eu voi bănui că tu ai plătit pe

cineva să le facă rău și atunci chiar vin după tine, în închisoare sau altundeva. Nu există loc unde să te duci și eu să nu pot ajunge la tine; nu ai cum să te ascunzi, nici dacă-ți schimbi numele. Și ține minte că știu cum să scap basma curată, chiar dacă ai spune la o sută de persoane să mă caute pe mine, dacă pățești ceva.

Kyle făcuse ochii cît cepele și se albise la față. Fraierul nu putea să dea înapoi, deși se agăța de gîndul că este mai isteț și mult mai rău decît ceilalți.

– Nu te cred, zise el disprețuitor.

– Înmormîntarea ta, spuse Morgan. De-abia aștept să particip. Lovi cu degetul în geam, iar Jesse deschise portiera. Morgan mai aruncă un rînjet sinistru spre Kyle, apoi coborî din mașina poliției.

– Dacă spune că l-am amenințat, să știi că minte, îi zise Morgan lui Jesse.

– Așa mă gîndeam și eu.

În cincisprezece mintue Morgan reapăru în locul unde și-a dat întîlnire cu Bo și Tricks. Bucuria că o știe teafără i-a provocat lui Bo un acces de plîns. Și acum o mîngîia într-una, alintînd-o în fel și chip, mulțumită că totul s-a terminat cu bine.

– Acum putem să mergem acasă, spuse el imediat ce a văzut-o că se ridică în picioare.

– Nu încă. Trebuie să dăm declarații.

– Dă-le naibii de declarații, zise el. Jesse poate să vină acasă la tine pentru asta. Era evident că lui Morgan nu-i pasă de acest aspect.

Slavă cerului că a fost și el aici. Dacă nu era...cu greu își imagina rezultatul. Bo recunoștea în el stînca pe care s-a putut baza la momentul dificil și singurul om care a acționat, cînd ea s-a pierdut cu firea, îngrozită de teamă.

– Totuși, e treaba mea, spuse ea și își adună puterile rămase ca să facă față întrebărilor. Era complet epuizată și acum își dorea doar să ajungă acasă și să nu se mai gîndească la nimic măcar două zile.

– Spune-mi dacă nu mai poți și plecăm imediat.

Morgan știa prea bine cît durează să dea declarațiile și ar fi preferat să o ducă acasă, acum, lăsînd pe mai tîrziu declarațiile.

Bo știa că trebuie să-și facă datoria, întîi de toate. Nu era ușor să te ocupi de anchete, așa cum cred oamenii de rînd. Trebuie audiați toți martorii – în cazul de față fiind prezenți foarte mulți oameni – apoi trebuiau preluate amprente; în viață nu e chiar atît de ușor cum se prezintă în filme. Bo știa că nu va ajunge acasă prea curînd, adică de-abia peste cîteva ore.

Jesse i-a luat declarație ei, apoi lui Morgan și Christinei, în primă fază.

Kyle fusese dus din nou în arestul poliției. Parada a fost anulată, desigur, doar picnicul urma să se organizeze în parcul orașului.

Cineva îi aduse lui Bo ceva de mîncare de la picnic și o bere rece, pe care Morgan o savură cu plăcere, întrucît ea era în timpul programului, așa că preferă să bea apă. Daina veni să o scoată pe Tricks.

Jeff Simmons a fost dus la spital și reținut pentru investigații pînă a doua zi.

Fusese o zi extrem de complicată și obositoare, iar Bo se simțea epuizată.

– Eu plec acasă, zise ea.

– Ai avut o zi groaznică, îi spuse primarul, bătînd-o părintește pe umăr. Poate ar fi cazul să-ți iei liber cîteva zile, pînă cînd se mai limpezesc apele. Împreună cu Jesse și cu ceilalți ne vom ocupa noi de treburi și te sun, dacă va fi nevoie.

– Aș vrea să stau acasă măcar o zi. Bo se mai gîndi că nu-i va fi suficientă doar una.

– Merg să aduc camioneta, spuse Morgan. Își aminti că a parcat tocmai în capătul opus al orașului. Primarul își imagina locul unde parcase Morgan, așa că se oferi:

– Nu e nevoie, spuse primarul Buddy. Am mașina aproape, vă duc eu.

– Mulțumesc, dar sîntem cu Tricks. Știa că mulți oameni nu agrează animale în mașinile lor.

Au urcat cu toții și au mers în mașina primarului pînă la intrarea în oraș, unde Buddy opri exact lîngă SUV-ul lui Morgan.

– Eu mă urc în spate, cu ea, spuse Bo. Între timp Morgan se duse și scoase din portbagaj punga cu hamburgerii cumpărați mai devreme, pe care nu au reușit să-i mănînce, din cauza incidentului cu împușcătura.

– Presupun că Gooding va pleda vinovat.

– Kye? se miră ea. Presupun că tatăl lui este amic cu toți judecătorii și avocații din oraș, iar acum încearcă să-l scoată basma curată.

– De data asta mă tem că nu se va mai întîmpla. Morgan nu spuse mai mult, dar cum Bo nu era născută ieri, de-abia acum își dădu seama că acele cincisprezece minute, în care Morgan a lipsit, au legătură cu această concluzie. Știa că dacă nenorocitul de Kyle pleda vinovat, o va face fiindcă se temea să nu o facă. Oricum nu avea de gînd să pună alte întrebări despre subiect.

– Știu că e doar un cîine, dar o iubesc, spunea ea încet, cu obrazul lipit de blana pufoasă. Poate că Morgan o auzea, poate nu, dar adevărul era același.

– Știu, șopti el, privind-o prin oglinda retrovizoare.

În sfîrșit au ajuns acasă, iar Morgan se oferi să o plimbe puțin, pentru nevoi, fiindcă știa cît de obosită este Bo.

– Vin cu voi, zise Bo, iar Morgan întinse mîna spre ea; Bo îl strînse cu putere și-i zise: Mulțumesc. Poate trebuia să spună asta mai devreme, dar teroarea resimțită îi anulase toate celelalte senzații. Am avut mare noroc că ai fost acolo, adăugă ea.

El o strînse de mînă, iar strîngerea aceasta însemna pentru ea exact puterea pe care o primea în clipele cele mai grele, cînd cerul se prăbușea peste ea și cu greu se aduna să facă față vieții.

– Nu e vorba de noroc, explică el. Ce m-a făcut să devin bănuitor a fost că l-am văzut îmbrăcat cu o geacă, deși afară era cald, iar cînd a luat-o din loc, am plecat după el. Doar am promis că voi avea grijă de tine, spuse el.

– Nu înțeleg ceva: de ce să-i facă rău ei? Este un animal nevinovat, nu...

– Dă vina pe tine pentru că a fost obligat să-i lase totul lui Emily după divorț.

– Pe mine? zise ea indignată.

– Rațiunea lui, sau mai bine zis, lipsa acesteia, i-a comunicat că toată lumea este furioasă pe el pentru că te-a lovit, iar el nu te-ar fi lovit, dacă nu l-ai fi atacat prima. Cu alte cuvinte, este numai vina ta.

Bo nu mai găsi nimic de spus, mai ales că acum tăcerea era de preferat. Mergeau în spatele lui Tricks și momentele de liniște în compania lui Morgan însemnau enorm pentru ea.

Ajunși acasă, au încălzit hamburgerii și i-au mîncat, apoi Morgan a strîns masa, ea a urcat să facă duș și la un moment dat a strigat de sus că merge să se culce.

– Ești bine? o întrebă el îngrijorat.

– Nu, zise ea sincer. Dar voi fi.

Știa că va fi bine, dar avea nevoie de cîteva zile, răstimp pentru nervii ei zdruncinați să se refacă. Cînd se urcă în pat, Tricks veni la picioarele ei și Bo puse mîna pe ea, fiindcă simțea

nevoia să o atingă. Tricks știa și ea că stăpîna ei are nevoie de companie, ca să se liniștească.

– Fetița mea scumpă, șopti ea, în timp ce o mîngîia pe cap. Fusese cît pe ce să o piardă, iar gîndul acesta o măcina. Și-o aminti de cînd era pui, un ghem pufos, iute ca fulgerul și permanent în mișcare, sărind, împiedicîndu-se de propriile-i lăbuțe. Astfel amintirile frumoase din trecut le alungau pe cele mai urîte din prezent. Totuși emoții negative o copleșeau și se trezi plîngînd în hohote, cu fața cufundată în blana deasă a lui Tricks.

Nici nu auzi cînd s-a deschis ușa, iar Morgan intră și se așeză pe marginea patului.

– Hei, șopti el și o mîngîie pe frunte, apoi îi șterse lacrimile de pe obraz, cînd a ridicat capul și l-a privit mirată. Nu s-a întîmplat nimic. Trebuie să-ți spui asta în continuu.

– Știu, oftă ea. A fost atît de aproape. Nu am putut să ajung la ea. Am văzut ce urma să se întîmple, dar parcă am avut picioarele lipite.

– Nu mai plînge, o liniști el, cînd văzu că nu se poate opri din plîns.

Spre surprinderea ei, Bo realiză că tot azi ar fi putut să-l piardă și pe Morgan. Uite așa e viața, nu-ți oferă nici o garanție, iar clipele frumoase pot să se evapore brusc, după cum hotărăște un idiot să le pună capăt. Bo realiză că sentimentele nu pot fi controlate deplin, iar azi a primit confirmarea faptului că pentru ea Morgan reprezintă ceva, indiferent dacă mîine va mai fi aici sau nu.

Clipele prezente sînt cele care contează, iar acestea ar trebui trăite la maxim, doar că noi, oamenii sîntem preocupați de alte lucruri neînsemnate și le lăsăm să treacă neprețuite la adevărata lor valoare.

Morgan se ridică încet de pe pat și merse să stingă lumina de pe hol, apoi reveni. Nu se vedea nimic; în dormitor era întuneric beznă. Bo îl simțea aproape de patul ei și auzea foșnetul hainelor, apoi zăngănitul metalic al cataramei când a atins podeaua o făcu să se înfioreze. Simțea valuri de căldură, deși mai devreme se plîngea că-i este frig. Îl auzi pe Morgan:

– Haide, Tricks, găsește-ți alt loc să dormi. Doar a trosnit din degete și mica trădătoare a sărit din pat, apoi a plecat pe hol, cu o destinație doar de ea știută.

Bo înghiți cu greu, tulburată de situația nou creată.

– Ce? zise ea șoptit. Nu era nici coerentă, nici elocventă, dar atît i-a ieșit.

El se așeză pe marginea patului, ca să se descalțe de pantofi.

– Știi ce. Singura întrebare era *când*. Răspunsul este *acum*.

Morgan a fost cît se poate de succint.

Își dorea și ea asta. Adică îl dorea pe el. Totuși, nu voia ca el să-i fie alături din milă, ori impresionat de plînsul ei. Morgan nu i se părea genul de bărbat care să aibă răbdare cu slăbiciunilen femeilor.

– Ești sigur?

– Glumești, nu-i așa? zise el ridicînd pilota.

– Sînt un dezastru. Adevărat, Bo trăia un amestec de sentimente: plîngea, deși detesta plînsul, jelea, deși nu era cazul, iar acum se lupta cu gînduri cărora nu le putea face față, deși ar fi vrut să le clarifice.

– Sînt bărbat, replică el, apoi se strecură în pat lîngă ea.

Surprinzător, ea începu să rîdă.

– Asta înseamnă că pe bărbați nu-i deranjează dezastrele?

– Cam așa ceva. O ridică ușor și își strecură brațul pe sub ceafa ei, apoi o trase aproape și ea se cuibări cu capul pe umărul lui. Trupul lui era atît de fierbinte, iar sub palme simțea perii de pe pieptul lui musculos.

– Nu vreau să faci asta pentru că ți-e milă de mine, se confesă ea.

Drept răspuns el îi luă mîna și o mișcă ușor în jos, spre abdomen, pînă ce o făcu să atingă materialul fin al boxerilor pe care-i purta. Erecția lui zvîcni la atingerea degetelor, umplîndu-i palma.

– Asta ți se pare asta cumva milă?

Nu, nici vorbă de așa ceva. Bo simți impulsul sexual anihilînd orice altă senzație. Cu stîngăcie îi cuprinse penisul, iar cu degetul tatonă lungimea acestuia, apoi strînse ușor organul în erecție. Grosimea lui o făcu să tresară, ba chiar îi smulse un geamăt admirativ. Hormonii erau acum responsabili pentru febra resimțită. Da, îl dorea și ea, își dorea tot ce se întîmplă. A fost singură prea mult, a trecut prin multe singură, iar acum nu mai voia asta.

La atingerea ei Morgan s-a încordat și i-a îndepărtat mîna, pentru moment.

– Nu ești singura care are probleme, șopti el gutural. Nu am mai făcut sex de atîta timp, încît cred că nu rezist decît cincisprezece secunde. Trebuie să regîndesc aspectele tactice ale problemei.

Bine că era întuneric, ca să fie relaxați, chiar zîmbitori.

– Te uiți la mine așa cum privești o misiune militară?

– Să știi că da. Trebuie să cuceresc teritorii, cum sînt aceste puncte de interes, spuse el și își strecură mîna lui mare prin decolteul tricoului ei, iar cînd atinse pe rînd sfîrcurile deja întărite, le dezmierdă intens cu palma. Bo simțea excitația maximă doar la aceste atingeri, iar răspunsul trupului ei a fost imediat. Căldura senzațiilor o pîrjolea. Sînt dealuri și crevase, murmură el și o sărută pe tîmplă, apoi degetele lui alunecară spre spate, unde s-au îndreptat spre fesele unduioase. Din nou Bo își arcui spatele, copleșită de extazul tactil. Inima îi bătea furtunos,

gîfîia necontrolat şi pielea resimţea plăcerea ca pe nişte şocuri electrice blînde, care-i străbăteau prin tot corpul. Era pregătită pentru el; de fapt, fusese pregătită de la primul sărut.

– Locuri strîmte, interesante, zise el şi mîna lui alunecă mai jos, degetele strecurîndu-se între pulpele ei. Două degete groase o penetrau; senzaţia pătrunderii lui era copleşitoare. Îl apucă strîns de umerii enormi şi îşi înfipse unghiile în muşchii lui. Cînd se mişca, se mişca rapid. Era incapabilă să se mai gîndească la ceva, atîta timp cît el făcea mişcările acelea accelerat.

Apoi degetele s-au retras, iar el a întors-o pe spate; după cîteva secunde în care s-a simţit goală, fiindcă el nu mai era în ea, reuşi să-şi tragă sufletul puţin, amintindu-şi un lucru important, pe care-l împărtăşi cu el:

– Iau anticoncepţionale, îl informă ea. Lua pastilele de mai mulţi ani nu pentru prevenirea sarcinii, ci pentru că avea ciclurile neregulate.

– Bună afacere. Nu mi-ar plăcea să dau fuga urgent în oraş, ca să iau prezervative. Poate nu mă mai primeşti înapoi, glumi el.

Poate că aşa ar fi. Nu mai făcuse dragoste de ani buni, fiindcă în ziua următoare trăgea concluzia amară că sexul prosteşte femeia. Soluţia evidentă era să nu mai lase pe nimeni lîngă ea, chiar dacă era tentată – asta pînă la venirea lui Morgan.

După acest scurt schimb de replici el o sărută, iar ea îşi înlănţui braţele pe după gîtul lui şi se lăsă pradă tandrelor atingeri după care tînjise îndelung. Voia să fie sărutată, cum voia să simtă din nou fiorii sexului vulcanic.

Încet, dar sigur el se insinuă între pulpele ei, de această dată ghidîndu-şi penisul exact între labiile ei delicate. Greutatea lui era plăcută, iar senzaţia pe care i-o produceau perii de pe piept, într-o frecare ritmată pe abdomenul şi sînii ei o înnebuneau

de plăcere. Se mira că nu se simţise niciodată atît de copleşită şi excitată. El era mare, era periculos şi tocmai se pregătea să-i facă lucruri pe care ea le crezuse de domeniul trecutului. Totuşi, în mîinile lui ajunsese de la zero la zece, cu o viteză ameţitoare.

Experienţa aceasta era nouă: făcea dragoste ca într-o campanie militară. Tacticile lui erau meticuloase, pe ea o făceau să uite de orice inhibiţii ar fi avut vreodată, iar el o copleşea cu plăcerea carnală şi explora teritorii noi înainte ca ea să se recupereze suficient cît să protesteze împotriva libertăţilor pe care el şi le lua. Încerca şi ea să-i răspundă în acelaşi mod, dar el nu primea nimic.

– Să nu mă atingi, îi ordonă el, cînd ea a încercat să-i mîngîie penisul prin materialul boxerilor. Fitilul meu este atît de scurt că...

– Mie nu mi se pare scurt deloc, glumi ea.

– Pe acela păstrează-l pentru data viitoare.

Poate că da, poate că nu, îşi zise ea. Abil şi foarte delicat încercă să-i dea boxerii jos aşa că îşi strecură degetele pe sub elasticul de la brîu:

– Ce-ar fi să-i dai jos?

– Nu încă.

Refuzul lui o aţîţă şi mai mult, aşa că trase de ei în jos şi-i dezgoli o fesă. Cu alte mişcări abile, îşi strecură piciorul prin elastic şi trase bine de boxeri pînă-i dădu jos. El rîse.

– Lupţi murdar, ai? zise el rîzînd. Trebuie să-ţi arăt eu ce înseamnă cu adevărat să lupţi murdar.

Într-o fracţiune de secundă Morgan o trase spre el, îi depărtă coapsele, şi îi puse picioarele pe umerii săi, apoi o abordă cu gura. Ea nici nu avu timp să protesteze, fiindcă reacţia a fost bruscă, intensă şi deplină. Se arcuia şi vibra odată cu mişcările limbii lui neobosite. Gîfîia din ce în ce mai tare şi gemea; la început discret, apoi gutural, din ce în ce mai tînguitor,

fiindcă tortura plăcută oferită de limba lui pricepută o scotea cu totul din firescul pe care şi-l croise şi cu care fusese obişnuită. Strîngea cearşaful în pumn, convinsă că Morgan ştie foarte bine ce face. Potopul de senzaţii erotice o învăluia din ce în ce mai mult şi era de neoprit, la fel cum limba şi buzele lui erau neoprite în a oferi plăcere. Bo îşi simţea muşchii vaginului încordîndu-se, apoi relaxîndu-se, în ritmul impus de el, pînă ce ritmul devenise ameţitor, insuportabil pînă în momentul cînd simţi orgasmul ca pe un cataclism senzual. Torente de căldură o cuprindeau la interior, iar în final o topeau de-a binelea.

Lava orgasmului s-a metamorfozat într-un ţipăt ascuţit, gutural şi aproape nefiresc. Plăcerea era supremă şi cu greu o îndura, în toată deplinătatea ei. El percepu momentul şi se ridică, apoi rapid o penetră, cît timp spasmele vaginale continuau să o răvăşească. Din nou scoase un ţipăt extaziat, de data aceasta delirul carnal fiind mestecat cu o durere profundă, căci era foarte masiv şi îl simţea cum o despică parcă. Doar că acest tumult de senzaţii intensificau plăcerea ritmică şi acaparatoare. Trebuia să se ţină de ceva, ca să nu fie luată pe sus de vîrtejul sexual al împlinirii ca femeie; îşi încolăci picioarele pe talia lui şi strînse tare pulpele, parcă pentru a nu-i mai da drumul vreodată.

Probabil că erecţia lui nu a durat mai mult de cincisprezece secunde; Bo habar nu avea şi nici nu-i păsa. Nu conta decît că amîndoi erau prinşi în acest vortex senzual, care-i cutremura deopotrivă.

Cînd totul s-a terminat, Morgan era la rîndul lui epuizat şi se lăsă greu pe trupul ei, pînă ce realiză că o sufocă, însă parcă erau lipiţi unul de celălalt, ca un monolit. Ce bine era, se gîndi ea, în timp ce savura aroma pielii lui, acum un amestec de transpiraţie, testosteron şi fluide corporale.

– Rămîi aşa puţin, îi zise ea. Îl simţea plăcut deasupra, în ea. Oare sexul a fost la fel înainte? Nu-şi mai amintea. Nu-şi amintea cînd fusese penetrată, posedată; nu permitea nimănui să o posede, totuşi....Morgan asta făcuse, iar ea cunoscuse extazul. Plăcerea a fost totuşi reciprocă, pentru că şi ea l-a posedat pe el.

Acum inimile lor reîncepeau să bată normal, iar Bo îşi simţea trupul greu, dar relaxat. Morgan se sprijinea pe coate, ca să o elibereze de sub greutatea trupului lui, dar gusta buzele ei într-un fel care anunţa încă o repriză.

Nici vorbă, îşi zise ea. Chiar dacă el era în stare, ea nu mai era. Voia să doarmă şi chiar asta făcu, deşi el aprinse lampa. Îl studie şi-i văzu broboanele de sudoare pe faţă, părul răvăşit şi despărţit în şuviţe rebele, umede; acesta era tabloul superb al triumfului sexual masculin. Era şi pentru ea un triumf: datorită ei avea Morgan acum chipul radiind de plăcere.

Îl trase spre ea şi-l sărută, dar remarcă o reţinere din partea lui.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

Morgan rămase ca o statuie, împietrit. Bo întoarse capul şi o văzu pe Tricks aşezată cuminte, cu botul pe pat, privindu-i pe amîndoi cu ochi acuzatori. Acuzaţia îl viza mai mult pe Morgan, fiindcă pe stăpîna ei nu o mai văzuse făcînd aşa ceva pînă atunci.

– Fir-ar să fie, zise el şi se răsuci pe spate, cu ochii în tavan. Cred că nu mai reuşesc eu să am vreo erecţie în viaţa mea.

CAPITOLUL 19

Din fericire, Morgan se înșelase în această privință. Bo dormea goală-pușcă în brațele lui, cu capul pe umărul lui și picioarele înlănțuite cu picioarele lui. Pilota căzuse de pe pat, dar ei nu-i era frig, fiindcă dormea lîngă un cuptor ambulant. Îl mîngîie pe piept și dezmierdă delicat covorul plușat al perilor, apoi cicatricea încă nevindecată complet, dar și curbele adînci ale pectoralilor. Coborî lent, premeditat, spre zona pubiană, dens acoperită cu peri și privi atentă penisul și testiculele lui Morgan. Interesante ființe sînt bărbații, se gîndi ea somnoroasă, pentru că au totul la vedere, în afară, dar toate necesită permanent poziționări. Oare cum reușesc să stea pe scaun?

Pensiul lui zvîcni ușor, iar ea îl examină interesată, zîmbind. În cîteva secunde organul începu să se amplifice în circumferință, dar și în lungime, moment în care Morgan se trezi. Îl văzu că o privește atent.

– Bună dimineața, zise ea și își puse la loc capul pe umărul lui.

– Neața. Vocea lui matinală era întotdeauna profundă, mai groasă ca de obicei.O mîngîie pe spatele gol. Mamă, îmi place veșmîntul tău. Ar trebui să-l porți mai des.

– Îl port în fiecare zi, se pronunță ea.

– Mda, numai că-l acoperi cu alte straturi care nu-mi plac. Chiar cînd erau în mijlocul conversației, apăru Tricks, cu aceeași postură ca seara trecută. Fir-ar să fie! De ce se uită așa la mine?

– Pentru că a trecut de mult ora ei de masă.

Morgan coborî din pat, o mîngîie pe cap pe Tricks și intră în baie.

Bo realiză că și ea are nevoie de baie, dar a ei era temporar ocupată. Mă rog, își zise ea, *merg să fac baie în camera lui.* Ajunsă aici, Bo remarcă teritoriul marcat de el prin mirosul, hainele, obiectele de toaletă, pistolul lăsat neglijent pe noptieră, apoi aburul de testosteron în exces.

După ce s-a spălat și s-a îmbrăcat, a scos-o la plimbare pe Tricks, apoi i-a dat să mănînce și, pînă ce Morgan a coborît, Bo își savura cafeaua, Tricks era sătulă și bucuroasă, întinsă sub masă. Bo admiră îndeaproape barba de o zi a lui Morgan, cînd el veni să o sărute. Se simțea în largul ei în preajma lui, adora prezența lui, atingerile lui, sărutările apăsate. Își aminti de zilele cînd se lupta să nu se lase atrasă de el, dar cîștigase; lupta s-a terminat. Sau a pierdut, sau ambele. Nici că-i păsa, nu astăzi.

– Vrei să faci ceva deosebit azi? o întrebă el.

– Nu trebuie să te porți cu mănuși cu mine, spuse ea, devenind bănuitoare. Nu era obișnuită cu grija cuiva și nu era deloc fragilă, nici în pericol să se sfărîme.

– Ești femeia cel mai greu de curtat.

Curte? Bo cîntărea cuvintele lui. De ce ar încerca să o curteze azi? Noaptea trecută obținuse ce și-a dorit. Doar de aceea faci curte unei femei, nu? Ca să faci sex cu ea. Dacă luai sensul clasic al expresiei, atunci trebuia să se concentreze pe viitor mai mult – totuși acum nu era momentul să se gîndească la asta, fiindcă nu se putea concentra.

– Mi-ai spălat rufele, spuse ea.

– Vezi ce spuneam? Cîte femei cunoști tu să considere că ți-am făcut curte dacă ți-am spălat rufele?

– Probabil majoritatea lor. Spălatul rufelor e o caznă mare.

– Bine, atunci urcă la tine și aruncă tot ce vrei să bagi la spălat. Mă ocup imediat.

– Deocamdată mă gîndesc la micul dejun, zise ea rizînd. Ce ai vrea să mănînci?

Ieri Bo luase o decizie importantă. A învățat că nu se poate izola de viață și de lucrurile nocive; nu le putea prevedea și nu se putea pregăti pentru ele; putea doar să trăiască. Poate nu avea nici un viitor cu Morgan, dar avea momentul acum și era suficient. Se simțea liberă. Liberă să facă orice dorește, să se îmbrace așa cum îi place, era liberă *să vrea*. Pentru ea fusese o tortură pînă atunci faptul că dorea, dar își refuza multe. Dorința și putința de a satisface tot ce-ți dorești era ceva senzațional.

Noaptea au mai făcut dragoste de două ori; Morgan era formidabil ca amant, concentrat, disciplinat, iar pentru ea era excelent. Acum simțea o ușoară usturime, dar era relaxată. Nu mai conta dacă pentru el era doar sex, fiindcă lucrurile nu se puteau schimba oricum. Mîine poate va fi altceva, dar azi era azi.

După ce au luat micul dejun și au strîns totul de pe masă, Bo a urcat, pe urmă a făcut exact ce i-a cerut el: a început să-i arunce de pe scară toate articolele de îmbrăcăminte care trebuiau puse la spălat. Între timp ea schimbă așternuturile de pe pat, pe care i le aruncă peste balustradă, complet amuzată. Tricks alerga și lătra, crezînd că asta era o joacă. Toată lumea se distra, așa că se distra și ea.

Mai tîrziu s-a apucat să lucreze la un proiect tehnic, dar nu era deloc pusă pe treabă. Era prima dată cînd nu se putea concentra, așa că decise să-și ia o zi liberă, în care să nu facă absolut nimic. Să se relaxeze doar, reflectînd sau nu la noaptea trecută. Trebuia să se bucure de viață așa cum este ea. Dar ce putea să facă?

Tricks îi dădu răspunsul. Se repezi la ușă și așteptă parcă să o deschidă cineva, iar ea să țîșnească afară. Morgan luă cheile casei, mobilul și au plecat.

Era o zi frumoasă, numai bună pentru plimbare, cerul era senin, totul era verde și înmiresmat, păsărelele cîntau în copaci. Pentru prima dată remarcă zgomotele din natură. Tricks alerga ca o nebună, albinele și alte insecte bîzîiau de zor printre flori, păsările scoteau triluri care anunțau că își comunică permanent ceva.

Morgan o luă de mînă.

– Nu știu cum să mă relaxez, mărturisi ea după cîteva sute de metri în plimbare. Am senzația că ar trebui să fac ceva.

El își înlănțui degetele cu ale ei. Senzația era...confortabilă, excitantă.

– Ai muncit pe brînci de cînd te-ai mutat aici și te-ai îngropat cu totul. Asta cere curaj, dar am observat că nu ești genul care să stea să vegeteze în fața televizorului.

– Aș înnebuni imediat.

– Nici eu nu sînt genul de închis în casă. Îmi place să pescuiesc, dar nu prea am cum în prezent. Știai că bondarii nu pot să zboare pe temperaturi mici? Au o problemă cu încălzirea articulațiilor aripilor, care durează cîteva secunde.

– De unde știi tu lucrurile astea despre aerodinamica bondarilor?

– Au fost mai multe lucruri interesante pe care le-am reținut de la școala de pilotaj.

Bo prelucră informația și deduse că era pilot.

– Pe ce ai zburat?

– Pe helicoptere și pe avioane mici. Îmi place să zbor, dar mai mult agreez activitățile pe apă. Vorbise de parcă pilotajul helicopterului sau al avionului era ceva extrem de ușor. Poate în lumea lui era; nu într-a ei. În lumea ei oamenii conduc mașini.

De la bun început a bănuit că Morgan navighează în ape adînci, după experiențele dramatice avute. Acum nu mai voia să pună nici o întrebare, nici să aștepte răspunsuri. Se simțea zen și prefera această atitudine. Voia să-l cunoască mult mai bine, așa că intră în lumea plăcerilor lui.

– Unde mergi la pescuit?

– Pe Potomac, cînd revin acasă din misiuni. De două ori pe an plec în Florida, ca să pescuiesc la mare adîncime, în lacuri. Nu pot spune că am mult timp pentru mine, fiindcă atunci cînd nu avem misiuni, ne pregătim fizic, însă eu tot mă strecor și plec cu barca.

– Ce barcă ai?

– O vechitură, barcă de pescuit, pe nume *Rechinul*. Cînd voi putea să mă amestec din nou printre oameni, poate mergem împreună la pescuit.

– Eu nu mă pricep deloc la pescuit, nici nu am încercat, dar îmi place apa. Bo era entuziasmată că el face planuri pentru viitor.

– Așa este, știu că ești înotătoare. Nu prea ai unde să înoți în zonă, nu-i așa?

– Mai mult decît ai crede, zise ea, gîndindu-se la lacul ascuns, unde o ducea pe Tricks vara.

– Da? Unde?

– O să-ți arăt mai tîrziu. Iacul va fi o surpriză plăcută, dar poate pentru un picnic. Se putea înota acolo, deși apa era foarte rece pînă și vara. Tricks adora să înoate. Asta fiindcă nu a văzut nici un șarpe în apă; altminteri nu ar mai fi intrat vreodată.

Bo avea în minte picnicul, așa că pregăti niște sandvișuri, luă o geantă frigorifică plină cu sticle de apă, prăjituri Oreo și zise:

– Hai să încărcăm asta în jeep.

– Mergem atît de mult, încît avem nevoie de provizii? întrebă el, privind geanta frigorifică.

– Vreau să mîncăm cînd ajungem acolo. Bineînțeles că au luat și mîncare pentru Tricks, precum și jucăriile și păturica ei. Știind că Tricks va insista să stea pe scunul din dreapta, Bo îi dădu lui Morgan cheile mașinii. Tu conduci, eu stau în spate.

– Tricks a cîștigat din nou, zise el surîzînd.

– Să fii sigur.

Drumul pînă la lac era destul de greu, adică pe anumite secțiuni se conducea dificil, din cauza gropilor, dar pentru Morgan era floare la ureche, fiindcă obișnuia să conducă pe tot felul de drumuri, din diferite părți ale lumii.

După vreo jumătate de oră de condus, cînd au coborît panta abruptă a unui deal, în vale se vedea maiestuos lacul. De jur împrejurul lui copaci de toate înălțimile și coloraturile se întindeau ca o pădure prelungă, verde și răcoroasă.

– Apă, zise Morgan, răsuflînd ușurat, de cum au oprit mașina și au coborît. Nu mi-ai spus de lacul acesta.

– Apa e foarte rece, așa că mai aștept două săptămîni pînă o voi încerca.

Morgan părea decis să o încerce.

– Să nu zici că nu te-am avertizat, îl admonestă ea. O să-ți înghețe fundul, dar tu decizi. Bo avea de gînd să stea pe pătură, la soare, așa că-l lăsă să-și facă plăcerea. Văzînd că e rost de intrat în apă, Tricks începu să latre încurajator. După ce au așternut pătura și au scos toate coșurile cu mîncare și restul, Bo scoase două prosoape mari, pe care le împături și le așeză într-un colț.

– Ai știut că voi intra în apă, zise el zîmbind. I se citea bucuria pe chip.

– Bănuiam doar.

– Sînt șerpi? întrebă el, în timp ce-și scotea cămașa.

– Nu am văzut așa ceva niciodată.

– Viețuitoare subacvatice?

– Nu te duce prea aproape de partea sudică, e cam riscant acolo, zise ea și făcu o pauză. Știu că există broaște țestoase, așa că ferește-și părțile atașate de corp, spuse ea și rise.

Morgan își scoase blugii, dar rămase cu boxerii. Părea dintr-o dată înviorat, însuflețit de întinderea apei în care se pregătea să intre. Bucuria îi făcea ochii strălucitori și era ca un adolescent în prima lui zi la mare.

– O să am mare grijă de părțile atașate, așa că nu voi înota dezbrăcat.

– Să nu te duci prea departe. Dacă nu mai poți să înoți, strigă-mă, să vin să te ajut, adăugă ea.

– Iubito, niciodată nu mi-ar trece prin gînd să-ți riști viața, ca să o salvezi pe a mea.

Morgan sări în apă și începu să se depărteze, urmat, desigur de Tricks. Tricks obișnuia să înoate aproape de Bo, mai mult ca măsură de precauție, fiindcă acest cîine simțea cînd stăpîna lui obosea și o îndemna cu botul să se retragă spre mal. Acum făcu la fel cu Morgan, cînd îl văzu că se depărtează cu viteză prea mare. Înotă cît mai aproape de el, apoi se duse și se băgă cu corpul sub brațul lui, indicînd că trebuia să o urmeze.

Morgan s-a pus la mintea ei, după ce a înțeles care era mesajul. Înotă cu ea spre mal, iar cînd ajunse aici, Bo îi întîmpină pe amîndoi, mai liniștită deja.

– Am fost „salvat", îi spuse el. Acum crezi că mă mai lasă să fac o tură înot? întrebă curios Morgan.

CAPITOLUL 20

Înainte ca Bo să răspundă, Tricks își aminti că a lăsat mingea de tenis în apă, așa că a sărit imediat în lac.

Bo strigă după ea, să se întoarcă, pentru că apa i se părea foarte rece, dar Morgan o prinse de mînă și zise:

– Las-o să înoate. Pare în regulă. Dacă obosește, merg eu după ea. A mai făcut așa vreodată?

– Da. Cînd avea patru luni. Am sărit în apă, iar ea s-a speriat și a sărit după mine. Înota de parcă se născuse în apă.

– Păi cred că și-a zis: Mama e în apă, dacă se înecă, sînt pierdută.

– Să știi că la asta s-a gîndit, comentă Bo. Nu știu ce o fi în mintea ei.

După ce a adus mingea la mal, Tricks a ieșit, s-a scuturat de cîteva ori, i-a împroșcat pe amîndoi, apoi s-a liniștit.

Morgan își dorea să mai înoate, dar se temea că Tricks va sări din nou după el. Așa că rămase pe uscat, iar Bo îl studie admirativ; mai descoperi și alte cicatrici, în afara ultimei, cea mai vizibilă și greu de suportat. Avea una pe omoplatul stîng, una pe coapsa stîngă, aceasta arătînd de parcă ar fi fost tîrît pe o suprafață rugoasă și mai multe pe spate, probabil de la ricoșeuri de gloanțe.

Bo rămase cu privirea lipită de boxerii lui uzi, mulați pe coapse și pe posterior. Îți lăsa gura apă, indiferent la ce parte a corpului lui te uitai, se gîndi ea. Acum realiză că Morgan pusese carne pe el, mai degrabă mușchi, în comparație cu prima zi cînd l-a văzut venind.

Avea un trup de războinic. L-a văzut în acțiune de cîteva ori, prima dată a experimentat pe propria-i piele forța mușchilor și reacția lui, atunci cînd a vrut să o sugrume, fiindcă s-a speriat de ea. Căutase să se controleze, să-și păstreze firea, altminteri ar fi sfîșiat orice inamic îi cădea în mîini.

– Ai fost extrem de prudent, de cînd ai ajuns la noi, nu-i așa? Adică la interior fierbi, dar la suprafață nu. Cred că mergi pe sîrmă atunci cînd ești în misiune.

– În mare parte nu, pentru că sînt cu colegi, care fac același lucru. Asta mi-e meseria. Cînd sînt în lumea reală, mă pot adapta fără probleme – cu excepția acelui moment cînd m-ai trezit brusc. Îmi pare rău, dacă te-am speriat.

– Parcă spuneai că vrei să mai înoți? îi aminti ea. Eu pot să o țin pe Tricks, ca să nu te deranjeze.

– Da, cred că mi-ar plăcea să mai înot puțin.

– Cît de mult înotai înainte?

– Păi făceam cam cincisprezece mile. Cum spuneam, noi ne antrenăm pînă la epuizare.

Cincisprezece...mile? Adică putea să înoate pe o distanță mai mare decît drumul de la ea pînă în Hamrickville? se gîndi ea, apoi spuse tare:

– Da, acum înțeleg cum pentru tine două mile înot sînt o dezamăgire.

– Da, primele două mile sînt o distracție, dar după zece mile nu mai e distractiv și devine muncă silnică.

Bo o chemă pe Tricks și o ținu de lesă, pînă ce Morgan a sărit și a parcurs deja o bună distanță înot. A luat-o lîngă ea și au stat amîndouă pe păturică, pînă ce soarele a ajuns deasupra capului și atunci Bo și-a pus prosopul pe cap, ca să se protejeze de dogoarea lui.

Morgan se vedea cum înoată lent spre mal, iar cînd îl văzu pe uscat, merse să-l șteargă pe păr și pe spate.

– Mulțumesc, zise el. Apoi se duse să se îmbrace, iar în cele cîteva minute în care Morgan își dădu jos boxerii și se îmbrăca, Bo îi admira trupul sculptat și musculatura impresionantă. Își amintea mîngîierile lui, în timp ce o penetra, făcîndu-și loc, apoi ieșind din corpul ei. Au făcut sex; nimic mai mult. Fără promisiuni, oricît de vagi.

Morgan se întinse pe pătură, cu mîinile îndoite la ceafă și privi cerul.

– Doamne, ce bine a fost.

Bo scoase două beri din cutia frigorifică și-i dădu una lui Morgan.

– Poftim, sărbătorește cu o bere. Vrei un sandviș?

– Poate două, zise el și se ridică, luă cele două cutii de bere din mîna ei și le desfăcu, iar ea scoase sandvișurile. După ce bău cu poftă, rămase cu picioarele îndoite și cu mîinile pe genunchi. Privea lacul, iar Bo se uita la el și-i admira chipul, dar și corpul atrăgător. Se apucă să-i pregătească lui Tricks bolul cu mîncare, iar la auzul căderii bobițelor în vasul metalic Tricks se trezi din moțăit și veni nerăbdătoare să mănînce.

Mîncarea are întotdeauna gust bun la picnic, se gîndea Bo, chiar dacă e vorba doar de un sandviș și o bere rece. Să fie și contribuția soarelui, a aerului curat, sau pacea și liniștea locului acesta; papilele ei deveniseră foarte sensibile și foarte ușor de satisfăcut. Îl avea pe Morgan, o avea pe Tricks – deocamdată, astăzi.

După ce termină de mîncat și de băut, Bo se lungi pe pătură în aceeași poziție ca Morgan, cu brațele la ceafă și oftă mulțumită.

– Am profitat de tine noaptea trecută? o întrebă el dominator, iar ea deschise ochii și-l studie. Și el o privea cu atenție, iar ea se gîndea ce să răspundă, cu toate că nu se putea decide.

– Aș fi putut să spun nu, dacă aș fi vrut. Dar nu am vrut, zise ea și căscă.

– Cam așa mă gîndeam și eu că a fost, dar voiam să fiu sigur.

– Nu vreau să te mint; ieri a fost un coșmar. Eram supărată, eram îndurerată....

– Îndurerată? se miră el.

Bo nu dorea să-i explice prea mult; că de fapt suferea pentru căderea barierelor ei și pentru faptul că realizase cum nu va putea niciodată să o protejeze suficient pe Tricks.

– În mintea mea ea era moartă. Chiar cînd am văzut că nu este, mi-a fost greu să trec peste asta. Un minut...preț de un minut am fost în iad. Dar...dar plînsul nu m-a transformat într-o plîngăcioasă. Dacă și tu te-ai simțit bine noaptea trecută, atunci e foarte bine.

El întinse mîna și o mîngîie pe gleznă.

– Niciodată nu m-am gîndit că ești o plîngăcioasă, doar că nu am înțeles cum gîndesc femeile și atunci am întrezărit posibilitatea ca...drace, nu pot vorbi coerent. Dacă noaptea trecută a fost în regulă pentru tine, atunci e bine.

– Sînt bine. Sînt mai mult decît bine, spuse ea, atingîndu-l pe umăr. Cînd ai mai fost nesigur cu o femeie? îl întrebă ea. Să știi că te-am văzut cum acționezi de cînd ai venit aici.

– Se pare că nu pot ascunde nimic de tine, nu? întrebă el deloc îngrijorat, ba dimpotrivă, foarte relaxat și mulțumit, în timp ce o mîngîia pe coapsă.

– Atunci de ce m-ai întrebat?

– Am vrut doar să te las să crezi că ai avut controlul chiar și foarte puțin timp, spuse el, apoi izbucni în rîs, iar ea îl ciupi. Au!

– Ai meritat-o. Bo închise ochii, mulțumită și ea de pacea care plana acolo, iar prezența lui o făcea să se relaxeze, astfel că

se simțea în siguranță datorită lui. Îl atinse cu mîna și adormi lîngă el.

Morgan nu voia să se miște, nici să o trezească pe Bo, așa că se ridică doar puțin, cît să poată sorbi puțină bere. Trecu în revistă viața lui, misiunile la care participa, pericolele iminente care-l păsteau tot timpul. Se gîndea că nu vrea să o pună în pericol pe Bo, orice s-ar întîmpla.

O privi cum doarme, cu mîna pe el. Se panică de reacția inimii, care începu să bată puternic. Își aminti că i-a spus lui Kyle că e îndrăgostit de ea și poate era adevărat. Nu era sigur că știe ce înseamnă dragostea. O plăcea foarte mult, desigur, mai mult decît pe oricare altă femeie. Fusese logodit, dar nu îndrăgostit. S-a simțit chiar eliberat atunci cînd lucrurile au luat-o razna. Totuși, nu era născut ieri și nu-și petrecuse mult timp gîndindu-se ce nu a mers bine sau ce-și dorea de la o femeie, sau dacă va dori vreodată să-și petreacă toată viața cu o femeie.

Participarea la misiuni cu echipele speciale îi aducea bani și adrenalină, dar și un scop; avea compania feminină cînd dorea, iar de sex avea parte la fel, cînd dorea. Dacă-l întreba cineva, ar fi recunoscut că nu era o viață grea pentru un bărbat.

Doar că acum era vorba de Bo și chiar conta. Dacă voia sex, voia să-l facă doar cu ea. Dacă dorea companie, o dorea pe a ei. Îi plăcea rutina ei casnică și felul simplu în care trăia ea. Nu reacționa dramatic, își păstra firea și făcea față cu brio. De aceea a fost impresionat cînd a văzut cît de devastată a fost ea pentru faptul că aproape a pierdut-o pe Tricks. Ar fi făcut orice, doar ca să-i șteargă tristețea de pe față. Nu era sigur că nu-l va da jos din patul ei, dat fiind că se străduise mult să-l țină la distanță. Practic ea s-a lipit de el atît de bine.

În ordine, se va descurca el și cu asta – atîta timp cît o va avea și azi.

Azi...ceva era diferit azi. Era mai moale, mai relaxată, mai mulțumită. Dacă motivul era noaptea trecută, atunci va avea grijă să păstreze mulțumirea acolo, doar că ego-ul său nu era destul de mare ca să-i permită să presupună că scula lui era un remediu magic. Orice se petrecea cu ea, era ceva la care a ajuns prin propriile-i forțe.

Altceva: nu voia să vorbească despre cele petrecute noaptea trecută. Nici nu revizuise detaliile picante. După experiența lui, femeile fac asta adeseori și el înnebunea. Regulatul înseamnă regulat. Punct. Bo nu era așa; nu a deschis acest subiect, de aceea el s-a văzut obligat să-l abordeze.

Poate că însemna ceva. Nu se grăbea să descifreze misterul. Spera că mai are timp. Nu avea vești de la Axel, cu excepția acelei scrisori, pe care nu se aștepta să o primească. Nu știa de ce se așteaptă atît de mult și nu se mișcă nimeni. Ei nu se vor mișca pînă cînd nu va trebui să se miște.

Dacă mîine primea un telefon de la Axel și afla că a fost pusă capcana și ticălosul a fost prins, iar el trebuia să revină la sediu foarte curînd? Era prima dată cînd nu voia să plece. Voia să mai aibă ceva timp cu Bo.

Dacă Axel știa, ar fi luat foc. În ciuda argumentelor logice pentru care l-a trimis pe Morgan să se recupereze acasă la Bo, în principiu făcuse asta din răutate. Așa era Axel. Rău și imatur, răzbunător pe oricine, dacă el considera că acea persoană i se împotrivește. Aceste lucruri cîntăreau greu și de aceea era un excelent profesionist, loial patologic al „oamenilor „ săi. Nu l-ar fi trimis pe Morgan aici, dacă ar fi avut îndoiala că prețul ar fi viața unui lider de echipă.

Aceste gînduri îl speriau pe Morgan. Ar fi dispus să plece din echipele speciale, ca să fie cu Bo? Va fi nevoit să facă asta? Unii dintre liderii de echipă erau căsătoriți și se descurcau.

Alții au și divorțat, dar nu li se întîmplă asta și oamenilor care au alte slujbe?

Bine, la naiba de două ori, chiar se gîndea la ce se gîndește?

O privi cum doarme, relaxată. Dacă acum ea s-ar trezi și ar deschide ochii, el ar ști cum ar reacționa. Ar dezbrăca-o într-o secundă, iar Tricks probabil s-ar uita iar la ei cu reproș.

Fir-ar să fie! Trebuia să ia o hotărîre importantă: a spus adevărul despre planul lui Axel de a-l folosi drept momeală, iar asta ar reprezenta un real pericol aici, sau spera că niciodată nu se va ajunge la asta? Ultima opțiune era cea mai ușoară, dar probabil și cea mai stupidă.

Acum mingea era la el și trebuia să o joace.

CAPITOLUL 21

Bo se trezi relaxată și se întinse de plăcere, scoase un geamăt senzual, apoi se ridică și căută o sticlă cu apă în geanta frigorifică. Desfăcu sticla, bău puțin, apoi îl întrebă pe Morgan, care stătea întins pe spate, cu brațele la ceafă:

– Cît am dormit?

– Cam o oră. Morgan zîmbi amuzat și-i spuse: Nu sforăi și nu am văzut să-ți curgă balele, dar nu știu dacă pot exclude acest amănunt.

– Tuturor oamenilor le mai curg balele, replică ea și mai bău puțină apă. Tu sforăi? îl întrebă ea și puse puțină apă în bolul lui Tricks. Aceasta veni degrabă, fiindcă era însetată.

– Depinde. O mîngîie pe Tricks. Dacă sînt într-o misiune, probabil nu, pentru că nu dorm adînc. Dar cînd ajung acasă, după ce am schimbat mai multe fusuri orare și nu mai știu ce zi este, în mod sigur sforăi.

– Da. Presupun că e periculos să sforăi cînd ești în misiune. Bo realiza de-abia acum cît de importante sînt aceste detalii pur umane, care i-ar pune viața în pericol.

– Depinde unde sîntem. Uneori sîntem în siguranță într-o casă din oraș, iar aici nu contează că sforăi.

– Poți să-mi spui ce faci?

– Parțial. Majoritatea misiunilor sînt clasificate, secrete. Morgan privi în depărtare, spre lac, parcă gîndindu-se ce să spună, cît de mult *poate* să spună. Sînt liderul unei echipe de operațiuni speciale, mai exact echipa de ofensivă globală;

sîntem trimiși oriunde este nevoie de noi, fie că e vorba de ceva legal sau nu, de aceea misiunea este secretă. Cîteodată trebuie să dezamorsăm o situație încurcată, sau să scoatem din mijlocul acțiunii un jucător important, chestii de-astea. Să nu încerci să cauți pe Google nimic din ce-ți spun eu acum – și tu și eu am da de belea. Cel mai mult tu.

– Promit. Nu-l mai întrebă ce presupune să „scoată pe cineva din acțiune", pentru că bănuia vag, dar nici nu intenționa să apeleze la Google în legătură cu echipele de ofensivă globală.

Asta era viața lui, în care cel mai neînsemnat lucru putea să declanșeze acțiuni și reacții extreme. Nu-și putea imagina presiunea și stresul, deși cine activa în asta era dependent de adrenalină, adică bărbatul de lîngă ea era un reprezentant. Ca să testeze teoria, întrebă:

– Tu sari din avioane?

– Trebuie. Nu este preferința mea.

Se mai liniști; mereu s-a întrebat ce declic mental îi împinge pe oameni să se arunce cu parașuta de plăcere. Se gîndi la altceva.

– Pui explozibile?

– Avem un expert care se ocupă de asta, dar știu și eu s-o fac.

– Mergi pe motocicletă?

– Asta nu! Nenorocirile alea te omoară!

– Și celelalte nenorociri nu? izbucni ea. Uiți de ce te afli aici?

– Depinde cum te-ai obișnuit, spuse el și se scărpină la nas. Dacă vrei să afli dacă-mi place acțiunea, răspunsul este: Într-o oarecare măsură. Poate fi foarte distractiv să tragi șuturi în fund și să provoci explozii. Cel mai mult îmi place atunci cînd știu că lucrul pe care-l fac aduce o schimbare, dar îmi plac și alte lucruri din timpul misiunilor. Totul funcționează ceas. Mîncarea. Știai că avem cea mai bună mîncare nocivă?

– Apropo de mîncarea nocivă, avem biscuiți Oreo.

– Adu-i aici, zise el.

Bo scoase pachetul și foșnetul metalic al ambalajului atrase atenția lui Tricks, desigur. Bo o refuză categoric, oferindu-i o recompensă pentru cîini, Morgan mîncă vreo trei biscuiți, apoi bău berea și zise:

– Trebuie să stăm de vorbă.

Tonul și expresia feței lui i-au provocat o neliniște, așa că preferă să se uite la biscuitul din mînă, ca să-și ascundă reacția. Din experiența trecută, conversațiile care încep așa nu sînt niciodată de bun augur. Așa i-a comunicat fostul ei soț că are nevoie de mai mult decît îi poate oferi ea, așa vreo doi tați vitregi și-au luat la revedere, așa și-a anunțat mama ei prima recăsătorire.

Probabil acum Morgan îi va spune să nu se atașeze prea mult, că tot ce aveau era temporar și el se va întoarce la nemaipomenita lui slujbă cînd va veni timpul. Știa asta, dar nu dorea să audă că-i spune: „Ne-am distrat bine împreună iubito, dar acum *adios*".

– Ba nu trebuie, i-o tăie ea. Am priceput.

– Crede-mă, mormăi el. Nu ai priceput.

– Nu urmează partea în care-mi spui că mă părăsești...

– Vreau să...

– ...și asta e foarte bine, pentru că nu vreau să aud nimic!

– Bo. Taci.

Tonul lui o făcu să-l privească atent, cu o rezervă se sentiment, dar el o luă pe după ceafă și o sărută năvalnic, flămînd, necontrolat. La început ea nu-i răspunse, dar el o trase spre el și o imobiliză cu pulpele. O mai sărută la fel de insistent, pînă ce smulse de la ea prima reacție: măcar îi accepta buzele. Delicat își strecură degetele pe sub tricoul ei și-i dezmierdă sfîrcurile, care se întăriră obraznic. Plăceri tulburătoare îi reveneau în

memorie lui Bo, exact în locul pe care el îl viza cu manevrele abile.

Ar fi vrut să-l atingă și ea, pentru că îl simțea cum insistă cu erecția între pulpele ei. Totuși, aștepta, fapt care îi provoca o plăcere perversă, mai ales că foamea sexuală o atița puternic acum. Aștepta pînă ce știa că va veni momentul în care vor atinge orgasmul simultan și atunci plăcerea se transforma într-o binecuvîntare.

Gura lui era neliniștită, dar ea reuși să se dezlipească și să-i șoptească:

– Nu-mi spune mie să tac.

– Dacă-ți spun, mai vrei să mă muști?

– Să fii sigur.

– Taci, spuse el hotărît.

Aerul se încinsese atît de mult între ei, încît parcă ieșeau scîntei. Bo îl mușcă, apoi rîse și se răsuci pe spate. Cum tricoul i se ridicase, Morgan nu mai zăbovi și începu să-i lingă sfîrcul. Cu ochii închiși Bo începu să plutească, fermecată de senzația delicioasă pe care o resimțea. Morgan își strecură mîna printre picioarele ei și îi masă cu podul palmei clitorisul, prin materialul pantalonului. Bo făcu ochii mari, fixînd cu privirea cerul, dar se concentra pe ce-i simte trupul și ce face el. Simțea orgasmul aproape, apoi s-a pronunțat cu voce tare, după care l-a și avut.

Răpusă de manevrele lui subtile, dar experte, Bo rămase inertă, în timp ce Morgan îi trase pantalonii în jos și se instală la poarta primitoare, umedă și foarte pregătită. Cu mișcări lente, precise o pătrunse suficient cît să-i smulgă un geamăt, apoi un altul, în ritmul mișcărilor lui ascendente, tot mai rapide.

După doar două minute Bo resimți un nou orgasm, iar el ejaculă, apoi se lăsă cu toată greutatea peste ea. După zece secunde se ridică pe coate, dar își rezemă fruntea pe pieptul ei.

– Mă omori, îi spuse el. Bo.

Oare a fost bine? se întreba ea amețită de beția plăcerii. Îl mîngîie pe spate și a rămas lipită de el. Au trecut minute bune pînă ce s-au decis să se curețe cu niște șervețele umede, apoi s-au îmbrăcat și Morgan o cuprinse în brațe și-i zise:

– Acum vom vorbi. Vreau să-ți spun ceva serios, legat de prezența mea aici.

– O să-mi placă?

– Probabil că nu. Dar, dacă noi doi vom continua ce facem acum, atunci trebuie să fiu cinstit cu tine. Poate vei dori să-mi tragi un șut și să mă dai afară, dar trebuie să risc.

În regulă; bine că nu se punea problema de nu-te-lega-prea-mult-de-mine-fiindcă-sînt-cu-un-picior-afară-pe-ușă. Bo se întreba despre ce o fi vorba, în același timp intuind că era ceva legat de Axel.

– La naiba! Știam că trebuia să fiu mai precaută în privința lui Axel. El este amestecat, nu?

– În cea mai mare parte, da. Am și eu responsabilitățile mele. Uite cum stă treaba: ce ți-a spus el este corect, cît privește....

– Dar, fiind Axel nu a mers prea mult pe calea adevărului, exact? Cînd venea vorba de Axel, mintea ei o lua razna și exploda. Știa că nu trebuie să aibă încredere în el.

– Are alte priorități, zise Axel și ele sînt extrme de importante. Cred că din răutate m-a trimis la tine, că așa este Axel. A avut și alte criterii după care te-a ales pe tine, cum ar fi izolarea orașului, populația redusă numeric, implicit o ușoară observare a oricărui necunoscut, distanța relativ scurtă față de D.C. El a pus o capcană.

Bo înțelese rapid cum stau lucrurile. Era inteligentă și cu un ascuțit spirit de observație, iar acum toate informațiile puteau fi puse cap la cap. La început Axel a convins-o cu argumentul suprem: banii. Pe urmă ea a făcut conexiunile logice cu ce i-a

spus el. Logica mergea mai profund, existînd probabilitatea ca organizația lor să fie compromisă chiar din interior. Ar fi trebuit să fie mai suspicioasă. Urmă o întrebare importantă:

– E posibil ca oamenii din oraș să fie în pericol sau răniți?

Exact asta o îngrijora pe ea, iar acum înțelegea cît de naivă a fost cînd l-a crezut pe Axel, care a răspuns că nu. Orașul și oamenii de aici erau responsabilitatea ei. Unii erau chiar prieteni cu ea. Dacă unul din ei pățea ceva, nu știa dacă ar putea să treacă peste asta.

Pe de altă parte, aprecia că Morgan era sincer și-i spune adevărul. Ca o ironie, înainte se temea că el vrea să plece, iar acum era posibil ca ea să-l *oblige* să plece. Îl va asculta, înainte să ia o hotărîre. Circumstanțele trebuiau cîntărite foarte bine.

– Ce bănuiesc eu? Aproape deloc. Dar orice este posibil. Nu știm cu ce ne confruntăm. Ideea era să mă ascund într-un loc sigur, dar nu inaccesibil, să las să transpire informația că îmi voi recupera memoria și asta să-i îndemne pe nenorociți să facă o mișcare greșită – dar de data asta să ne parvină și nouă o informație despre autori.

– Iar dacă nu reușeați, Hamrickville este destul de mic și un străin ar fi fost ușor de descoperit. Totuși, există un risc. Orașul este mic, dar nici eu nu-i cunosc chiar pe toți locuitorii lui, de-abia dacă îi cunosc pe jumătate din ei. Sînt patru mii de oameni; un străin în oraș nu iese în evidență neapărat.

– Dar nu sînt drumuri multe care duc în Hamrickville, așa că ar fi fost ușor să interceptăm persoana.

– Doar că nu s-a întîmplat nimic, deși Axel a lăsat să se scurgă niște informații. Bo nu era înnebunită după drame; îi plăcea să trateze lucrurile cît calm. În cazul acesta totuși, ar fi trebuit să aibă o reacție mai...puternică. Da, era furioasă pe Axel, pentru că punea în pericol viața locuitorilor acestui oraș. Pe el nu-l interesa decît să elimine amenințarea care plana

asupra echipelor speciale, respectiv asupra lui Morgan, deși Morgan a recunoscut că el era motivul secundar. De aceea nu trebuia să-și verse nervii pe Morgan.

– Exact. Nu a avut ce să muște. Așa că sîntem în apă, fiindcă nici acum habar n-am de ce am fost eu ținta. Dacă vor trece de capcana lui Axel, mai mult ca sigur că vor veni acasă la tine.

– Ah, asta explică de ce ai insistat pentru un upgrade al sistemului de siguranță.

– Cred că sînt șanse mici, dar nu pot să ignor posibilitatea. Mai bine să fiu precaut, decît nepregătit. Pînă ce Axel îmi dă de veste că a pus capcana și nemernicii au fost prinși...

– Atunci trebuie doar să așteptăm, spuse ea.

– Vrei să spui că nu-mi dai un șut în fund?

– Nu știu. Trebuie să mă gîndesc la multe. Îl cunosc pe Axel, știi? El a venit cu ideea, tu probabil că erai pe jumătate conștient la vremea aceea, îndopat cu medicamente. Bo realiză acum, după cît de slăbit era cînd a ajuns la ea, că a fost într-o stare jalnică, atunci cînd Axel a conceput planul. Nenorocitul l-a trimis pe drumuri, la volan, chiar în ziua cînd a ieșit din spital. Altul ar fi căzut înainte să ajungă aici. Morgan reușise, dar Axel era aproape convins că va reuși. E ceva serios, spuse ea, după ce se gîndi cîteva secunde. Să nu mă zorești. Trebuie să reflectez la multe lucruri.

– Aș prefera să-mi tragi un pumn în nas și să-mi dai răspunsul.

– Nu ești în măsură să alegi. Sînt supărată, dar tot eu decid cum îmi dozez supărarea.

– Doamne, așa-mi trebuie, dacă m-am îndrăgostit de o femeie rațională. Prefer să te văd că strigi la mine și terminăm odată.

Bo stătea în brațele lui și reflecta, iar cuvintele îi treceau pe la urechi. Era precaută, cînd vine vorba de relații romantice, așa

că privea cu cinism afirmația lui că s-a îndrăgostit de ea...poate era manipulare. Morgan este inteligent, doar a ghicit caracterul lui Jesse și și-a adaptat abordarea, dar și atitudinea. Se pricepea la citit caracterele umane, știa cum să spună ce vrea, ca să și obțină ce dorește.

Mai mult de atît, în afară de o informație omisă la început, el i-a spus întotdeauna adevărul. Nu i-a ascuns nimic, i-a răspuns la toate întrebările...iar ieri și-a riscat propria viață, ca să le protejeze pe ea și pe Tricks.

Bo privea lacul, simțindu-se protejată de brațele lui Morgan, puterea lui o învăluia. Nici nu știa ce să creadă, fiindcă mereu a fost singură, cel puțin pînă a venit în Hamrickville. Nu ea și-a ales orașul, ci criza financiară. Așa și-a făcut prieteni aici și acum trebuia să-i protejeze.

Morgan era și el acum alături de ea, se simțea ca făcînd parte din oraș, deci trebuia să-i protejeze pe cetățenii din Hamrickville. Oamenii îl întîmpinau cu un „Salut, Morgan!", ca și cînd era demult unul de-al lor. Jesse îl trata cu respect, iar Bo trebuia să recunoască acest fapt în favoarea lui Morgan.

Din punctul ei de vedere, evident că Morgan nu era de condamnat pentru situația ei. O respecta și o considera capabilă, nu-i punea la îndoială deciziile, îi respecta regulile casei și făcea tot posibilul să o ajute. Cît despre relația cu Tricks, era mai mult decît clar că aceasta îi ținea pe amîndoi sub lăbuța ei, deși la început Morgan încercase să se opună.

Chiar așa, își zise Bo, ar fi timpul pentru dezmierdări. O chemă pe Tricks și începu cu ea un joc al mîngîierilor, care-i devenise familiar și lui Morgan.

– Ce zici, Tricks, îl lăsăm pe Morgan să mai stea la noi, măcar pentru o perioadă de probă? întrebă ea glumind, desigur, dar pe chipul lui Morgan se citea încordarea.

După cîteva secunde, cînd părea că Tricks cumpănește răspunsul, ea se ridică, veni la Morgan și-l linse pe obraz. Asta însemna că primise acceptul ei.

– Am fost binecuvîntat, zise Morgan rîzînd.

– Se pare că vei mai rămîne la noi o vreme, zise Bo. Cu titlu de probă. Ai de partea ta multe avantaje.

Morgan înțelese că, deși Bo avea motive să fie supărată pe el, din cauză că puteau să apară multe evenimente nedorite, ca urmare a prezenței lui, ea îl considera mai mult decît o persoană care trebuia ajutată în aceste momente. Oare chiar aveau o relație? se întreba Morgan la rîndul lui. Fiindcă așa ar trebui să fie. După ce petrecuseră cîteva săptămîni împreună și au avansat la sex, și-au dezvoltat o rutină care parcă le împletea firesc viețile.

– Va trebui să fac eu ceva, ca să te hotărăști mai repede, în caz că ai îndoieli, spuse Morgan, apoi îi mulțumi lui Tricks pentru încredere.

CAPITOLUL 22

Bo știa că de multe ori este mai bine să lași lucrurile să se așeze o vreme, pînă să evaluezi o situație, sau chiar înainte să se întîmple ceva. Presiunea era acum prea mare, iar decizia era extrem de importantă. Acum privea doar spre relația ei cu Morgan, care se putea numi practic o relație de cuplu. Se bucura de ce aveau acum, adică erau împreună, dar nu se putea gîndi mai departe, la ceea ce se numea permanență, fiindcă deocamdată nu se simțea pregătită. Viitorul va aduce poate altceva.

Îi plăcea viața de solitar, de aceea și-a ales-o, eliminînd partea romantică din existența ei, dar iată, un eveniment traumatizant a făcut-o să se răzgîndească și cu această ocazie și-a reevaluat prioritățile.

Pe drum spre casă, de la lac, Bo s-a așezat pe bancheta din spate, lăsînd-o în față pe Tricks, care radia. A fost o zi superbă în trei. Acum îl privea pe Morgan, cu umerii lui lați, cu mîinile puternice manevrînd volanul, mereu atent la orice detaliu de pe drum, alert, cum numai el știa să fie, sigur pe sine, evident niciodată luat prin surprindere.

– Îți mulțumesc pentru ea, îi zise Bo, cînd îl văzu de cîteva ori că o mîngîie pe cap, fiind recompensat cu un lins rapid pe obraz.

El o privi scurt prin oglinda retrovizoare și o asigură:

– Nu aș lăsa să vi se întîmple nimic rău, nici ție, nici ei. L-aș fi omorît cu mîinile goale pe nenorocit.

Chiar așa ar fi făcut; nu a vorbit doar ca să se laude; fusese o afirmație simplă, referitoare la ce ar putea, ba chiar ar face. Ea acceptă situația cu gîndul liniștitor că întotdeauna între ea și lume stătea acest bărbat cu potențial letal ridicat. Îi plăcea să simtă asta.

Pînă acum nu a simțit nevoia de protecție, dar ieri i s-a dovedit că se pot întîmpla lucruri rele oriunde și oricînd, iar bărbați ca Morgan se aruncă mereu cu capul înainte. Oare Jesse ar fi făcut asta, sau ceilalți ofițeri de la secție, știind cît de periculos este Kyle? Poate, poate nu; ei nu s-au mai confruntat cu această situație, însă Morgan a sesizat imediat amenințarea, a acționat și, orice s-ar întîmpla cu ei în viitor, ea îl va iubi veșnic pentru ca a făcut.

Cînd au ajuns acasă, Morgan i-a eliberat centura lui Tricks, apoi a așteptat ca Bo să coboare. A ajutat-o pînă ce a văzut-o că pune picioarele pe pămînt, apoi ea i-a mulțumit. A cuprins-o de talie, a tras-o spre el și a sărutat-o lung și apăsat, iar ea i-a răspuns cu aceeași pasiune, tînjind după aceste momente fierbinți. Așa era relația lor, „impetuoasă" de la început. După ce el făcu un pas mic înapoi, ea rămase cu capul pe pieptul lui, iar el o mîngîie pe spate, apoi o cuprinse de fese și o lipi de el.

Atît de mult îi plăcea lui Bo libertatea de a-l atinge și de a fi atinsă. Era de ajuns pentru moment. El era aici, Tricks era aici, iar supărarea ei va trece, desigur. Era supărată...dar fericită.

Au descărcat totul din jeep și au intrat, iar acasă Bo a avut din nou acel sentiment de familie. Nu și-a luat mobilul cu ea, ca să nu fie deranjați de nimic. Se uită la ceas și era trecut de ora trei. Timpul zburase rapid, dar vor urma și alte zile la lac; avea de gînd să facă un obicei din asta.

Verifică robotul telefonic și nu era nici un mesaj. Părea că primarul Buddy a anunțat pe toată lumea să nu o deranjeze azi. Veni și momentul reluării vieții obișnuite, așa că sosi un mesaj

pe mobil. Era de la Daina, care se oferea să aducă de mîncare, dacă Bo dorea. Dialogul celor două a fost scurt, dar a culminat cu întrebarea Dainei: *„Ești cu Focosul? Are grijă de tine?*

Bo zîmbi. Cînd a devenit Morgan „Focosul"? Ca să o tachineze pe Daina, o întrebă la cine se referă. Daina răspunse: *„Hai, te rog. Musculosul acela care se uită la tine și te soarbe din ochi".*

Ah, el. Totuși, era surprinsă. Chiar așa o privea Morgan?

Bo șterse mesajul complet, fiindcă așa obișnuia, ca să nu se simtă stînjenită de anumite cuvinte. Se bucura că imediat ce a ajuns acasă, prietenii îi purtau de grijă. Încet, dar sigur se înfiripaseră diferite legături, chiar dacă pînă la Morgan nu fusese niciuna romantică.

Merse și se așeză la computer; trebuia să cîntărească toate aspectele situației: făcu o listă cu plusuri și minusuri, ca să le pună în balanță.

– Lucrezi? o întrebă Morgan din bucătărie.

– Nu chiar, zise ea, crezînd că el pregătește ceva.

La minusuri începu să scrie: *supune orașul unor riscuri.* După ce se mai gîndi puțin, constată că nu mai găsește nimic. Da, Morgan a mințit prin omisiune, dar asta intra tot la riscurile orașului. După părerea lui nu orașul era supus riscurilor, ci mai degrabă casa ei.

În afară de asta...ce?

Trecu apoi la coloana plusurilor. Primul lucru care-i veni în minte a fost că imediat ce au început o relație intimă, el a spus adevărul. Nu a ascuns nimic, nu s-a scuzat. Sinceritatea echilibra talerul cu minciuna prin omisiune. Era bărbat, nu bărbat-copil. Accepta responsabilitatea pentru propriile-i acțiuni, dar și pentru ale altora. Și-a riscat viața pentru ea și Tricks. Era dispus mereu să-i apere spatele, dar nu se amesteca în viața și slujba ei.

Astea erau lucruri importante.

Cu coada ochiului îl văzu că se apropie și știa că-și va băga nasul, de curiozitate, fiindcă ea i-a spus că nu lucrează. Nu trecuse încă nimic la rubrica plusurilor, dar drăcușorul răutăcios o îndemnă să scrie repede: *Are sculă mare.*

El trecu precum o fantomă, fără să scoată un sunet, dar ea i-a simțit prezența, fiindcă rămase în spatele ei și instantaneu o scînteie electrică s-a produs între ei.

Urmă o pauză, în care el citi tot ce a trecut ea în cele două coloane. Izbucni în rîs și o ridică de pe scaun, întoarsă cu fața spre el. Îi rîdeau ochii și zîmbea cu subînțeles.

– Vreau să știu doar dacă plusurile depășesc minusurile.

Ea îl cuprinse de gît și își puse obrazul pe umărul lui, copleșită de puterea și căldura lui.

– Nu, dar chestiile celelalte pe care încă nu le-am scris, da.

Acum, după ce se gîndise, nu mai avea nici o îndoială, nici o ezitare. Îl cunoștea pe acest bărbat, știa din ce oțel este făcut, iar faptul că era un tip surprinzător de drăguț era cireașa de pe tort.

– Nu te întreb care sînt celelalte chestii. Te întreb dacă dorești spaghetti cu salată și pîine cu usturoi la cină.

– Da, sigur, dar de ce mă întrebi, cînd deja ai pus sosul la fiert? Miroase.

– Aveam nevoie de o scuză, ca să vin să văd ce faci.

– Daina te-a numit „Focosul" și spunea că mă sorbi din priviri.

– Da? Ca să vezi. Parcă am făcut deja asta, zise el pe un ton senzual, iar ea resimți senzualitatea prin furnicături fierbinți pe spate. Am de gînd să mai fac asta.

Se vedea bine că o seduce, înainte să-i ofere promisele spaghetti. Bo își aminti că în viața ei nu a mai fost sedusă astfel. Acum două zile ar fi zis că nu vrea așa ceva, dar acum...

Era fericită. *Fericită.* Înainte ar fi spus că este mulțumită, însă euforia care-i clocotea în vene o făcea să aibă altă părere acum.

Îi va trebui ceva timp, ca să se obișnuiască și cu asta.

A doua zi a trebuit să meargă la muncă și să o ia cu ea pe Tricks; toate astea i s-au părut mai dificile decît și-a imaginat Bo. O îngrozea gîndul că trebuie să plece.

– Nu sînt pregătit să te scap din ochi încă, îi zise el scurt. Îmi trebuie ceva timp ca să trec peste imaginea cretinului care te-a atacat. Oricum, Kyle Gooding nu te va mai deranja o vreme din închisoare.

– Ar putea să iasă pe cauțiune.

– Posibil, dar nu va fi așa. Știe el ce-i mai bine pentru el.

Acum Bo înțelegea cum ajunsese Kyle să accepte să pledeze vinovat; Morgan îl aștepta, dacă ieșea din închisoare.

Deja cei din oraș se obișnuiseră cu Tahoe-ul lui Morgan, în care desigur erau Bo și Tricks. Azi erau mai mulți oameni în oraș, iar cei mai mulți o strigau pe Tricks, iar ea lătra veselă, căci Morgan coborîse geamul exact în acest scop.

Morgan parcă în spatele secției de poliție, cum făcea de obicei, apoi au intrat prin spate. Bo se opri pe loc cînd văzu ce era pe biroul ei. De scaun era legat un mănunchi de baloane, care se zbăteau în șnururile lor la fiecare adiere de vînt. Tricks se opri, speriată, apoi înaintă veselă spre ele. Erau vreo treizeci, în toate culorile.

Morgan dezlegă mănunchiul de șnururi și îl legă undeva mai sus, ca să nu poată ajunge Tricks la ele, fiindcă deja le ochise și le dădea tîrcoale nerăbdătoare. Pe birou era și o cutie frumos împachetată, căreia Tricks îi făcea curte asiduă.

– Primarul Buddy a adus baloanele, zise Loretta. Daina a dus prăjiturile.

– Prăjituri, zise Morgan și ajunse la birou înaintea lui Bo, deschise cutia și-i examină conținutul. Îi oferi cadoul lui Bo: Sînt pentru tine, așa că te servesc prima.

Bo luă o prăjitură și se uită spre teancul de documente adunate pe birou. Nu avea încotro; trebuia să se apuce de ele. Morgan i-a adus o cană cu cafea și s-a așezat lîngă cutia cu prăjituri, apoi s-a dus să stea la taclale cu Loretta.

Apoi au început să vină vizitatorii; mulți, ca de obicei, dar fiecare aducînd cu sine ceva dulce. Prima a venit miss Doris, cu renumitele ei brioșe glazurate.

– Brioșe, exclamă Morgan. Să nu lingi glazura, adăugă el doar pentru urechile ei și o privi cu subînțeles.

Cum? Bo parcă murmura uimită.

– Dar eu ling glazura mereu.

– Să nu mai faci asta.

Miss Doris chicoti, la fel ca însoțitoarele ei mai vîrstnice, apoi Bo se uită cînd la Morgan, cînd la bătrînică, iar privirea lui lui lăsă să se înțeleagă despre ce era vorba. Bo roși ca o adolescentă surprinsă de profesori.

– În regulă, zise ea.

– Uite, avem și fursecuri în formă de cîine, zise Morgan, trecînd rapid peste momentul de stînjeneală al lui Bo.

– Nu, zise miss Doris, acelea sînt pentru Tricks. Am pregătit o rețetă specială, care nu este nocivă cîinilor, adăugă ea.

Apoi au venit Jesse și Kalie cu un coș plin cu fructe; măcar așa zahărul venea la pachet cu vitamine.

Au fost invitați toți să servească din bunătățile pregătite de mîinile dibace. Evan Cummings, directorul școlii apăru și el, însoțit de soție, care ducea în mînă un aranjament floral deosebit. Directorul își ceru scuze pentru că a insistat ca Tricks să participe la festivități. Toată lumea știa de la Christa că ținta lui Kyle nu a fost Bo, ci Tricks, așa că acum încercau să-i facă

lui Bo suferința mai ușoară, cu toate că, slavă cerului, nu se întîmplase nimic grav.

Bo află că bietul domn Simmons a fost externat din spital ieri dimineață, într-o stare mult mai bună.

Se bucura că vede atîta lume în jurul ei și mai ales că reușise să și-i apropie pe acești necunoscuți, din clipa cînd a venit în orașul lor. Lent secția s-a golit, Morgan a scos-o pe Tricks la plimbare, iar de îndată ce au ieșit cei doi, Loretta a ieșit din cubiculul ei și a zis:

– Felicitări.

– Cum? se miră Bo.

– Morgan. Tipul ăsta e fierbinte și cred că orice femeie și l-ar dori. Dacă nu l-aș fi avut pe Charlie, aș fi încercat și eu, zise ea, apoi se duse la biroul ei.

Ca să vezi. Acum orașul avea ceva nou de discutat. Hmm. Nu avea de ce să se simtă stînjenită. Nici nu s-a sinchisit să-l avertizeze pe Morgan să nu ofere prea multe ocazii pentru bîrfe, dar nici nu-i păsa prea mult.

Zilele lunii Mai s-au scurs lent și a sosit Iunie, aducînd cu ea vara mult-așteptată. Kyle era tot în arest, fiindcă justiția nu se grăbea, iar el aștepta procesul, ca să pledeze vinovat. Bo aștepta ca Warren Gooding să o mai viziteze, dar parcă nu mai vedea prin oraș picior din această familie. Nici Melody nu mai făcea cumpărături în oraș, nici mama ei.

Cei care lucrau la gater nu au mai auzit nici o noutate, nici o amenințare, asta fiindcă poate bătrînul Gooding nu mai avea cum să-l scoată basma curată pe Kyle, care de data asta întrecuse orice limită.

Morgan a început puternic activitățile de recuperare; înota zilnic, dacă nu ploua, ba chiar și pe ploaie, cu condiția să nu fie descărcări electrice. Alerga cam o oră, la care zilnic mai adăuga

cîte zece minute. Bo îi admira capacitatea de rezistență, dar și musculatura pe care o vedea cum evoluează de la o zi la alta.

Într-o zi a luat-o cu el pe Tricks, pentru că Bo a rămas să lucreze ceva. După mai bine de o oră, constatînd că nu s-au întors, Bo a intrat în panică. Dacă li s-a întîmplat ceva? Dacă Tricks e rănită? Dacă Morgan s-a împiedicat și și-a rupt un picior? Nu se mai gîndi că nu a mîncat de dimineață, ci s-a repezit spre ușă, ca să plece după ei. Cînd a privit pe fereastră, l-a văzut în curte pe Morgan, făcînd flotări, în timp ce Tricks se plimba în jurul lui, foarte interesată.

Bo îl urmări pe Morgan cîteva minute, impresionată de forma lui fizică. La un moment dat rămase culcat pe burtă, iar cînd își bătu cu palma pe umăr, Tricks se urcă imediat pe spatele lui, iar el începu să facă flotări cu ea cocoțată acolo. Păreau atît de obișnuiți unul cu celălalt, încît se vedea clar că exersaseră rutina de multe ori.

Bo rămase înmărmurită. Tricks cîntărea vreo treizeci de kilograme, dar Morgan făcea flotările cu ea în spate, cu o ușurință neobișnuită. Oare de cînd se obișnuise ciinele ei să îl ajute la antrenamente?

După postura calmă, radioasă a lui Tricks, se vedea clar că adoră ce face. Limba îi atîrna pe-afară și era evident că-l place pe Morgan. Bo deschise ușa, iar imediat retrieverul ei țîșni de pe spatele lui Morgan și veni la stăpîna ei. O îmbrățișă pe prietena ei pufoasă și rîse, cînd îl văzu pe Morgan cum se încordase cînd cățelul și-a luat avînt cu labele din spate împingînd în umerii lui. Precis că durea, dar Morgan nu comentă, ba din contră, părea relaxat și obișnuit. Se ridică și rămase în poziție șezînd, apoi își șterse fața transpirată.

Bo părea foarte tentată să se ducă la el și să-l tragă deasupra ei, pentru că brusc îi veni o idee trăznită, cu ei doi făcînd sex

chiar acolo, chiar așa, transpirat cum era el, dar renunță, pentru că trebuia să plece la lucru.

– De cît timp o folosești pe Tricks ca greutate? întrebă ea.

– Cam de o săptămînă. A prins repede mișcarea. Trebuia să cresc greutatea de antrenament, așa că la următoarea etapă te invit și pe tine.

– Ești nebun? Eu cîntăresc mai mult decît Tricks!

– Nu crezi că ar fi amuzant?

Bine...își zise ea, cu gîndul în altă direcție, dată de ideea lui.

– Mă mai gîndesc. Cîte flotări faci?

– Nu vrei să știi. În fine, nici eu nu vreau să știu. Multe.

– Mai mult de o sută?

El se ridică în picioare și, după privirea pe care o avea, îi dădu de înțeles că îl subestimase.

– O mie? zise ea, absolut redusă la tăcere. Își imagina că putea să facă o mie. Și ea era în formă, adeseori făcea exerciții la rîndul ei, dar flotările au fost mereu o provocare pentru ea.

Din nou Morgan o dezbrăca din priviri.

– Nu cred că aș suporta, spuse ea. Gîndul că faci atîtea flotări îmi dă dureri de inimă. Ce ar trebui să fac eu cît timp tu te chinui cu mine în spinare, ca să faci o sută de flotări? Să trag un pui de somn? Să citesc? Să-mi fac manichiura? Mai bine mergi la sală și tragi de greutăți, ca oamenii de rînd.

– Nu-i chiar același lucru, dar înțeleg unde bați, zise el și intră în casă, iar în clipa aceea mirosul lui de transpirație și efort o excită maxim. Era clar că nu contează cum miroase. Nu-i păsa dacă duhnește. Acceptase faptul că se simțea atrasă sexual de el și ar fi putut să sufere din această cauză, dar pînă acum reușise să-și ascundă sieși acest adevăr. Nu se mai putea juca nici cu instinctele și recunoscu revoltată că îl iubește.

CAPITOLUL 23

Spre sfîrșitul lui Iunie Morgan primi o altă scrisoare. Bo era la secție, iar el patrula cu Jesse. Se împrietenise cu toți ofițerii și Bo bănuia că băieții au simțit la el superioritatea profesională, mai exact competențele în armamament și explozibili, dar și capacitatea lui de a-i ajuta pe teren.

Morgan îi atrăsese și pe ei la sala de antrenamente, deși se vedea clar că erau cu mult sub pregătirea lui, însă își dădeau silința să ajungă la aceeași formă fizică, fiind stimulați de el.

Chiar cînd ajunse în dreptul aleii care ducea acasă, Morgan opri puțin și luă corespondența din cutia poștală. Îi dădu lui Bo toate plicurile, ca să sorteze ce era de interes și ce poate fi aruncat. Îi dădu un plic, la care el se uită rapid.

– Deschide-l, zise el. Nu poate conține ceva ce nu poți să citești. Dacă era important, te suna direct pe mobil.

Ea dezlipi marginea plicului și scoase singura filă din interior.

"*Nici o noutate*" era mesajul printat. Nu-l puteai acuza pe Axel că este vorbăreț.

– Drace, zise Morgan nervos. Au trecut trei luni. Știu că Axel a dat de veste că-mi recapăt lent memoria, dar nu se mișcă nimeni. Cel care mi-a făcut-o are răbdare de oțel, dar jocul lui este periculos.

– Sau bănuiește o capcană, sublinie ea.

– Este posibil și asta. Cine îl cunoaște pe Axel știe cît este de diabolic.

– Așadar se poate ca ei să nu creadă că-ți recapeți memoria – întrucît nici nu ți-ai pierdut-o, dar să nu fim dezamăgiți.

Morgan o strînse ușor de pulpă. Gestul lui a stîrnit-o instantaneu, fiindcă asta se întîmpla de cînd era cu el, adică de vreo lună, de cînd dormeau în același pat. La fiecare atingere a lui sărea cît colo, gata să-l primească în intimitatea ei. La fel era și Morgan: îl provoca brusc atunci cînd se apleca și punea vesela în mașina de spălat. O privea; atît îi era suficient ca să-i aprindă fitilul intim. Bo socotea că făcuse dragoste cu el într-o lună mai mult decît a făcut-o cu fostul ei soț în aproape un an de căsnicie.

Privirea lui o înfiora într-atît încît o frigea pielea, iar silueta ei deloc planturoasă – după cum se caracteriza ea – îl atîța peste măsură.

Era fericită. Era liniștită și ce aveau ei doi era grozav. Merita suferința pierderii, în caz că el va pleca. Deși el vorbea adeseori despre viitor, pentru ea nu era esențial să-și facă planuri pe termen lung, ca să nu lase speranțele să-i provoace dezamăgire. Accepta și trăia acum mult mai intens decît a făcut-o vreodată.

Au intrat, iar Morgan a aruncat scrisoarea și plicul, pe urmă a rămas tăcut cîteva minute. După privirea lui, era clar că mental atacă situația din mai multe unghiuri, căutînd să găsească detalii pe care poate le-a neglijat anterior. Din păcate el nu trăia în nume propriu, nu avea identitate, viața lui era - spre deosebire de a ei – într-o suspensie nedeterminată. Bo își dădea seama că aceste aspecte îl macină, din cauză că se află într-un punct mort.

Precis că de nenumărate ori Morgan și Axel au analizat amănuntele din ziua cînd a fost împușcat, dar nu au descoperit nimic.

Bo știa că nu duce nicăieri repetarea unor lucruri, dar cu o minte ordonată și capacitatea de a asculta, poate că derularea aceluiași film ar aduce la lumină aspecte semnificative.

– Vrei să recapitulezi evenimentele din ziua aceea, cap-coadă? îl întrebă ea pe un ton calm, deşi nu-şi dorea asta.

El se încruntă, în timp ce amesteca în bolul cu salată.

– Le-am tot recapitulat, pînă ce îmi vine să trag un pumn în zid. E frustrant să ştii că există ceva acolo, dar al naibii să fiu dacă îmi dau seama ce. Ce naiba sînt chestiile astea verzi? întrebă el, arătînd spre salată.

– Capere, spuse ea, după ce se uită.

Morgan scoase una din salată şi o gustă.

– Mai exact, ce-i aia o caperă?

– Mugure de floare murat.

– Cine naiba s-a gîndit să mureze un mugure de floare?

– Cineva foarte flămînd.

El rise, mai luă o caperă şi o mîncă.

– Mda. Merge. Am mai mîncat cîndva nişte porcării ciudate, pentru că altceva nu aveam. Bine, hai să începem; niciodată nu strică un punct de vedere proaspăt.

Bo încerca să rămînă detaşată: să pună întrebări şi să-l lase pe el să dea detaliile.

– Începe de dimineaţă. Ce ai făcut cînd te-ai trezit?

– Am sunat un coleg şi l-am întrebat dacă vine cu mine la pescuit. A zis nu. Era în compania unei dame oarecare şi asta era mai important decît pescuitul, de fiecare dată.

– Doar pentru el? întrebă ea, ridicînd o sprînceană.

El o trase spre el şi o sărută flămînd, urgent, dînd frîu liber limbii să depărteze buzele ademenitoare. O eliberă şi-i şterse gura cu degetul mare.

– Nu am spus asta. Dacă erai tu goală în patul meu – da, şi eu aş fi zis „pas" pescuitului.

– Oh, mulţumesc. Îl mîngîie pe abdomen şi începu să simtă tremurul interior, care de fiecare dată o făcea să se dezbrace şi

să-l aţîţe, dar acum trebuia să ducă la bun sfîrşit conversaţia. El ştia unde mergi?

– Nu, dar ştie unde locuiesc, aşa că nu ar fi fost nevoit să pirateze nişte baze de date, ca să-mi afle adresa.

– Asta ar fi fost doar ca să păcălească investigatorii.

– Aşa spunea şi Axel.

Bo se uită pieziş la el, enervată că are totuşi ceva în comun cu Axel, Dobitocul.

– Eu nu văd lucrurile aşa, spuse el şi o mîngîie pe frunte. Kodak mi-e prieten de mult timp. Dacă l-aş fi enervat cu ceva în misiunea unde am fost împreună – dar nu am făcut-o – ar fi avut destule ocazii să mă scoată din joc şi să dea impresia că a fost un accident. Mi-am lăsat viaţa pe mîinile lui de multe ori şi invers. Instinctul îmi spune că nu.

– Bine, am încredere în instinctul tău. Ce s-a întîmplat mai departe?

– Am mers în portul unde îmi ţin barca. Pe drum am oprit să iau micul dejun – un fast food drive-in – dar nu am văzut pe nimeni şi nu am discutat decît cu puştiul de la tejghea. La debarcader am salutat proprietarul locului. El a dat un telefon imediat după aceea, dar Axel a verificat şi omul a sunat-o pe soţia lui. Nici aici nimic.

– Dacă eliminăm varianta ca soţia să fie vreun spion şi tu ai văzut la debarcader ceva ce nu trebuia să vezi.

– Desigur, am verificat debarcaderul, cum fac de obicei. Totul părea normal. Nu era nici o ambarcaţiune dubioasă, care să aibă o antenă scumpă pe ea şi număr de înregistrare neobişnuit, iar Brawley – operatorul debarcaderului – este acolo dinainte să închiriez eu bărci. Nu-mi spune nimic persoana lui.

Bo răsuflă îndelung, gîndind la cîte verificări a făcut el de fiecare dată cînd a mers acolo, iar asta era poate bulversant pentru orice persoană precaută, cum este el.

– Să continui: i-am văzut pe o tipădcin Congres și soțul ei pe rîu, în yahtul lor, așa că m-am dus să-i salut. Îi cunosc pe amîndoi – nu prea bine, dar fiul lor a fost răpit și noi l-am recuperat în viață, așadar aș spune că amîndoi mă agrează motivat.

– Nu-mi amintesc să fi auzit la știri despre răpirea fiului vreunui membru al Congresului, zise ea și scoase din cuptorul cu microunde niște cartofi copți.

– Nu s-a dat la știri. Episodul a fost ținut secret.

– Mai era cineva cu ei la bord?

– Nu am văzut pe nimeni.

– Dacă nu-i cunoști prea bine, cum ai recunoscut ambarcațiunea?

– Nu am recunoscut-o. I-am văzut părul ei. Era Joan Kingsley.

– Oh, zise Bo, reflectînd. Îi veni în minte figura ei. Știu cine este! Părul alb. E tare femeia.

– Da. Este membră în Comitetul Serviciilor Armate al Casei.

– Crezi că ea poate fi în spatele întîmplării?

– După experiența mea, politicienii sînt vinovați pentru aproape orice, așa că intră și ea în vizor. Soțul ei este avocat la Washington, ceea ce nu e bine deloc. În orașul acela toată lumea o face cu toată lumea. Chiar și așa, nu văd legătura. Morgan duse salata pe masă, apoi aduse farfuriile și tacîmurile.

– Știi ce spunea Sherlock Holmes: elimină imposibilul și ce a mai rămas este adevărul, oricît de improbabil ar fi. Parafrazez, știi.

– Totul este improbabil. Oricine poate fi suspect.

– Cu excepția celui care nu este. Bine, la ce distanță de ambarcațiunea doamnei erai cînd ai zărit-o? Știai că este ea?

– Nu eram sigur, dar am identificat-o după păr. Eram cam la o sută de metri, aproximativ. Yahtul lor era ancorat la loc deschis. Morgan se gîndi puțin. După locul unde era poziționat vasul, nimeni nu putea veni spre ei fără să fie văzut de la distanță mare. Asta este o strategie de siguranță bună.

Au adus toată mîncarea la masă, au mîncat, iar Bo se tot gîndea la cîte i s-au spus.

– Crezi că ea are nevoie să se știe mereu în siguranță? întrebă Bo, spre sfîrșitul mesei.

– De obicei nu vorbește mult, dar e persoană importantă la Washington. Plus că fiul ei a fost răpit și putea să fie ucis. Aș spune că femeia este precaută.

– Așadar, poziția yahtului nu era ciudată?

– Nu. Dacă eu aș fi ancorat, aș fi făcut la fel.

– Ce ai văzut cînd te-ai îndreptat spre ei?

– Ea se sprijinea de balustradă, făcea cu mîna. Soțul ei era pe punte, dar a coborît pe urmă.

Ea puse furculița pe farfurie și se uită lung la Morgan.

– De unde știi că era soțul ei, dacă nu erai suficient de aproape cît să o recunoști pe ea?

– Nu știu de la distanța aia, dar omul purta o cămașă bleumarin, iar cînd a urcat pe punte o purta încă...fir-ar să fie!

– Ce este? întreă Bo. Aproape scăpă furculița din mînă la reacția lui.

– Cînd a urcat pe punte își încheia nasturii de la cămașă. O purta peste un tricou alb, dar nu am văzut nimic alb cînd a coborît.

– Și ce dacă...Oh, înțeleg. De ce se încheia la cămașă, dacă o purta pe aceeași?

– Exact. Morgan rămase tăcut, digerînd detaliile. Bărbatul care a coborît avea părul cărunt, din cîte îmi amintesc. Părul lui Dexter Kingsley nu este cărunt. Nu pot să jur asta, fiindcă lumina soarelui putea modifica nuanța părului, dar...da. De-abia acum Morgan parcă înțelegea ceva care-i scăpase pînă atunci.

– Înseamnă că era cineva cu ei la bord și nu voiau ca tu să vezi acea persoană. Femeia este politician, așa că era ceva de așteptat. Ce s-a întîmplat pe urmă?

– Am tras barca aproape de a lor și am oprit motorul. Am stat de vorbă puțin. Ea m-a invitat la bord, să bem ceva.

– Ei, asta mi se pare aiurea. De ce să te invite la bord, dacă nu vrea să vezi cine era acolo cu ei?

Privirea lui deveni glacială cînd îi răspunse sec, de parcă nu mai era vocea lui.

– Ca să mă ucidă, explică el. Chiar dacă s-au gîndit rapid la o soluție, nu știau sigur că o să înghit momeala. Dacă era altcineva în locul meu, poate, dar ea nu știa cine se apropie de ei, pînă ce nu m-au identificat de aproape. Cum lucrez în combaterea terorismului, se presupune că observ orice detaliu, dar pe acesta l-am omis. Ei nu aveau cum să știe, așa că s-au gîndit să-mi facă de petrecanie.

Bo lăsă furculița pe marginea farfuriei, căci îi pierise pofta de mîncare. Sperase să scoată de la el detalii trecute cu vederea, iar acum exact asta se întîmplase; urmau schimbări rapide de situații, într-o realitate crudă: cea în care o persoană încercase să-l omoare.

– Dar ai fi putut să reclami deja. La ce bun să te mai omoare?

– Puteam să reclam orice, dar ea realiza că nu l-am putut recunoaște pe celălalt bărbat, cum nici ea nu m-a recunoscut de la început. Conduceam ambarcațiunea și mă concentram la traseu, fiindcă era trafic în ziua aceea. Mai mult de asta, să crezi că e ceva suspect nu este totuna cu certitudinea că s-a petrecut ceva rău.

– Dar tu nu ai știut, insistă Bo. Chiar dacă raportai ceva straniu și se puneau întrebări, ei trebuiau doar să nege că mai era cineva la bord. Nu existau dovezi.

– Ce bănuiesc eu? Dată fiind meseria mea, chiar dacă nu am recunoscut persoana, aveam resursele să aflu cine este. În Washington sînt camere video peste tot, iar ei nu știau din ce sursă se poate descoperi că au fost în compania omului acela, iar Axel putea să afle orice, pentru că știa unde să caute.

– Axel ar putea să-l identifice pe acel bărbat?

– Posibil. Depinde dacă a accesat bazele de date, sau dacă are vreo plăcuță de înmatriculare sau vreo chitanță din care să reiasă identitatea lui. Da, s-ar putea să găsim ceva. S-au gîndit poate că, pînă voi ajunge eu la mal, ca să încep săpăturile, ei deja vor pune roțile în mișcare, îmi vor afla adresa, după numărul bărcii și vor organiza ambuscada. Nu puteau să trimită un lunetist să tragă în mine, fiindcă e greu, din mersul ambarcațiunii, așa că au văzut direcția în care m-am îndreptat, adică în aval, nu spre Washington, deci nu eram bănuitor. Au riscat cu mine, fiindcă puteam să nu observ nimic și chiar așa a fost. Dacă ar fi lăsat-o baltă, nici prin gînd nu-mi trecea vreodată să revin la întîlnirea aceea.

Bo se ridică și duse farfuriile în bucătărie. Era o femeie cu logică de fier, dar strategia aceasta îi era străină.

– Dar au încercat să te omoare și au ratat. Acum poți să-i arestezi – pe naiba. Nu poți. Nu ai nici o dovadă că au făcut ceva.

– Acum îl sun pe Axel și-l rog să se miște. Trebuie identificat tipul de pe yahtul lor. Nu mai trebuie să aștepte să mă găsească ei.

– Apoi ce faci? Tot nu ai nimic.

– Avem un fir subțire, de care să tragem. Pînă la urmă va apărea și ghemul; într-un fel sau altul.

Morgan urcă să-și aducă telefonul cu care îl va suna pe Axel. Chiar și așa, tot Morgan va trebui folosit ca momeală, ca să-l atragă pe făptaș afară din ascunzătoare.

Morgan aduse telefonul – nu era un smartphone, ci unul simplu, fără GPS – apoi îl sună pe Axel. Auzind vocea cunoscută, îi spuse:

– Am găsit. Sună-mă când poți.

Axel decidea ce fel de apel va utiliza, ca să nu li se dea de urmă, în funcție de cît era de paranoic în ziua respectivă. Sună peste o jumătate de oră, cînd Bo și Morgan se odihneau pe canapea, în fața televizorului.

– Cine a fost? întrebă sec Axel.

– Doamna Kingsley, membră a Congresului. Cu ei în ambarcațiune mai era un bărbat. Cînd m-au văzut că mă apropii, el a coborît și cînd a urcat pe punte Dexter Kingsley, purta cămașa celuilalt, pe care și-o încheia atunci.

– Iar tu ți-ai amintit acest detaliu pentru că...?

Du-te naibii, se gîndea Morgan. Dacă s-ar fi supărat pe tot ce i-a spus Axel, l-ar fi bătut măr acum mulți ani. Dar îl amuza, așa că se uită spre Bo și spuse:

– Axel vrea să știe de ce-mi amintesc de asta tocmai acum.

Morgan se așteptase la reacția ei: îi luă telefonul din mînă.

– Pentru că eu am avut mintea să-i pun întrebări legate de detalii cînd nu se lupta să supraviețuiască, ajutat de calmante și amețit bine, strigă ea în urechea lui Axel, apoi îi dădu lui Morgan telefonul.

Isteață fată, zise Morgan și se gîndi că nu-i putea spune ceva mai potrivit în acest moment. Era unu la zero pentru Bo.

Axel drăcuia la celălalt capăt al firului, apoi reuși să dea replica:

– Dacă ești atît de deșteaptă, de ce ai așteptat două luni pînă i-ai pus întrebările astea, ei?

– Eu sînt, Morgan. Era prima dată cînd Axel își pierduse cumpătul, admițînd că a fost învins.

– Aceea era Bo? întrebă el. Sper că a fost ea. Nu i-ai fi spus asta altcuiva. Ce i-ai spus?

– Totul.

– Absolut totul sau o versiune cosmetizată?

– Absolut totul. Doamne, Mac, cînd te-ai transformat într-o fecioară?

– La naiba să te duci și tu! Ascultă, ești sigur?

– Absolut. Începe să cauți prin bazele de date. Tipul poate fi de aici, dar cred că trăgătorul este legătura. Era rus, așa că aș începe să caut pe la firmele rusești întîi. Ei au contacte cu mafia rusească și-l pot găsi pe tip. Cine era în țară la vremea aceea? Cine are părul cărunt? Greutatea...Morgan își aminti silueta celui văzut și calculă mental, comparînd cu Dexter Kingsley, care coborîse. Cred că vreo nouăzeci de kilograme, înălțime peste un metru optzeci. Dacă vii cu ceva, am putea să descoperim și o retragere de două milioane dintr-un cont bancar de la noi.

– Nu-mi spune tu cum să-mi fac treaba, mîrîi Axel. Bine, am priceput. Altceva?

– Atît.

– Te sun eu.

Morgan închise și trînti mobilul pe canapea.

– Cît îi va lua pînă să-ți arate niște fotografii, la care să te uiți? întrebă Bo.

Morgan ridică din umeri.

– Poate fi o oră sau zile. Sînt mulți ruși cărunți, dar pot să-i trieze după înălțime și greutate, apoi vor stabili unde se aflau la momentul acela. Trebuie verificare înregistrări de pe străzi, liste de apeluri, camere din trafic, multe surse. Nu pot să fac o identificare sigură, ci una probabilă, așa, doar ca să-i reduc lista de căutări.

– Iar dacă nimeni nu sparge fișierele oficiale, nu aveți nimic despre nimeni, zise ea, așa cum a avut dreptate și altădată.

Morgan o privea extrem de atent; îi plăcea seriozitatea ei și felul în care s-a concentrat cînd i-a pus întrebările, ca să-i scoată din minte cît mai multe detalii, așa cum a reușit.

Revenise la viață; avea din nou un scop. Trebuia să-l descopere pe cel care l-a atacat, deși mai trebuia să afle și motivul. Pentru prima dată se vedea capătul acestui șir de evenimente. Acum se putea trece la ofensivă.

O apucă de mînă pe Bo și o așeză în poala lui.

– Ai reușit, spuse el și o sărută. Îi admira osatura delicată și își amintea că prima dată cînd au făcut dragoste, se temea să nu-i frîngă oasele. Vedea bine că entuziasmul ei îl egala pe al lui, cînd se stîrnea scînteia poftelor carnale și asta îl bucura. Doamne, ce bine era.

Îi plăcea sinceritatea ei. Nu juca, nu se prefăcea, ea doar oferea și lua deschis. Morgan chiar credea că îl iubește, deși i-ar lua ceva timp să o facă să recunoască asta. Acestea fiind datele și știind că ea nu aștepta un viitor cu el, în ciuda sentimentelor față de el, totuși ea a făcut ce a crezut că e mai bine pentru el, nu pentru ea, atunci cînd a decis să urmeze acea direcție a întrebărilor. Riscase, deși a fost mult de muncă.

– Nu știu ce a fost diferit la modul în care mi-ai pus tu întrebările, fiindcă Axel m-a întrebat și el despre fiecare detaliu, doar că tu ai scos de la mine singurul lucru de care aveam nevoie.

– I-am zis, începu ea și-l freca ușor la ceafă. Vorbea pe un ton care trăda că nu se concentrează pe conversație, ci pe atingere. Că te-am întrebat cînd nu erai sub efectul calmantelor.

– Bună teorie, dar de vreo două două luni nu mai sînt sub efectul lor și eu tot nu am realizat semnificația acelei cămăși. Am trecut de atîtea ori prin evenimentele din ziua aceea, dar acest detaliu mi-a scăpat.

Morgan părea enervat, dar se mai întîmplă și altora asemenea lucruri. Chiar dacă și-ar fi amintit de cămașă din prima zi, tot

nu aveau nimic împotriva doamnei membră a Congresului. Chiar identificîndu-l pe bărbatul misterios – ceea ce vor face, fără îndoială - va fi extrem de complicat să *dovedească* existența unei acțiuni ilegale. Poate că omul era capul vreunei organizații mafiote rusești, dar prezența lui pe un yaht nu era un delict, ci doar o suspiciune.

Axel va scormoni în toate. Acum, că avea un nume, va îndepărta fiecare pietricică pe care a călcat Joan Kingsley. Dar cît timp va dura asta? Avuseseră deja trei luni în care să-și acopere urmele. Morgan nu era dispus să aștepte.

În capul lui deja căpăta formă o idee care trecea peste găsirea vreunei dovezi despre ce s-a petrecut în ziua aceea și ajungea la descoperirea unui delict cu totul diferit, pentru care Kingsley putea fi acuzată. Odată ce investigatorii puneau piciorul în ușă, ca să spunem așa, putea să apară foarte bine și dovada pentru celălalt delict.

Trebuia să se gîndească la asta, să privească din toate unghiurile. Poate va merge prost în multe privințe, dar avantajul planului era acela că el nu va mai sta să aștepte în Hamrickville, fapt care îi punea în pericol pe Bo dar și pe prietenii ei.

CAPITOLUL 24

La ora cinci și jumătate dimineața mobilul lui Bo scoase un bip care anunța primirea unui mesaj. Se trezi supărată și bombăni „ce naiba!". Dacă era o urgență, ar fi fost sunată, nu primea un sms.

Morgan aprinse veioza și luă mobilul, apoi citi pe ecran:

– Este de la Axel, zise el. După ce tastă codul ei de acces, citi textul integral. Bo se trezi și se întinse, savurînd trupul lui cald lipit de al ei.

– Ce spune?

– A trimis niște fotografii, ca să mă uit la ele, răspunse el absent. Bo recunoștea tonul acela și inima îi bătea să-i sară din piept, ca alteori. Se uita la sînii ei dezveliți de parcă ea era o gazelă și el un tigru înfometat. Puse mobilul pe noptieră și își strecură mîna sub cearșaf, ca să-i mîngîie coapsa, abdomenul, apoi se insinuă între pulpele ei, în timp ce sugea tacticos sfîrcul. Cînd degetul lui gros ajunse în interiorul ei, ea gemu anticipativ.

Chiar și după o lună, între ei totul se petrecea rapid, cu nerăbdare reciprocă. Îi răspundea la avansuri intempestiv, la fel cum erau solicitările lui fierbinți. Acum o penetră apăsat, iar ea simți o ușoară usturime, dar plăcerea senzației pe care organul lui i-o oferea depășea orice suferință. Vaginul ei se mula atît de bine împrejurul penisul lui uriaș, înghițindu-l cu totul. Era o uniune trupească perfectă, de parcă au fost născuți unul pentru celălalt.

– Cred că va suna imediat, îl avertiză ea, în timp ce el se instala deasupra. Îl mîngîie pe coaste, pe șolduri și se ridică ușor cu picioarele încolăcite pe talia lui. Penetrarea lui era profundă, aaș cum știa că îi place ei, pînă la capăt.

– Nu ar fi prima dată că-l ignor, spuse el și se rezemă pe coate. O privea interesat de fiecare reacție la mișcările lui circulare, apăsate și vibrante. Parcă nimic altceva nu se petrecea acum în lume.

– Te uiți fix la mine, zise ea, nemulțumită că dimineața nu arată prea aranjată.

– Exact, zise el pe un ton senzual. Vreau să știu dacă fac ceva care te doare, sau care nu-ți place. Sau, dacă fac ceva care-ți place, vreau să mai fac o dată. Bo adora tot ce-i făcea, așa că nu protestă. Voia să-i returneze favorurile, așa că spuse:

– Vreau deasupra.

Cu o mișcare abilă, el o răsuci pe genunchi, poziționînd-o deasupra. Acum ea deținea controlul și suspina de plăcerea pătrunderii totale. Îi urmărea reacțiile, pe măsură ce se balansa lent, în sus și în jos.

– Spune-mi dacă îți place asta, zise ea și făcu cîteva mișcări circulare, de învăluire, lucru care i-a provocat lui Morgan o plăcere periculoasă, aproape de ejaculare.

În cele din urmă Morgan nu mai rezistă și ejaculă, iar imediat s-a dezlănțuit și orgasmul lui Bo. Valuri succesive de vibrații o cutremurau și se lăsă copleșită pe pieptul lui, fără să mai scoată o vorbă. Fiori dulci îi mîngîiau vaginul, iar pielea devenise extrem de sensibilă la cea mai delicată atingere. Mental îi adresă un „Te iubesc", fiindcă momentele acestea nu puteau fi comparate cu nimic trăit pînă la el.

El însemna atît de mult pentru ea, dar acum nu-și permitea decît să savureze clipa.

Trupul lui încordat de plăcere îi trimitea o explozie de senzații post-orgasmice, dar așa era Morgan, cu mușchii lui bine lucrați, cu inspirația lui de a face mereu ceva nou, ceva plăcut.

Gîfîiau amîndoi, iar ea se liniști prima, încercînd să-și dozeze forțele, ca să coboare din pat.

– M-ai terminat, doamnă, zise el, iar cuvintele lui i-au pătruns pînă în oase.

După ce și-au făcut repede un duș, au coborît la calculator, ca să vadă Morgan fotografiile.

Bo a scos-o pe Tricks, iar cînd a revenit, Morgan își sorbea cafeaua, iar pe ea o aștepta cana aburindă.

– Te rog, îl invită ea să se așeze în fața laptopului. Deschise mesageria și atașamentul primit de la Axel. Adresa de la care era trimis mesajul din contul de Gmail era pe numele unei femei. O fi de la Axel?

– Presupun că da. Cred că și-a deschis un cont pe numele naiba știe cui. Cînd a deschis atașamentul, au început să ruleze diferite imagini cu fețe necunoscute.

Erau instantanee surprinse pe stradă, în mașină, ori în magazine, în restaurante și diverse locuri. În fiecare fotografie apărea adăugată și imaginea prelucrată a unui bărbat brunet, în costum.

– Cine e bărbatul? întrebă ea, cînd văzu că aceeași imagine era în toate instantaneele.

– Dexter Kingsley. Așa pot să compar înălțimile, din cîte îmi amintesc de bărbatul în cămașă albastră, care a coborît sub punte. Apoi Kingsley a urcat. Știi, am memorie spațială.

– Aceștia sînt agenți din străinătate, care nu au avut alibi în ziua aceea?

– În mare parte da. Cred că printre ei se numără cîțiva nenorociți locali, din cîte îl cunosc pe Axel; el mi-ar pune pe oricine i se pare suspect.

Se uită cu atenție la fotografii, reamintindu-și fiecare detaliu remarcat atunci. Trebuia să încerce măcar o identificare, deși era destul de greu, date fiind circumstanțele. Erau douăzeci și trei de imagini. Nu apăreau nume, dar Axel îi cunoștea pe toți. Morgan se opri la numărul opt, trecu spre numărul nouă, apoi spre zece, se opri la treisprezece și trecu prin restul de nouă.

Reveni la treisprezece, apoi la opt. Treisprezece din nou. Opt. Trecu de cîteva ori de la unul la altul, apoi indică pe ecran:

– Opt.

Bo habar nu avea după ce parametri s-a ghidat. Pentru ea bărbații nu semănau unul cu celălalt, deși toți erau grizonați. Părul celui cu numărul opt avea culoarea oțelului, era tuns perfect, pe forma capului.

– Cam acesta e aproape de adevăr? Ce te-a făcut să te hotărăști?

– Forma capului și aspectul urechilor.

– Doamne, dar ce ochi ai? zise ea uluită. De la distanța la care îl văzuse, nu puteau fi prea multe detalii – cel puțin pentru ea, care avea vederea perfectă. Crezi că-l cunoști pe individ?

– Habar nu am cine este. Nu mă ocup de partea cu colectarea informațiilor. Morgan luă mobilul de la primul apel. Răspunse și puse apelul pe difuzor.

– De ce naiba nu ai răspuns la telefon mai devreme? urlă Axel.

– Nu am putut să răspund, zise Morgan calm.

Urmă o pauză, apoi Axel răbufni:

– Ticălosule, o regulezi pe soră-mea?

Bo se înfurie maxim, fiindcă fratele ei avea întotdeauna acest efect asupra ei. Lovi cu palma pe birou și răspunse răspicat:

– Nu sînt sora ta! Și nu mă regulează el ! Eu îl regulez pe el! Am scos untul din el, așa că acum a ajuns o umbră a bărbatului care a fost! Am...

– Tu ai pus pe speaker? o întrerupse Axel, enervat.

– Ea este femeia căreia i-ai încredințat viața mea, replică Morgan. Știi bine că așa am făcut. Acum este și ea implicată, așa că merită să știe tot ce se întîmplă. Te interesează ce fotografie am identificat, sau continui să-ți bagi nasul unde nu e treaba ta?

– Este treaba mea, dacă...ce fotografie este? Axel schimbă tonul la mijlocul propoziției, cu asta subliniind ce era mai important pentru el.

– Numărul opt.

– La naiba.

– La naiba ce?

– Dintre toate posibilitățile pe care le-am trimis, acest rezultat este probabil cel mai prost. Ești sigur?

– Nu sută la sută. M-am ghidat după forma capului și a urechilor. Dintre toate imaginile trimise, el e cel mai aproape de personajul văzut.

– Bine, să zicem că e suficient. Aceștia nu au putut oferi locația unde s-au aflat în acel interval de timp, așa că zic că-i vorba de un asasin plătit.

– Rus?

– Da. Se numește Foma Yartsev, are rang înalt în SVR (*n.t. Serviciile Secrete Ruse, fosta KGB*). O întîlnire secretă cu cineva din Comitetul Serviciilor Armate (HASC) este sigur ceva pentru care ar omorî, doar ca să nu se afle.

– Poate Yartsev a fost cel care a comandat lovitura, dacă nu voia să se știe cu cine se întîlnește.

– Posibil. O să mă uit și la acest aspect. Dacă e așa, avem o problemă și mai mare, căci asta înseamnă că SVR a pătruns în sistemul nostru de date.

– Nu ai depistat nimic?

– Dacă reușeam, aveam un fir, dar așa nu am nimic, zise Axel mînios. Al naibii cel care a făcut-o; a fost un geniu. Cînd îl vom prinde, sau o vom prinde, o să-l recrutăm pe nenorocit. Părea îndurerat de această perspectivă. Nici în tinerețe negocierea nu era pentru el o opțiune. Prefera să-și impună părerea cu ciocanul și utiliza cele mai drastice pedepse.

– Sau persoana pe care o cauți este chiar hackerul. Bo nu s-a putut abține și și-a exprimat opinia, știind că acest comentariu îl va înnebuni.

Tăcerea mormîntală i-a spus că avea dreptate. Știa că trebuie să privească posibilitatea din orice unghi.

Morgan zîmbi admirativ, iar ea ridică din umeri.

– Poate că ai dreptate, șopti el. Nimic nu e imposibil.

– La naiba! explodă Axel. Va trebui să ies din casă, să pun pe altcineva să-mi verifice individul. Nu-l văd ca fiind un actor prost. Desigur l-am verificat la sînge, dar dacă este atît de bun, încît să joace rolul de hacker, ar putea să-și construiască orice background dorește.

– De acord, zise Morgan. Cît timp faci asta, cred că e bine să avansăm. M-am gîndit.

– Dă-i drumul.

– Nu avem nimic contra lor. Chiar dacă poți să-l legi pe Yartsev de Rykov, dovedind că el a plătit ucigașul și chiar dacă poți dovedi că Yartsev a fost pe yaht cu soții Kingsley – ceea ce nu cred că poți, fiindcă individul e prea priceput – tot nu avem dovada că soții Kingsley au făcut ceva rău, sau că au știut că se pregătește o lovitură împotriva mea.

– Adevărat, zise Axel după o scurtă pauză. Ascult.

– Putem totuși să-i momim să vină după mine din nou, ceea ce este practic exact ce aveai de gînd să faci oricum. Sînt prea isteți să nimerească în capcană, căutînd locul unde mă aflu eu, dar asta doar fiindcă așteaptă să amplasezi tu o capcană.

– Sînt prea bun în ceea ce fac, zise mîndru Axel.

Bo ridică privirea spre cer, exasperată.

– Așa că trebuie să merg eu la ei, explică Morgan.

– Ce ai în minte? întrebă Axel.

– Gîndeam cu voce tare, dar dă-mi o scutire medicală, sau trece în dosarul meu că am nevoie de o reevaluare, din cauza problemelor fizice. Orice. Eu inițiez contactul cu soții Kingsley, îi anunț că mi-am amintit și spun că am nevoie de bani.

– Șantaj.

– Fără să pomenesc cuvîntul.

– Atunci se numește constrîngere.

– Nu sînt ofițer de poliție.

– Da, dar acum tu încalci legea, iar ei nu au făcut-o.

– O vor face, atunci cînd vor veni după mine și vor încerca iar să mă ucidă. Chiar crezi că vor fi dispuși să tacă și să facă plăți cu titlu de șantaj în viitorul previzibil?

– Nu. Un politician ca doamna Kingsley nu poate să lase o amenințare ca asta deasupra capului.

Toți trei au trecut prin filtrul minții posibilitățile și probabilitățile. Bo se afla lîngă Morgan și-i venea să urle la el pentru că iar își punea viața în pericol, deși știa că trebuia să facă tot ce poate ca să rezolve situația. Dacă un ucigaș plătit venea după Morgan, ar fi venit aici; Morgan avusese dreptate că aici era cel mai posibil să se întîmple, fiind un loc izolat. Orice criminal și-ar da seama de asta.

Dar...dacă ucigașul folosea o pușcă? Era aproape imposibil să se apere de ea. Casa ei era înconjurată de coline, pe care un

asasin răbdător putea să aștepte momentul cel mai prielnic ca să tragă. Acesta era adevărul care o săgeta în inimă.

Datorită întrebărilor ei, Morgan și-a dat seama de semnificația cămășii albastre, iar dacă lui i se întîmpla ceva, era din vina ei exclusiv, iar cu așa ceva nu știa dacă ar putea trăi.

Trebuia să facă orice, doar să împiedice asta.

– Spune-mi cînd ai ticluit dosarul meu și ai verificat expertul tău în computere, zise Morgan. Încheie apelul, se întoarse spre ea, o luă pe genunchi, apoi îi ceru pe un ton cazon:

– Încetează.

– Ce să încetez?

– Să te agiți și să te învinovățești.

Bo se lăsă cu umărul pe pieptul lui și îl privi cu atenție. Bărbatul acesta o vedea întotdeauna așa cum era ea. O citea întotdeauna, cu fiecare ocazie, așa cum o făcuse acum.

– Mi se pare firesc să mă agit în situația dată, zise ea. Da, și eu am o parte din responsabilitate pentru ce se va întîmpla. Dacă iese bine, bravo mie; dacă nu...Bo se opri și îi dădură lacrimile. Strînse gura și ridică bărbia, încăpățînîndu-se să nu cedeze emoțiilor. Trebuia să facă față cu logică și pregătire, nu cu lacrimi și sentimente. Acestea vor veni mai tîrziu.

– Uite ce, zise el. Parte a meseriei mele este să anticipez toate posibilitățile. Dacă ratez, e treaba mea. Totuși, putem să facem anumite lucruri. De exemplu, Axel va putea transfera apelul de pe telefonul cu care-i contactez pe soții Kingsley pe un număr care poate localiza locația apelată și așa vom ști unde să căutăm mișcarea. El știe că trebuie să urmărească toate apelurile lor, ca să putem și noi urmări pe oricine are o întîlnire secretă.

Era liniștitor să știe că totuși se făcea ceva, nu se aștepta ca un nemernic să tragă în Morgan.

– Dacă soții Kingsley sînt nevinovați? întrebă ea. Dacă acest rus, Yartsev ni-i vinde nouă pe ruși, prin intermediul soților Kingsley?

– Acesta e cel mai bun scenariu posibil. Atunci, de îndată ce îi voi contacta pe soții Kingsley, ei vor pune pe urmele mele Securitatea Națională și voi ajunge la închisoare în doi timpi și trei mișcări. Aici Axel va trebui să mă salveze, înainte să fiu băgat în nu știu ce ascunzătoare. O văzu că se schimbă la față, fiindcă nu avea încredere în Axel, așa că explică: Nu se va ajunge la asta. Nu mă pot ține decît ca să mă verifice și oricum agențiile se vor ocupa de toate.

– Chiar și așa, Yartsev a încercat să te omoare. Nu trebuia să-i spună Kingsley cine ești și cu ce te ocupi?

– Ba da, dar nu înseamnă că el are încredere în ei. Dacă el și-a trădat țara, probabil că peste tot vede ticăloși care-l atacă pe la spate.

– Și de ce nu ar mai încerca o dată?

– Probabil că s-a discutat asta cu el, dar e doar o presupunere. Pînă cînd nu voi ști sigur că ei nu sînt implicați, voi pleca de la premiza că soții Kingsley sînt amestecați pînă-n gît. Noi ne vom pregăti și vom lua măsuri de precauție.

– Cum ar fi?

– Securitatea perimetrului, care s-a făcut deja, iar dacă mai adăugăm ceva, Axel va găsi bani să plătească. Sistemele FLIR, camere cu infraroșu, care depistează căldura corporală, transmițătoare wireless și altele. Vom asigura și ferestrele. Cel mai bine ar fi ca tu și Tricks să stați în oraș...

– Nu, zise ea din impuls, apoi se gîndi că-i pune în pericol viața retrieverului și reveni: Mă rog, Tricks poate să stea la Daina. E îmi văd de treburi ca pînă acum. Ce mai trebuia să faci? Să montezi nu știu ce în podea? Fă-o cînd vrei.

– Oricum, pentru asta nu e grabă. Timpul va începe să se scurgă din clipa cînd îi voi contacta pe soții Kingsley și nu fac asta pînă ce Axel nu modifică în dosarul meu ce i-am spus: dizabilitatea în urma traumei. După cît de paranoic este Axel, mai ales că i-ai sugerat tu verificarea hackerului, mai durează. Normal că e paranoic, trăind într-o lume ca a lui. Cred că-i verifică hackerului și poziția pistruilor pe față, deși cred că tipul e curat, dar pe Axel nu-l poți convinge. Ar fi cazul să-l aducem pe Jesse în joc. Poate avem nevoie de ajutorul lui și de al celorlalți ofițeri. Vreau să reduc la maxim pericolul pentru tine și oraș.

Bo calculă mental toate amănuntele financiare și, ca șefă a lor, conchise:

– O să fie în timpul lor liber. Nu cred că-i putem implica pe cheltuiala orașului.

– Nu mă aștept să o facă benevol, iar de plată mă ocup eu. Cum rareori îmi cheltuiesc integral salariul, banii se adună în cont.

Bo se gîndea că deja Morgan alunecă în zona lui de confort, care presupunea ofensivă, nu așteptare. Îl simțea cum se încordează și parcă prin vene îi trecea electricitate. Aceasta era lumea lui, una a strategiei și violenței, în care el se simțea acasă.

CAPITOLUL 25

Ca să-i invite pe ucigași să vină la el, Morgan trebuia să-și pună la punct o strategie serioasă pentru el, pentru Bo și pentru ofițerii din Hamricksville care voiau să-i ajute. Alerga din nevoia unei activități fizice menită să-i elibereze mintea de griji. O anunță pe Bo cît va lipsi de acasă și porni peste dealuri, să alerge pînă la epuizare.

Se temea că Bo va fi problema. Instinctiv dorea să o îndepărteze de orice pericol potențial și se aștepta ca ea să se opună. Respecta punctul ei de vedere, dar era prețioasă pentru el și va face totul ca să-i asigure siguranța. Ușurel, își zise el, după ce învățase în ani că evenimentele nu se petrec chiar așa cum au fost anticipate inițial.

Oricît de bună ar fi fost strategia lui, realiză că nu poate acoperi totul. Planul de atac trebuia întocmit, cu condiția să fie atent la orice noutate apare.

În aceeași ordine de idei, i-ar fi plăcut ca doamna Kingsley să fie nevinovată și să lucreze în beneficiul țării, nu împotriva ei. O plăcea; părea caldă și sinceră. Mare scofală. Importante sînt faptele, nu emoțiile.

Se gîndea că oamenii răi ar putea folosi din nou mafia rusească, fiindcă membrii ei se puteau amesteca lejer cu populația metropolitană, dar în Hamrickville, Virginia de Vest era cu totul altă poveste. Un rus ar arăta ca hiena în bîrlogul lupului. Ce naiba, și cineva din New York ar ieși în evidență.

Așadar Kingsley și Yartsev aveau două, trei opțiuni: să angajeze un criminal plătit local – cu probabilitate mai mare de succes, dar tot un străin, care putea sau nu să fie de încredere, dar reprezenta un alt risc de securitate – sau puteau implica serviciile SVR, care luaseră locul KGB-ului.

Dacă implicarea Securității Naționale și a FBI-ului erau cel mai bun scenariu pentru Morgan, atunci cel mai prost erau serviciile SVR. Organizația ar putea pune în funcțiune măsuri pe care cu greu le-ar putea contracara: sistemul FLIR, în primul rînd, ar putea stabili clar cîte persoane sînt în casă și unde. Forța copleșitoare era altă posibilitate, adică orice ființă vie din casă ar putea fi exterminată. O altă posibilitate era o explozie masivă, la fel cum era un sniper instruit, care-l putea scoate din joc imediat ce ieșea din casă.

Pe de altă parte, dacă soții Kingsley vindeau secrete de stat către SVR, rușii nu vor dori să atragă atenția organizației. Dacă mergea prost ceva – și de cele mai multe ori ceva merge prost – repercusiunile ar fi cu mult superioare beneficiilor.

Morgan întoarse pe toate părțile situația și decise că implicarea SVR era puțin probabilă. La fel cum era și implicarea mafiei rusești. Pe primul loc în ierarhia probabilităților era un profesionist, doar că era un risc implicarea altora.

Mai mult ca sigur că vor mișca de aproape. Unul din ei va veni personal să facă treaba. Din nou stabilea probabilitățile. Joan Kingsley era pe ultimul loc, iar soțul ei era puțin mai în față, fiindcă el i-a văzut pe amîndoi la locație. Dacă mînuiau bine armele, puteau să-l ia prin surprindere. Yartsev era o altă posibilitate. El avea instruire în domeniul armelor și știa să se deghizeze. Fusese văzut de Morgan o singură dată, de la distanță.

Așadar, Yartsev era cel mai probabil, urmat de Dexter Kingsley, apoi de Joan Kingsley. Sau Yartsev și Dexter Kingsley acționînd împreună. Sau toți trei.

Morgan se gîndea că Yartsev avea un impediment, în ciuda pregătirii lui speciale. Morgan era supra-instruit, față de Yartsev, măcar în armament și strategie. Omul SVR-ului se ocupa cu activități de spionaj și servicii secrete. Morgan se ocupa cu devastări – două discipline foarte diferite.

Se va pregăti pentru trei trăgători; dacă vor fi doar doi, sau chiar numai unul, care să încerce să-l scoată afară, el va fi pregătit.

Se uită la ceas; alerga de o oră; era transpirat-leoarcă, dar se simțea bine. Inimă, plămîni, totul era în regulă. Picioarele căpătaseră forța dinaintea accidentului. Dacă atacatorii veneau și se așteptau să găsească o epavă, vor avea o mare surpriză.

Schimbă direcția și se îndreptă spre casă. În drum le întîlni pe Bo și Tricks, la plimbare. Bucuria retrieverului a fost enormă, cînd l-a revăzut pe Morgan, iar Bo a așteptat mai în spate, pînă ce și-au terminat ritualul revederii.

– Ai pus la punct totul? îl întrebă ea. El se opri și Bo îl luă de braț, chiar dacă era transpirat. Morgan o privea și instantaneu lumea căpătase o altă dimensiune, cea a liniștii sufletești, a luminii din ochii iubitei, a trilurilor păsărilor care-i înconjurau.

– Nu încă, zise el. Principalul depinde de tine.

– De mine? se miră ea. Credeam că nu vrei să te ajut. Bine, ce vrei să fac?

Nici o ezitare, se gîndi el, doar dorința pură de a se arunca în furtună și a face tot ce poate.

– Poți să te căsătorești cu mine, spuse el.

Bo îngheță și se albi la față. Făcu ochii mari, mari de tot. Deschise gura, dar fără rezultat sonor.

Morgan aprecie că nu e semn bun dacă s-a albit, dar știa că bătălia pe care trebuie să o ducă, trebuia și cîștigată, așa că era gata să intre în război, chiar aici, chiar acum, ca să-și cucerească femeia.

– Am lăsat-o moale, zise el, adică nu am pus presiune pe tine, fiindcă știu că ai avut de-a face cu niște mizerabili care te-au dezamăgit și voiam să-ți acord destul timp cît să-ți dai seama că poți avea încredere în mine. Dar acum s-ar putea să nu mai am mult timp și vreau să te știu legată-fedeleș de mine și încuiată în turn, legal, în caz că lucrurile nu vor ieși chiar cum am estimat.

Bo se albi și mai mult, evident șocată. Tricks lăsă mingea jos, cu îndemnul să i-o arunce cineva, dar era prima dată în viața ei cînd ambii adulți o ignorau. De data aceasta Bo găsi resursele să vorbească:

– Nu e drept, rosti ea răgușit.

El o luă de mijloc și se poziționă în fața ei.

– Nu dau doi bani pe ce e drept. Dau orice pentru tine. Nu prea e romantic ce am spus, nu? Se aplecă și o privi foarte atent. Vrei romantism? Pot să încerc. Sînt genul de bărbat care vede-vrea-apucă și chiar asta am făcut cu tine: te-am văzut, te-am dorit și te-am cucerit.

Bo părea că stă să plîngă, iar Morgan se alarmă.

– Ai de gînd să plîngi? Nu plînge, te rog. Spune da și vom fi bine.

Bo se uită de jur împrejur, căutînd parcă o formă a naturii care să o salveze; o ramură, un copac, dar brațele lui o strîngeau tare și nu păreau să-i dea drumul. În final rosti, mai mult ca un strigăt, dar măcar vorbea, nu plîngea:

– Vrei să mă căsătoresc cu tine pentru că s-ar putea să *mori*?

– Nu. Vreau să mă însor cu tine pentru că...eu...spre stupoarea lui Morgan, cuvintele i se amestecau în gît și veni rîndul lui să caute cu privirea o salvare naturală. Fir-ar să fie. Parcă spusese și altădată asta, cînd s-a logodit, dar acum era cu totul altceva. Era important și pentru tot restul vieții.

Privi ochii aceia solemni, speriați și un fulger îi pătrunse trupul. Trase aer în piept și dădu drumul cuvintelor.

– Sînt nebun după tine. De aceea vreau să ne căsătorim. Vreau să o facem acum, ca dacă mi se întîmplă ceva, să-ți rămînă ție tot ce am. Nu sînt bogat, dar am ceva economii, un vehicul pick-up și o barcă veche. Ce zici?

Tricks nu mai suporta să fie ignorată, așa că lătră indignată. Morgan se uită la ea și văzu mingea la piciorul lui, semn că are de făcut ceva.

– Sper ca măcar să mă iubești pe jumătate cît îți iubești cîinele. Secundele treceau în tăcere, iar în cele din urmă Bo vorbi.

– Te iubesc.

El știa că nu a pus problema bine, cînd s-a pus pe locul doi, dar era obișnuit cu asta. Mai ales că Tricks nu era un cîine obișnuit.

– Așadar, vrei să fii soția mea?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Cu toate că puteai să faci un testament prin care-mi lăsai mie totul.

Da, se gîndise și la asta.

– O voi face și pe asta, dar vreau să mă însor cu tine și tu ai dat din cap afirmativ, așa că totul e hotărît. Există o perioadă de așteptare în Virginia de Vest?

– Va trebui să-ți folosești numele real, zise ea. Virginia de Vest nu are oficiu de stare civilă deschis, așadar certificatele de căsătorie nu apar online, la o simplă căutare.

– E foarte convenabil. Deja mă gîndeam cum să programez evenimentul, dar e bine că nu contează. Aș vrea să o facem mîine.

– Nu pot, spuse ea, la fel de uluită și mai degrabă panicată.

– De ce nu?

– Oamenii.

– Ce oameni...oh. Cei care s-ar supăra pe tine, dacă nu le spui, nu?

– Cum ar fi Daina și Loretta, Jesse și jumătate din oraș.

– Da, ei.

– Oricum, nu pot să organizez o petrecere de nuntă peste noapte.

– Atunci ne vom căsători și facem nunta mai tîrziu. Doamne, chiar a spus asta? Bărbații nu se bucură pentru nunți somptuoase, cum nu se bucură cînd merg la dentist. Pe lista lui de lucruri nedorite nunta era deasupra unei consultații la proctolog. Poate.

– Nu vreau o nuntă mare, zise ea la fel de șocată.

Acum Morgan simțea și mai profundă iubirea pe care i-o purtă.

– Nici eu nu vreau, dar crezi că oamenii din oraș ne vor lăsa să scăpăm așa ușor? De pe acum îți spun că pe Tricks o vor vedea ca domnișoară de onoare.

Bo rise.

– Cred că ai dreptate. Dar tu? Mama ta, de exemplu, va dori să vină? De fapt, ai ținut legătura cu ea?

– Nu, dar ne-am gîndit la asta. Axel i-a tot trimis emailuri, ca și cînd ar fi de la mine, în care scrie că sînt bine, dar ocupat, știi tu.

– Măcar știe că ai fost împușcat?

– Nu. Cel mai bine e să nu afle niciodată. Crezi că ar trebui să-i spun că mă însor? întrebă el, frecîndu-se la nas. Ah, nu trebuie să-mi răspunzi. Chiar și așa, nu vreau să așteptăm. Poate veni după nuntă. Dar părinții tăi?

– O să-i anunț, dar nu are rost să-i invit. Nu vor veni. Ar fi suficient să-i informez doar.

– Dacă vrei să fie aici, cu tine, vor fi. Morgan era dispus să sucească brațe, sau gîturi, ca să-i aducă pentru ea. Îi putea escorta sub amenințarea armelor, dacă era nevoie. Amicii lui nu sînt genul cu care să te pui contra.

– Sînt sigură că tu i-ai face să vină, nu? Apreciez intenția, dar nu. Prezența lor m-ar stresa inutil. Prefer să fiu fericită.

Noua lui misiune era acum să o facă fericită. Îi dădu drumul și o luă de mînă. Privi degetele fragile din palma lui puternică și pentru prima dată în viață avu sentimentul că i se oferă încredere ca bărbat. Toate relațiile dinainte, scurte, fără complicații au fost directe și bazate mai mult pe sex. Acum era mai mult. Ea îi oferea ceva special – pe ea, încrederea ei, îl invita în viața ei.

– Oricum nu ne putem căsători prea curînd, zise ea cu pragmatism. Trebuie să obținem certificatul aici, în acest stat, unde locuim. În Hamrickville mă cunosc prea mulți oameni și e posibil ca unul din cei de la starea civilă, cărora le vom spune numele tău real, să dea o căutare pe Google.

Morgan scoase niște înjurături urîte, iar ea îl privi amuzată.

– Te grăbești să mă bagi în pat?

– Să fii sigură. Nu am făcut sex ca bărbat căsătorit pînă acum. Mă întreb dacă e diferit. O cuprinse pe după umăr și adăugă, rîzînd: Bine. Nu mă bucură că mai așteptăm, dar altfel nu văd lucrurile. Voi fi ocupat în zilele următoare: să-mi deschid un cont bancar în insulele Cayman. Să-i pun pe roate pe băieți. Trebuie să cumpăr muniție, să pun la punct detaliile de securitate, chestii.

– Insulele Cayman? întrebă ea, după o scurtă reflecție.

– O încercare de mituire nu pare legitimă, decît dacă voi cere o sumă serioasă, ceea ce pune problema modului în care i-aș justifica la Fisc. Ei știu că eu cunosc lucrurile acestea; nu pot să cer să mi se trimită banii într-un cont obișnuit de la noi. Șantajul trebuie să pară real din toate unghiurile, așa că am nevoie de un cont offshore, în care să mi se vireze banii. Voi coordona totul cu Axel. Da, sînt și zone cenușii, vei spune, dar ele trebuie descoperite. Presupun că ei sînt vinovați pînă ce se va dovedi că mă înșel. Nu sînt atît de fraier încît să cred că vor ajunge vreodată într-un tribunal. Totul se va mușamaliza la nivelul lor.

– Adică?

– Adică își vor negocia eliberarea de necazuri păcălindu-i pe ruși, cu toate că nu sînt în postura să facă asta. Fluxul de informații trebuie să fie doar într-un sens, iar atunci și-au ars fundurile. Oricum se va termina, nu e problema mea. Treaba mea este să-i opresc.

– Treaba noastră, îl corectă ea. Sîntem împreună. Asta înseamnă să fii căsătorit.

Mai aveau cam o milă pînă acasă și au parcurs-o în plimbare. Nu se grăbeau. Morgan o ținea de mînă și o făcea să zîmbească. Se simțea îmbătat și treaz, extaziat și nervos, amorțit și totuși hiper-atent la fiecare foșnet al frunzelor.

Doamne, așa te simți cînd ești îndrăgostit. Nu-i de mirare că oamenii se poartă copilărește.

Dintre toate lucrurile care s-au întîmplat de cînd Morgan Yancy a apărut în viața ei, dimineața aceasta a lăsat-o pe Bo cu cel mai profund simț al irealului. Nu-i venea să creadă că a cerut-o de soție, dar și mai fascinant era că ea a spus da. Nici acum nu-și revenise din șoc.

Trebuiau multe răspunsuri la întrebări, trebuiau luate decizii, dar nu acum. Mai tîrziu – după ce se va acomoda cu faptul că este măritată. Pentru el amînarea era un dezavantaj; pentru ea, evenimentele avansau cu o viteză amețitoare. Era

îngrozită, dar și fermecată; treceau de la străini, la amanți, apoi se căsătoreau în doar două luni? Doamne, unde-i era capul?

Desigur că-l iubea. Era altceva să trăiești cu cineva tot timpul, în comparație cu întîlniri ocazionale. Doar că ea l-a cunoscut mai repede astfel și chiar se baza pe el. Nu știa care era data nașterii lui, nici numele mamei, nici un milion de alte lucruri despre el – nu știa lucruri importante, dar le va afla pe parcurs.

– Fac repede un duș și te ajut să pregătești prînzul îi zise el, cînd au ajuns acasă.

– Azi vii cu mine în oraș?

– Nu. Vreau să reorganizez sistemul de siguranță de aici, să mai urc o dată dealurile, ca să văd dacă mi-a scăpat ceva, știi.

Vorbise serios despre siguranța casei, mai ales că se oferea ca momeală, deci trebuia să-și ia toate măsurile de precauție posibile.

Bo puse niște bacon în cuptor, apoi începu să taie legumele pentru salată. Morgan cobora scările două cîte două.

– Miroase a bacon, spuse el.

– Fac niște lipii cu salată și bacon. Vrei să-mi dai tortillas din frigider? Sper să-ți placă.

– Nu pot spune că există lipii care să nu-mi placă.

Bo se bucura că nu e pretențios la mîncare, altminteri ar fi înnebunit-o. Morgan punea masa, în timp ce Bo încheia salata. Tricks îi urmărea și se mai ducea la bolul ei, în semn că le amintește că și ea mănîncă.

– De parcă uitam de tine, o tachină Bo. Apoi îi pregăti mîncarea, i-o puse în bol și o servi. Se gîndi puțin și comentă: Mi-a trecut prin minte un lucru: te însori cu mine ca să fie și cîinele tău?

– Da, e o idee, răspunse el fără ezitare. De parcă este vreo deosebire, dacă ne căsătorim. Ea este a ta și nu a altcuiva. Știu ce simte. Îi făcu cu ochiul: Ai uitat că și eu sînt al tău?

Ce diavol cu limbă de aur, își zise Bo. Știa exact ce să spună. Rîse și-i făcu și ea cu ochiul.

După prînz Bo făcu un duș și se grăbi să plece. O va lua cu ea pe Tricks, dat fiind că Morgan avea treabă. Intenționa să le spună persoanelor importante despre ea și Morgan, apoi împreună cu Daina vor face planuri. Miss Doris le putea pregăti un tort festiv – nu ceva pretențios, dar toate prăjiturile ei erau delicioase. Va trebui să-și caute o rochie. Va fi o ceremonie simplă, probabil în parc. Se vor servi sucuri, fursecuri și prieteni dragi. Ce poți să ceri mai mult?

O trecu un gînd sumbru. Dacă vor ține ceremonia afară, un sniper priceput nu-l putea nimeri pe mire? Avea de gînd să discute și cu Morgan acest aspect, dar nu acum, cînd nu avea timp.

– Să fii extrem de precaut, îi zise ea. Ia cu tine mobilul și arma.

El dădu din cap afirmativ, făcînd apoi semn spre Glock-ul de pe blatul din bucătărie.

– Aveam de gînd. Dar tu? Nu e niciodată prea devreme să te obișnuiești cu precauțiile suplimentare. Unde este arma ta, doamnă șefă a poliției?

– În geantă. Bo își cumpărase un port-pistol de piele, pe care-l putea atașa la cureaua de la brîu.

– Durează prea mult, pînă-l scoți de acolo. Scoate-l și ține-l la îndemînă.

Ea îl ascultă, fiindcă tonul calm, dar hotărît a convins-o imediat, așa că și-a pus la centură arma.

– Am senzația că o imit pe Lara Croft din Tomb Raider. Apoi luă lesa lui Tricks și mobilul. Te sun cînd plec spre casă, zise ea și veni să-l sărute.

– Să conduci cu grijă, zise el și o strînse la piept cîteva secunde. Te iubesc. Ne vedem diseară.

– Și eu te iubesc, spuse ea ezitant. Pentru ea cuvintele acestea sunau straniu, fiindcă era liberă să le rostească și o făcea din tot sufletul, o noutate. Roși, apoi se îndreptă spre ușă. Tricks i-o luă înainte, iar Bo descuie mașina cu telecomanda. Deschise portiera, dar Tricks rămase afară.

– Tricks, sus! o îndemnă ea.

Bo puse lesa pe consolă, dar Tricks lătra în continuu, așa că tocmai se pregătea să-i facă o nouă invitație, însă simți la ceafă ceva dur, care fusese împins dureros spre capul ei. Un bărbat îi zise printre dinți:

– Să nu faci vreo mișcare, că altfel îți zbor creierii în clipa asta.

CAPITOLUL 26

Bo îngheță. Simți furnicături pe piele, ca atunci cînd cineva îți strecoară cuburi de gheață pe șira spinării. Îi tremurau genunchii, simțea gîtul uscat și inima bătînd nebunește.

Trupul reacționa firesc la bomba declanșată de adrenalină și teroare, dar mintea rămăsese undeva, departe, căutînd claritate. Vocea și accentul erau americane, deci putea fi domnul Kingsley. În al doilea rînd, avusese dreptate că hackerul era chiar sub nasul lui Axel. Altfel, cum puteau să-i localizeze atît de repede, după ce aseară vorbiseră cu Axel?

Tricks lătra necontenit și Bo se mira că Morgan nu a ieșit să vadă ce se întîmplă. Nu știa ce să facă și nici cum se va termina acest moment.

Kingsley o apucă de păr și-i trase capul pe spate:

– Fă cîinele să tacă, altfel îl fac eu. Acum!

Chinuită de durere, Bo zise:

– Tricks, șezi! Cu greu o vedea pe Tricks cu coada ochiului, din cauza unghiului în care îi era imobilizat capul. Aceasta se liniști și se așeză cuminte. Îi explică lui Kingsley: Este un golden retriever. Sînt foarte prietenoși. Bo se temea că nebunul va interpreta greșit lătratul cîinelui, care de fapt voia să fie mîngîiat.

– Nu mă înnebuni, zise el și împinse mai mult arma spre capul ei. Par atît de prost? Oricum, e un cîine drăguț; poate îl iau cu mine, după ce termin aici.

Gîndește! Trebuia să gîndească. Avea pistolul la briu și geanta de pe umăr îl masca. Putea să-l scoată fără să fie observată? Cum era lipită de el, bărbatul ar fi văzut orice. Ca și cînd îi citea gîndurile, omul mută pistolul în mîna cealaltă și îi scoase pistolul de la centură.

– Ca să vezi, rosti el sarcastic. Cine s-ar gîndi că șefa poliției are armă? Credeai că nu te controlez?

Știau cine este Bo. Se îndoia că soții Kingsley puteau să afle atît locația mobilului lui Morgan, cît și identitatea ei, fără să folosească instrumentele guvernamentale, dar au făcut-o – nefiind vorba de guvernul Statelor Unite.

Se întreba de cînd era el aici, afară. I-a văzut intrînd și nu a fost prea aproape ca să nimerească? Sau a așteptat, ca să prindă pe unul din ei singur. Dacă era Morgan, îl omora și pleca, dar Bo ieșise prima. Știa și ea că va fi folosită ca scut între el și Morgan.

Calculă rapid: oare era trăgător bun? Era avocat, nu? Putea fi expert în arme? Competent, poate, cum fac oamenii ca el, care-și impresionează clienții și practică vînătoarea, dar omoară animale mari. Una e să tragi cu pușca și alta cu pistolul, de la mică distanță.

Dar se practică trasul la țintă și asta diferă mult de împușcarea oamenilor în mișcare. La un curs urmat la îndemnul lui Jesse, a învățat că, dacă ești amenințat cu pistolul și fugi, ai șanse mari să nu te nimerească. Bine, dacă s-ar putea elibera acum...

Bărbatul o trase mai tare de părul strîns în coadă la spate și spuse, în timp ce o trăgea spre intrare:

– Ține-ți gura, deschide ușa și să nu încerci nimic. Unde este el?

– El...era în bucătărie cînd am ieșit, dar se ducea să se schimbe și...nu știu sigur.

– Cînd intrăm, unde este bucătăria?

Bo constata că omul nu se uitase în interior.

– La stînga, zise Bo cu glas tremurat. Cam așa era:la stînga, dar nu direct.

– Cum se deschide ușa?

– Spre dreapta.

Omul o împinse mai mult.

Cu siguranță Morgan i-a văzut, s-a strecurat la ușa din spate și ieșise. *Dar dacă a urcat la etaj*? Nu putea să știe. Trăgea de timp; nu vedea unde pune piciorul, fiindcă avea capul în extensie, după cum o trăgea el de păr.

– Stai dreaptă, zise Kingsley și continuă să o împingă.

Tricks lătra din nou, bucuroasă că revine și că va mînca.

– Îi place să fie mîngîiată, comentă ea, dar nu știa cum să-i distragă atenția de la Tricks.

Doamne, fă așa ca Morgan să vină spre ei. Nu-l lăsa pe ticălos să intre în casă și să-l surprindă. Dacă va fi așa, amîndoi vor muri.

– Ce? șopti Kingsley, tulburat de subiectul discuției, care îi distrăgea atenția. Erabine așa. Exact asta voia ea.

– Tricks. Cînd o hrănesc seara. Îi place să fie mîngîiată.

– Lasă-mă naibii cu cîinele tău. Nu mai deschide gura!

O mai împinse puțin și ea păși înăuntru, iar cu coada ochiului percepu o mișcare ușoară, spre dreapta. Nu era Tricks. Avea pistolul la ceafă, dar trebuia să-l împiedice să-l vadă pe Morgan. Poate că-și semna condamnarea la moarte, căci oricînd Kingsley putea să apese pe trăgaci, dar nu avea de ales. Măcar Morgan și Tricks vor scăpa.

Ridică piciorul peste prag și se lăsă moale la podea, cu o bufnitură. Două împușcături, un pîrîit scurt, un urlet groaznic. O durere ascuțită parcă îi perforă capul. Trupul i se cutremură în cădere. Își simțea capul parcă detașat de trup, așa de tare o

strîngea Kingsley. Umezeală, fierbinte și roșu, au fost realitatea ei imediată.

Apoi totul s-a cufundat în liniște, doar că îi țiuiau urechile. Se simțea ciudat; imagini îi apăreau în ochii minții, estompate. Era întinsă pe-o parte și nu știa cum a ajuns acolo; vedea iarba, veranda, cimentul de pe alee. Totul era întors la nouăzeci de grade și nu știa de ce. Oh, exact: stătea pe-o parte și de aceea.

Știa că trăiește, dar nu era sigură cum. Kingsley...unde este Kingsley? Nu o mai strîngea de păr, dar nici nu putea să-și miște capul. Îl văzu pe Morgan alergînd spre ea, cu pistolul în mînă. Tricks era la picioarele ei, scheuna. Morgan îngenunchie lîngă ea și îndepărtă masa inertă de la spatele ei. O întinse pe spate și șopti:

– Lasă-mă să văd, iubito.

– Ce să vezi?

– Gîtul tău.

Morgan îi trăgea de decolteu, iar ea o mîngîie pe Tricks, ca să o liniștească.

– Ce-i cu gîtul meu?

– Kingsley te-a împușcat.

– Da? întrebă ea surprinsă. Nu mă simt împușcată.

– Crede-mă pe cuvînt. Morgan îi întoarse capul ușor, o atinse delicat și răsuflă ușurat. E doar o zgîrietură, rană superficială, nu e atinsă nici o arteră importantă.

– Ce bine, spuse ea. Ești sigur că nu m-a împușcat? Accidental, desigur. Doar pistolul lui Kingsley se afla la ceafa ei. Cum a putu să rateze ținta? Nu-și dădea seama.

– Sînt sigur, zise și se dezbrăcă de tricou, apoi îl înfășură pe gîtul ei, destul de strîns chiar pe locul care acum începuse să o usture.

– Cum? Am auzit două focuri.

– Eu l-am nimerit primul.

– E mort?

– Foarte.

Bo nu dorea să se uite, dar îl crezu. Morgan o ridică în brațe și o duse înăuntru, o întinse pe canapea, apoi o strigă scurt pe Tricks.

– Nu încerca să te ridici! Ai forța gîtul și sîngerarea ar fi puternică, spuse el, cu mîna pe mobil. Bo ridică mîna și o văzu plină de sînge.

– Stai! Nu sînt în stare critică?

El ezită să răspundă.

– Exact.

– Sună-l întîi pe Axel, spuse Bo. Este mai important.

– Îi trimit un mesaj. Dacă hackerul primește apelurile lui și îmi aude vocea, va ști că treaba lor a sărit în aer, așa că o alertează pe doamna Kingsley. *„Ha, ha, frate mai mare, am avut dreptate"*, îi citi el textul mesajului. Ar trebui să-și dea seama ce înseamnă, fiindcă nu i-ai spus niciodată frate mai mare.

Trimise mesajul, apoi formă un alt număr.

– Îl sun direct pe Jesse, nu sun la 911. Vreau să nu facem gălăgie, ca Axel să aibă timp să-l prindă pe hacker. Jesse, vorbi el cu interlocutorul, sînt Morgan. Avem ceva necazuri acasă la Bo. Un om mort, Bo este rănită ușor. Trimite niște băieți, dar fără gălăgie. Nu transmite prin stație. Este vorba de motivul șederii mele aici. Bine, spuse el, după ce ascultă cîteva secunde, apoi închise. Jesse se apucă de treabă. Era să fac infarct, îi zise lui Bo. Am auzit-o pe Tricks lătrînd, am privit pe fereastră și l-am văzut cum îți ține pistolul la ceafă. Am luat arma, am mers la ușa din spate și mă așteptam să aud împușcătura în orice secundă.

– Eram și eu bună ca scut, zise Bo ametită deja. O ardea gîtul, durerea era pulsatorie, iar somnul o cuprindea ușor. Slavă cerului că nu a fost Yartsev.

– Da. El ar fi avut un plan mai bun.

Bo nu mai avea putere să gîndească. Plutea deja în semi-conștiență.

– Îmi este atît de somn, mormăi ea de-abia perceptibil și închise ochii.

– Iubito, nu, nu trebuie să adormi. Morgan o scutură de umeri.

– Mi-ai spus iubito, bîjbîi ea și deschise ochii. Ce glumă bună. Nu mă supăr. Lasă-mă să mă odihnesc, bine?

– Te odihnești. Ești întinsă pe spate.

– Dar tu vorbești într-una și vreau să ațipesc. Puțin.

– Nici vorbă.

– Atunci adu un prosop și șterge-mă de sînge, te rog.

De cum a plecat Morgan să aducă prosopul, Bo a închis ochii și a ațipit.

S-a trezit la senzația plăcută a prosopului cald pe brațul ei.

– M-ai păcălit, da? zise el calm.

– O clipă doar. Sînt obosită. Unde e Tricks?

– Aici. E bine.

Se auzi un mesaj primit pe mobilul ei și Morgan îl citi.

– Uite ce zice: *„Da, cum să nu. Înțeles"*. E clar că a priceput.

Bo îl crezu pe cuvînt, fiindcă el lucra cu Axel și-l cunoștea foarte bine.

Acum îl urmări pe Morgan cum o șterge de sînge. Ar fi vrut să se schimbe, dar oricum la spital îi vor tăia hainele acestea și nu mai avea de gînd să le poate oricum.

– Am nevoie de pijama și schimburi curate, spuse ea, cu simț practic.

– Acum?

– Pentru spital. Nu am scăpare decît acolo, nu?

– Exact.

– Atunci fă-mi un serviciu și pune într-o geantă pijamaua, lenjerie de corp, halat, pastă de dinți și periuță, pieptănul. Niște blugi, sandalele. Plus ce mai crezi tu că aș avea nevoie.

El se aplecă și o sărută.

– Acum sînt sigur că ești bine.

– Da? Cum?

– Îmi dai ordine, așa cum ai făcut cînd am venit la tine.

– Cineva trebuia să o facă. Nu aveai grijă de tine.

– Așa cum nu ai tu grijă de tine acum. Aștept să vină întăririle, apoi mă apuc să-ți strîng lucrurile. Vreau să fiu sigur că rămîi trează.

– Bine, bine. Bo era răpusă de durerea de la gît și oricum nu credea că va adormi.

Se auzeau sirenele poliției, iar Tricks sări ca arsă, dar nu merse la ușă, ci rămase lîngă stăpîna ei, la capătul canapelei, iar Bo o mîngîie ușor pe cap.

– Sînt bine, prințesă, o alinta ea, ca să o liniștească. Îi zise apoi lui Morgan: Cred că imediat ce mă ridică ambulanța, tu zbori spre Washington, nu?

– E meseria mea, zise el. Jesse conduce alaiul, o informă Morgan după ce se uită pe fereastră la cîte mașini soseau pe alee. Medicii sînt în urma lui. Morgan deschise ușa, ca să-i lase să intre.

Din clipa aceea Bo pierdu orice fărîmă de control. Casa și curtea ei au fost invadate de așa-numitele forțe de criză. Medicii au înconjurat-o. I-au tăiat tricoul pe care Morgan i-l înfășurase, drept bandaj, au examinat rana și au bandajat-o la loc. I-au luat tensiunea, i-au pus o perfuzie intravenoasă și au mutat-o pe o targă mobilă. Jesse a venit să vadă ce face și a glumit cu ea:

– Șefa, duci o viață interesantă de la o vreme.

– Am și companie interesantă.

– Mie-mi spui. M-a informat. De aici încolo ne ocupăm noi. Nu te neliniști. Nu se va difuza nici o noutate pînă nu dă el OK-ul.

– Poți să ai grijă de Tricks? Adică să i-o duci Dainei? îl întrebă ea.

– Nici o problemă. Dacă nu poate ea, o iau cu mine acasă.

Cu atîția oameni în jurul ei, nici nu-l mai văzu pe Morgan, dar el apăru exact în clipa cînd a fost transportată spre ambulanță. Avusese timp să-i pregătească lucrurile într-o geantă de voiaj.

– Uite și poșeta, zise el, așezîndu-le pe amîndouă lîngă targa ei. Am pus telefonul înăuntru. Se aplecă, o sărută și se uită la ea preocupat. Te voi suna cînd o să pot.

– Mergi și fă ce trebuie să faci, îi spuse ea și-l mîngîie pe obraz. Te iubesc.

– Te iubesc mai mult, să ții minte asta. O mai sărută o dată și dispăru.

Citeodată lucrurile o iau razna și nu poți face nimic, decît să aduni frînturile și să te descurci cu ce ți-a rămas. Morgan nu anticipase că hackerul era chiar tipul pe care Axel l-a adus să pună capcana, ca să localizeze hackerul. Probabil că s-a rîs mult pe tema asta, dacă și-l imaginau pe Axel nerăbdător așteptînd capcana să se închidă, dar ea nu s-a închis, fiindcă ei știau că este o capcană.

Dexter Kingsley s-a mișcat atît de rapid, că Morgan nu a mai apucat să instaleze sistemele de securitate sofisticate, iar cele instalate erau oricum inutile. Kingsley venise pe aleea principală, cu mașina, cînd ei erau la plimbare, apoi a așteptat, probabil pitit în spatele camionetei lui Morgan, pînă ce unul din ei va pleca din casă. Dacă pleca Morgan primul, ar fi fost

împușcat pe loc. Bo fusese prima, iar Kingsley nu o putea omorî fără să-l alerteze pe Morgan, așa că a decis să o ia ca scut.

Doamne ferește de amatori. Ei sînt imprevizibili și fac prostii pe care cei instruiți nu le-ar face niciodată. Dacă folosea Kingsley o armă cu amortizor? Ar fi omorît-o pe Bo, poate și pe Tricks, apoi îl aștepta pe Morgan să iasă.

Kingsley nu s-a putut gîndi atît de departe, așa că Morgan a pierdut zece ani din viață pentru clipele de groază cît Bo a fost prizoniera lui. Pregătirea lui l-a ajutat să aștepte, să gîndească lucid, deși era copleșit de groază.

Acum îl voia pe hacker – Devan Hubbert – și-l voia aprig. Axel reușise să facă rost de computerul lui Devan, iar acum o echipă de specialiști IT încerca să-i spargă parola. Nu se știa dacă în el se va găsi ceva care-i incrimina pe soții Kingsley. Vestea proastă era că pe camerele stradale se vedea cum Hubbert a intrat la ambasada rusă, asta însemnînd că fie ceruse azil politic, ori era chiar de acolo. Nu-l puteau atinge, cel puțin nu fără permisiunea rușilor – ceea ce nu se va întîmpla. Între timp săpau adînc în trecutul lui, ca să stabilească dacă era din neamul lor, sau trădător crescut aici.

Morgan intră în biroul sediului grupelor de operațiuni speciale și toți au părut surprinși să-l vadă. Pe mulți nu-i cunoștea nici el. Locul arăta ca un teatru de război, fiecare din ei alerga de la un birou la altul, toți extrem de tensionați.

Merse direct în biroul lui Axel. Deși sperau că Devan Hubbert nu putea încă să monitorizeze conversațiile lui Axel, mențineau același protocol strict la telefon, adică nu se spunea nimic direct. S-au căutat microfoane prin biroul lui Axel, mașina și casa lui. Pagubele aduse de Hubbert erau enorme.

– Să ieșim, propuse Axel. Era îngrijorat că toată clădirea era compromisă. Nu avea încredere nici în singura cameră complet izolată de dispozitive electronice.

Morgan parcase într-o parcare publică din spatele clădirii. Totuși, ca super măsură de precauție, Morgan porni aerul condiționat și radioul, fiindcă un microfon parabolic putea fi îndreptat spre mașina lui.

– Ce s-a întîmplat? l-a întrebat Axel.

– A apărut Dexter Kingsley. Bine că nu a fost Yartsev, altfel rezultatul ar fi fost cu totul diferit. Nu aveam nici un element de securitate suplimentară instalat. Doar norocul a făcut ca Bo și cu mine să rămînem în viață. A prins-o cînd pleca la muncă. Am auzit cîinele lătrînd, am văzut ce se întîmplă și l-am abordat din spate. O ținea pe Bo cu pistolul la ceafă. Ea a ridicat un picior și s-a prăbușit la pămînt, atunci idiotul a tras prost, dar a nimerit-o la gît.

– E moartă? întrebă Axel fără să clipească.

– Nu. Nu a atins nici un organ vital.

– Atunci presupun că el e mort.

– Corect.

– Asta-i bine. Tot nu avem nimic despre doamna Kingsley. Poate găsim ceva pe computerul lui Hubbert, dar pînă atunci nu putem să facem nici o mișcare împotriva ei.

– Propun să-i facem o vizită doamnei Kingsley, zise Morgan și se uită la ceas. Oare este tot la birou?

– Nu. Am pus om pe urmele ei. S-a dus acasă acum douăzeci de minute. Cred că e o idee bună să discutăm cu ea. Neoficial, desigur.

– Va fi o plăcere. Morgan condusese pînă aici, trecînd de la starea de furie fierbinte la cea de furie criminală. În sinea lui își dorea ca atunci cînd Joan Kingsley deschidea ușa, să-i tragă un glonte în frunte. Nu putea face asta. Nu-i păsa de lege, dar îi păsa dacă va fi liber să-și petreacă restul vieții alături de Bo. Răzbunarea personală era una, dar prostia era cu totul altceva. Axel se va ocupa de doamna membră a Congresului, dacă

acțiunea presupunea ceva cu efect catastrofic asupra sănătății ei, sau se rezuma la eliminarea ei din poziția de putere – sau o combinație între cele două. Se mai întîmplă diferite lucruri. Uneori vorbim de accidente veritabile, alteori de altceva.

– Lasă-mă pe mine să conduc, zise Axel. Știu drumul. Au schimbat locurile, deși Morgan nu era prea încîntat, fiindcă Axel conducea foarte prost. Au ajuns la reședința Kingsley din Bethesda. Un conac în stil georgian, spectaculos, cu trei etaje și coloane impozante la intrare. Poarta cu supraveghere digitală împiedica accesul neinvitaților. Axel coborî geamul, ca să apese butonul soneriei. Prefera ca Morgan să nu fie văzut. Morgan își făcea și el de lucru cu mobilul, ca să se uite doar în jos.

– Da? se auzi o voce.

– Axel MacNamara. Am venit la doamna Kingsley.

Urmă o scurtă pauză, apoi se deschise poarta culisantă și Axel avansă. În spatele lor poarta se închise automat.

Reședința reprezenta mulți bani investiți: garaj pentru trei mașini. securitate, casa în sine, terenul impecabil îngrijit. Morgan își aminti de yahtul lor, care nu era deloc modest. Poate costa vreo cîteva sute de mii. Din salariul doamnei membră a Congresului nu era sigur că se puteau face atîtea. Poate că Dexter Kingsley era un avocat de succes – ori făceau rost de bani din alte surse.

Axel coborî, iar Morgan așteptă puțin, să vadă dacă la ferestre se vede vreo mișcare. Axel se îndreptă spre intrare. Acum ieși și el, apoi văzu ușa deschizîndu-se și doamna Joan Kingsley în persoană apăru în prag. Zîmbi politicos, dar Morgan de-abia aștepta să-i surprindă șocul pe chip, cînd îl va recunoaște.

– Morgan! începu ea. Ce mă bucur că...Se opri la mijlocul propoziției, realizînd că nu trebuie să se prefacă, deoarece știa că el și-a amintit ce a văzut în ziua aceea. Ea știa de la hacker.

Știa fiindcă soțul ei se dusese să-l reducă la tăcere. Ce nu știa ea era ce s-a întîmplat cu soțul ei.

– Doamnă Kingsley, zise Axel, ca să curme tăcerea. Putem intra?

Ea nu spuse nimic, dar deschise ușa larg, făcu un pas înapoi și atît. Merse în sufrageria elegantă, cu mobilă tapițată într-o stofă cu dungi galben și alb, probabil din mătase.

– Vă rog, luați loc, zise ea cam încordată.

Morgan se așeză confortabil și o fixă cu privirea. Aștepta să vorbească Axel, dar el tăcea, ea tăcea și liniștea devenise apăsătoare. Femeia se albise la față. Morgan era obișnuit să fie arma, vîrful de lance, dar realiză că de data aceasta Axel era mulțumit să-l lase pe el să facă primul pas.

– Doamnă, zise el, regret să vă informez că soțul dumneavoastră a murit.

Ea tresări, apoi își îndreptă umerii.

– Înțeleg. Pot să întreb...în ce circumstanțe?

– Împușcat în cap, răspunse el laconic. În timp ce încerca să ucidă pe cineva.

Joan Kingsley nu era clădită din oțel, ci din titaniu. Stătea calmă, privindu-i pe amîndoi, așteptînd ca unul din ei să se trădeze cu cît de mult știe. Ea nu le va livra nimic, nici un detaliu.

– Credem că Foma Yartsev a părăsit țara azi dimineață, vorbi Axel. Se fac percheziții acasă la Devan Hubbert, dar avem computerul lui și o echipă îl investighează chiar acum.

Pe măsură ce asculta, Joan Kingsley pălea, dar nu dispera. Zise calmă:

– Nu știu despre ce vorbiți.

– Sînt sigur că nu știți. Hai să fim sinceri, doamnă. Noi știm. Nu putem dovedi – încă – dar știm.

– Are vreo legătură cu moartea soțului meu? întrebă ea, fără să cedeze, hotărîtă să-și joace mîna atît cît va putea. Dacă ei nu vor dovedi nimic, atunci ea nu va face nici o mărturisire.

– Nu veți avea permisiunea să părăsiți țara, zise Axel. FBI-ul va supraveghea fiecare mișcare pe care o faceți. Vă sugerez să demisionați imediat din Comitetul Serviciilor Armate. Pe termen scurt, s-ar putea să vă fie benefic sănătății.

Privi scurt spre Morgan, iar el îi întîlni privirea cu ochi amenințători, exact cum simțea.

– Iar pe termen lung? întrebă ea.

– Trebuie să și riscați, zise el.

– Înțeleg. Se ridică, dar mențînu capul sus. Vă mulțumesc, domnilor, pentru că ați oprit să-mi dați...vestea proastă. Dacă nu vă supărați, acum aș dori să rămîn singură. Pot să întreb cînd mi se va elibera trupul soțului meu?

– Vă vom anunța noi, zise Axel, apoi au plecat.

CAPITOLUL 27

Să o lase liberă pe Joan Kingsley chiar acum însemna să meargă împotriva curentului, dar Morgan acceptă că trebuia să-l lase pe Axel să facă exact ce știe mai bine, adică să acționeze în perioade de criză. În trecut ar fi rămas, ar fi continuat antrenamentele și s-ar fi reintegrat în echipă, dar acum era altceva și trebuia să se întoarcă la Bo.

– Știi cum să iei legătura cu mine, îi zise lui Axel, cînd îl lăsă în fața sediului unde lucra.

Se întunecase. Nu avea cum să ajungă în Hamrickville pînă la miezul nopții. Putea merge la apartamentul lui, să doarmă acolo, dar nu voia. Voia să se asigure că Bo este teafără, să o privească în ochii aceia mari. Axel îl întrebă:

– Unde pleci acum?

– Înapoi în Virginia de Vest.

– Da, cred că mergi să-ți aduci lucrurile.

– Nu. Trebuie să văd ce face Bo, dacă e bine. Ne căsătorim.

Axel rămase pur și simplu perplex.

– Ce? Ce? Ești nebun?

– Membrii echipei pot să se însoare.

– Nu-i vorba de asta. Este...ai înnebunit? Vorbim de sora mea vitregă. Este o viperă răzbunătoare. Te va scoate din minți. Va...

– Da. Și ea are aceeași părere despre tine. Cei doi nu se vor împăca niciodată, acest lucru era sigur. Morgan nu dădea doi

bani pe asta. Doar nu era nevoie să petreacă sărbătorile de Crăciun împreună.

– Dar...

– Dar nimic. Ne căsătorim. Am cerut-o, a acceptat. Poți să vii, dacă vrei, dar te previn, va trebui să te porți cît poți de frumos, sau oamenii din orașul acela te vor sfîșia în numele ei.

Axel vedea că tactica lui nu duce nicăieri și schimbă subiectul.

– Trebuie să primești avizul medical, ca să reiei antrenamentele. Presupun că poți să treci testul fizic. Nu-i așa?

– La început nu eram sigur că voi reveni, dar da, pot să-l trec. Am făcut multe exerciții acolo. Nu asta e problema, ci faptul că plec în Hamrickville. Să ai grijă de doamna Kingsley.

– Ar putea să o șteargă, zise Axel. Poate că nu vom găsi nimic la Hubbert.

– Tu știi cel mai bine să te ocupi de probleme, zise Morgan. Ocupă-te.

Axel închise portiera, iar Morgan porni. O sună pe Bo, dar mesageria vocală preluă apelul, așadar avea mobilul închis. Apoi sună la Jesse.

– Sînt la volan și mă întorc acasă, zise el. Ce face Bo?

– E bine. A pierdut ceva sînge, așa că a avut nevoie de transfuzie, dar mîine dimineață poate pleca acasă, dacă nu are febră și e bine. Azi a fost nebunie pe-aici, zise Jesse cam obosit. La tine ce se aude?

– Nu am pus cap la cap informațiile, dar lucrăm încă. O să-ți spun cînd mă întorc; e mai bine să nu vorbim la telefon.

– Am înțeles. Vii după Tricks?

– E la tine?

– Da, e la sediul poliției, cu mine. Mai am de lucru cu hîrtiile și detest asta. Mai am mult. Tu unde ai ajuns?

– De-abia am plecat. Mai am trei ore.

– Cred că mă găsești tot aici.

Liniștit că starea lui Bo era bună, Morgan mai încercă o dată să o sune. Se gîndi că doarme, cînd constată că nu răspunde. Mai bine așa, decît să simtă durere. Apăsă pedala acceleratiei, nerăbdător să ajungă la ea. Reuși performanța în mai puțin de trei ore.

Ajunse la sediul poliției și văzu lumina aprinsă. Jesse stătea la biroul lui și căsca, somnoros. Ridică privirea, cînd îl văzu intrînd.

– Am terminat acum cîteva minute.

Tricks sări în picioare imediat ce l-a văzut pe Morgan. Dădea din coadă și îi dădea tîrcoale lui Morgan, iar el o mîngîia afectuos.

– Și pentru tine a fost o zi lungă, nu-i așa, fetițo? îi zise el. Vrei să mergem acasă? Mai întîi trecem pe la spital. În ce cameră este Bo? îl întrebă pe Jesse.

– 308.

– La spital se pot face vizite la orice oră?

– Da, cam așa ceva. Rudele au voie să stea cu bolnavii.

Morgan îl puse la curent cu ultimele evenimente.

– Drace, nu prea e bine, zise Jesse, aflînd că doamna Kingsley ar putea fi de neatins. Dacă o dată a vîndut țara, o va mai face.

– Dacă ar mai fi în postura să o facă, dar nu va mai fi. De-acum încolo nici la toaletă nu va putea merge supraveghere. Probabil nu va intra la închisoare, dar nici liberă nu va fi.

Morgan era mulțumit și cu atît. Axel va face mai departe ce trebuie făcut.

Acum trebuia să o vadă pe Bo. O luă pe Tricks, o instală pe scaunul din dreapta, dar fără centură, așa că va trebui să conducă prudent. A tastat pe GPS adresa spitalului și s-a lăsat ghidat pînă acolo. În parcarea întinsă văzu multe mașini, probabil ale rudelor celor din spital, rămase acolo peste noapte.

Coborî geamul și aerul nocturn, răcoros, pătrundea suficient pentru Tricks. Îi zise:

– Mă întorc în cincisprezece minute. Să nu lași pe nimeni înăuntru, bine? Tricks lătră scurt, semn că a înțeles. De-abia cînd urca scările două cîte două, își dădu seama că-i vorbise ca unui om, dar, oricît de straniu ar părea, retrieverul înțelegea tot ce i se spune.

Ajuns la etajul trei, căută ușa cu numărul 308. O găsi și intră încet, fără să bată. Înăuntru era semi-întuneric, deasupra ferestrei era o lumină de veghe, care le ajuta pe asistente să vadă cît de cît noaptea, cînd veneau pentru tratamentul pacientului.

Bo era întinsă pe pat, adormită, întoarsă ușor pe partea stîngă, cu picioarele ghemuite și mîna stîngă sub obraz. I se vedea bandajul de la gît, petrecut și peste umărul stîng, dar părea liniștită. Avea o branulă cu perfuzia atașată la mîna dreaptă. Morgan citi ce scria pe pungile agățate pe suportul pentru perfuzii: un antibiotic și soluție salină standard, pentru hidratare.

– Hei, se auzi vocea ei, de-abia perceptibilă, dar destul cît să-l facă să tresară. Se uită atent la ea și o văzu că zîmbește.

– Hei, șopti el și o mîngîie pe obraz. Am auzit că te vor da afară de aici în cîteva ore.

– Așa mi-au spus, cu condiția să nu fac febră. Sper ca antibioticele pe care le-au inoculat în mine să-și facă treaba.

Cu cît vorbea mai mult Bo, cu atît Morgan constata o dificultate în glas și o răgușeală, probabil fiindcă avea gîtul umflat. Da, cîteva zile îi va fi greu.

Cît de puțin a fost ca să o piardă. Realitatea aceasta îl pălmuia de-abia acum. I s-au împăienjenit ochii.

– Morgan? spuse ea, chinuindu-se să se ridice.

El îi luă mîna stîngă și și-o lipi de obraz.

– Să faci bine să te vindeci mai repede, ce na....se opri aici, fiindcă nu era momentul potrivit pentru obscenități de limbaj. Mă auzi?

– La tine mă gîndeam îngrozită că nu ai auzit lătratul lui Tricks și nenorocitul va intra, te va ucide, o va ucide și pe ea în fața mea. M-am gîndit că m-a omorît și pe mine. Speram doar că nu trage bine, că ai auzit-o pe Tricks, că...Ea unde este?

– În Tahoe, mă așteaptă. Jesse a ținut-o la secție cu el. Am luat-o eu în drum spre tine.

– Să nu o lași să aștepte mult, îi recomandă ea. Oricum, te-am văzut cu coada ochiului...nu puteam fi sigură, pentru că el mi-a smucit capul. Nu puteam să fac nimic, așa că m-am trîntit la pămînt, ca să-i mențin atenția asupra mea.

Deci Bo se aștepta să moară. Nu a încercat să se salveze, ci să-l slaveze pe el. Morgan simțea deja un nod în gît.

– Mai aveam puțin și făceam infarct, cînd l-am văzut că te ține în fața lui.

– Și eu te iubesc, zise ea pur și simplu, cu o ușurință pe care o au doar femeile îndrăgostite, deși Bo s-a ferit mult timp să-și exprime sentimentele. Morgan știa că este binecuvîntat că a găsit-o, că i-a dărîmat zidurile de apărare, dar se simțea și onorat. Totuși, există și un avantaj.

– Care anume?

– Nu mai trebuie să așteptăm ca să ne căsătorim. Bo oftă și adormi, cu mîna tot pe obrazul lui Morgan.

Sigur că nu vor mai aștepta, se gîndea Morgan.

Peste zece zile era programată nunta lor. Au trebuit să aștepte atît de mult, deoarece Bo fusese rănită și nu dorea să îmbrace rochia de mireasă și să poarte la gît un bandaj gros.

Au apelat la serviciile lui Brandwyn Wyman pentru fotografii, fiindcă ea s-a oferit să imortalizeze evenimentul gratis, ca să-și facă mîna pentru viitor.

Chiar și după cele zece zile, Bo avea un bandaj subțire la gît, dar acesta era mascat de o panglică din mătase crem, care era și nuanța rochiei din dantelă. Efectul Victorian o avantaja pe mireasă, mai ales datorită coafurii pe care i-a pregătit-o Daina: i-a strîns lejer părul în creștetul capului și i-a lăsat cîteva șuvițe pe frunte și pe gît. Buchetul miresei era făcut din trandafiri alb-roze, prinși cu aceeași panglică pe care o avea la gît.

Cu o zi în urmă i s-au scos copcile, la insistențele ei, nu că așa a indicat chirurgul, doar nu el se căsătorea, ci Bo, iar acum se simțea grozav, dar era totuși precaută.

Au participat foarte mulți membri ai comunității din Hamrickville. Miss Doris a insistat să facă ea tortul gratis, dar Bo a negociat cu ea un preț modic măcar, de dragul bucătăresei. Morgan era atent la toate detaliile pe care le presupune un eveniment de genul acesta.

Pînă la ieșirea ei din spital, casa lui Bo nu mai era locul crimei, fiindcă ancheta avansase, la insistența lui Morgan. Se implicase și FBI-ul, dar silențios. Varianta oficială a fost că domnul Kingsley a murit într-un accident auto. Înmormîntarea lui a avut lor într-un cerc restrîns.

Echipa de investigatori IT a lui Axel nu a descoperit nimic din ce el spera că o va incrimina pe doamna Kingsley. Ea a organizat înmormîntarea cu demnitate, în liniște, primind condoleanțe de la cei care l-au cunoscut. Demisionase din Comitetul HASC și nu mai era la curent cu toate detaliile militare cruciale. Aceasta era o mică victorie – prea mică, pentru un ego uriaș, ca al lui Axel, însă el nu renunțase.

Bo lăsase în trecut ziua aceea oribilă, cînd Kyle Gooding a încercat să o omoare pe Tricks. A avut cîteva coșmaruri, dar

numai în primele zile după ce a fost împușcată și nu putea dormi bine din cauza gîtului.

Totuși, i-ar fi plăcut să se mărite în curtea propriei case.

Cînd a revenit de la spital, totul era ca în trecut, petele de sînge fuseseră îndepărtate de pe iarbă și pavaj, iarba tunsă și stîlpii de pe aleea principală vopsiți. Morgan avusese grijă de toate amănuntele, ca să nu-i producă suferință.

Așadar se vor căsători în parcul central, unde era amplasat un foișor intim, care găzduise și alte cununii.

– Să te pregătești, o îndemna Morgan în pre-ziua nunții, cînd reveneau de la cabinetul chirurgului. Mama lui și tatăl vitreg sosiseră ieri, iar Theresa, mama lui a insistat să înnopteze la un motel, ca să nu-i încurce pe cei doi, iar Bo a apreciat asta în mod special.

Seara au ieșit împreună la cină, ca să se cunoască mai bine. Își reluaseră rutina, ba chiar Bo a trebuit să meargă la muncă la o săptămînă după spitalizare, fiindcă munca de birou nu așteaptă pe nimeni și nu avea de gînd să fie ocupată în ajunul nunții sale.

– Pentru ce? întrebă ea.

– Axel vine la nuntă.

– Cum? Bo întoarse capul brusc, gest care-i provocă o durere cumplită de gît. Au! exclamă ea. Fir-ar să fie! Chiar vine? Cine l-a invitat?

– Nimeni. Ai uitat că este un eveniment deschis? Cine vrea să vină, să vină. Oamenii din echipa mea sînt între misiuni, așa că vor veni, deci a decis să vină și el cu ei.

– Mai bine veneau ai mei, decît el, fir-ar să fie. Te rog să-l ții departe de mine, înțelegi?

– Se va purta exemplar. Evident, Axel nu se poate lăuda cu asta.

– Știu. Vom avea grijă să-l așezăm la masă lîngă Loretta, ca să-l monitorizeze și să-l aranajeze la nevoie. Am rezolvat problema, gata, zise ea.

– Sînt impresionat. Ce strategie dură. Acum chiar sper să facă un gest.

– Și eu. De-abia aștept să o văd pe Loretta trimițîndu-i un croșeu lui Axel. Dacă se va întîmpla asta, Bo chiar avea de gînd să propună în consiliul orașului o mărire a salariului Lorettei.

Ziua cea mare s-a derulat calm, fiindcă nu s-a făcut caz pentru detalii. Cîțiva voluntari de la biserică au amplasat scaunele pliabile, apoi le-au adunat, așa simple cum erau, fără fundițe și zorzoane colorate.

Mese lungi au fost aranjate într-un bufet suedez modest, cu răcoritoare și fursecuri, dar și cu tortul pregătit de miss Doris. A fost adusă și bere special din Alabama, de la compania Back Forty Beer. Aveau și ceai, apă minerală, plus cîteva feluri de tărie, pentru puținii consumatori.

Daina, Kenny Michaels și Emily, Brandwyn, apoi Kalie au ajutat la instalarea luminițelor în foișor, dar și prin tufele sau copacii care împrejumuiau foișorul.

Băieții din echipa lui Morgan au apărut înainte de ceremonie. Bo și Morgan erau deja în oraș, se pregăteau la secția de poliție. Morgan și-a cumpărat un costum nou desigur, pentru că dintre cele vechi niciunul nu făcea cinste evenimentului. Foarte bine așa.

Băieții din echipa lui nu au luat-o prea mult în seamă pe Tricks, dar după cîteva aruncări ale mingiei de tenis și aducerea ei la picioarele celui care a aruncat-o cel mai frumos, părerile au început să se schimbe. Kodăk a fost prima ei alegere, dar el a aruncat mingea prea tare, așa că Tricks i-a adus-o la picior altui coleg, iar la el s-a uitat cu mînie cîinească, iar băieții și-au schimbat din nou părerea despre inteligența ei. Morgan

i-a instruit cum trebuie aruncată mingea, nici prea tare, nici prea ușor, iar din momentul acela Tricks a intrat în jocul lor. Se simțea de-a dreptul fericită, cu atîta atenție asupra ei.

Toți o mîngîiau, o alintau și toată lumea a fost uimită cînd la ora exactă cînd știa că este ora mesei, s-a așezat în fața bolului și nu s-a mișcat de acolo pînă ce nu a primit hrana ei.

Axel era uimit.

– Poate o vom folosi în acțiunile noastre, zise el încîntat de prestație.

– Ține-te departe de ea, zise Morgan. Bine că nu l-a auzit Bo, altminteri ar fi trimis-o pe una din surorile Hobson să-i ardă casa din temelii.

Tricks nu l-a plăcut pe Axel de la început și chiar întorcea capul ori de cîte ori el se pregătea să o mîngîie. Probabil că animalul de casă cel mai potrivit pentru Axel era un șarpe.

În sfîrșit, veni ora ceremoniei. Bo păși în foișor, îmbrăcată ca o zeiță romană, la brațul lui Morgan. Avea o siluetă de model, iar coafura completa perfect tabloul miresei fericite.

Pe primele locuri din față s-au așezat mama și tatăl vitreg al lui Morgan. Daina era tot acolo, alături de Kenny și primarul Buddy, însoțit de consoarta lui. Tricks era în fața Dainei, care o ținea de lesă, de teamă că se va repezi spre miri și va strica rochia miresei.

Pe partea cealaltă stăteau Jesse și Kalie, tot pe primul rînd. Pe cel de-al doilea stăteau colegii lui Morgan. Axel stătea lîngă Loretta și părea impresionat. Era o zi perfectă.

Cînd pastorul a rostit „Isabeau Rebecca Maran, îl iei de soț pe acest bărbat...", discursul lui a fost întrerupt de Tricks, care evident și-a găsit momentul cel mai nepotrivit. Cum, necum s-a fofilat din lesă, a păcălit-o pe Daina și s-a strecurat între miri, acolo preferînd să rămînă pînă la sfîrșitul ceremoniei. Acolo era locul ei, între cei doi oameni pe care-i iubea.

Mai tîrziu, după ce s-a băut destulă bere și s-au mîncat toate bunătățile, Bo și Morgan au dansat pe iarbă, iar Tricks s-a dus să moțăie puțin. Bo observă că Morgan, Axel și băieții din echipă s-au retras sub un copac și stăteau de vorbă.

Bo preferă să rămînă cu Daina și Theresa, ca să nu se amestece în conversații profesionale, dar mai mult nu dorea să stea aproape de Axel. Totuși, dacă va afla că Morgan trebuie să plece într-o misiune? Trebuia să știe, fiindcă era soția lui și erau împreună la bine și la rău.

Se duse la ei, cu autoritatea specifică miresei.

– A apărut ceva la orizont? întrebă ea. Trebuie să plecați undeva? îl întrebă, dispusă să-l ajute să-și facă bagajul, dacă datoria o cere.

– Nimic special, zise Morgan. Tocmai demisionam din echipa GO.

– Ce?

– Tu ești de vină, comentă Axel pe tonul lui ironic, acuzator.

– Loretta! strigă Bo, căutînd-o din priviri pe adjuncta ei. O văzu lîngă soțul ei, Charlie, la un pahar de suc. Aceasta veni degrabă.

Axel se albi la față și făcu un pas înapoi.

– Bo nu mi-a cerut să demisionez, habar nu are de asta. Este decizia mea. Nu sînt prea bătrîn și mai am cîțiva ani buni ca să mă mențin în formă, așa că mă retrag acum. Vreau să rămîn aici, vreau să-mi întemeiez o familie...zise Morgan.

– O familie? se miră Bo, șocată.

– Cu permisiunea ta, o complimentă Morgan. Așa că demisionez.

– La naiba, zise Axel. Știam eu că nu trebuia să te trimit aici.

– Doar tu l-ai trimis aici, cap-sec, mormăi Bo, iar acum se aflau față în față. Morgan o trăgea înapoi, dar cu coada ochiului o zări pe Loretta pregătită de atac.

– Mac, las-o baltă, altminteri ești pierdut, îl avertiză el.

Axel înțelese mesajul și se retrase imediat, cu mîinile la spate. Loretta îl fixa cu privirea, atentă la fiecare mișcare.

– Ești printre cei mai buni lideri de echipă. Ce naiba, *ești* cel mai bun, spuse Axel, și pe fața lui se citea frustrarea, doar că fusese avertizat să-și vadă de treabă.

– Renunță, interveni și Kodak zîmbitor. Îi plăceau astfel de scene. Promovează-l pe unul din noi și obișnuiește-te cu ideea. Angajează-l pe Morgan consultant, ca să nu-l pierdem complet.

Axel ascultă atent și căzu pe gînduri. Loretta ajunse în mijlocul grupului și tocmai se uita la Axel de sus, de la înălțimea pantofilor cu toc-cui pe care-i purta.

– Bondocul face probleme? întrebă ea. Uimitor cum o femeie într-o rochie verde, cu floricele albe, machiată și plină de bijuterii, pe tocuri poate să arate atît de intimidant, dar Loretta o făcea foarte bine. Dusese performanța la nivel de artă. O ajuta și Morgan, care relatase în detaliu scena cu ea și Warren Gooding, așa că toți cei de acolo îi știau reputația și că în general nu ia prizonieri.

Bo rîdea în hohote. Bărbații zîmbeau ciinește. Axel era deopotrivă revoltat și îngrozit. Nu era bondoc, poate doar de înălțime medie, dar lîngă Loretta, chiar părea scund.

– Încearcă, spuse Bo, ca să-l atîțe mai mult.

Loretta aștepta, cu ochii pe Axel. El se foia; roșise complet. Își strecură un deget la gulerul cămășii. Bo era sigură că se pregătește pentru o scenă de-a lui, dar se temea de reacția Lorettei. Pentru el era o necunoscută, dar el era pe teritoriul ei, nu invers. Dacă-l punea la pămînt, toată lumna prezentă, pînă și oamenii lui ar jura că s-a împiedicat de rădăcina unui copac.

– Vrei să rămîi la noi consultant? îl întrebă el pe Morgan.

– Putem să discutăm despre asta, zise Morgan, iar Bo știa că ar fi fost cea mai bună soluție. Totuși, nu îl împuternicea pe Axel să înceapă negocierile.

– Bine, răsuflă Axel. Vino să vorbim luni. Dacă nu plecați în luna de miere. Se uită spre Bo, iar pe fața lui se citea că nici acum nu-i vine să creadă că Morgan s-a căsătorit cu ea.

– Deocamdată fără lună de miere, zise Bo. Așteptăm o perioadă cînd pentru tine va fi cel mai greu.

Perfect.

Morgan verifică dacă sala de tribunal fusese asigurată corespunzător, apoi intră și el. Kyle Gooding era adus de aprod. Procesul durase destul de mult, dar Kyle a rămas în arest tot timpul, așa că nici nu mai conta.

Cum și-a imaginat, familia lui Gooding era prezentă în sală. Era și procurorul, avocatul lui Gooding, plus doi reporteri curioși. Morgan se așeză separat de ceilalți, fiindcă voia să fie văzut de Kyle.

Kyle era tuns și purta costum, de parcă se aștepta să iasă azi din tribunal. Cei din familie se foiau pe scaune. El se uita spre ei și le zîmbea. În clipa aceea Morgan a știut că nu se va ține de înțelegerea pe care au făcut-o.

Stătea ca o stană de piatră și-l fixa pe Kyle. Acesta simți că este privit, se întoarse cu fața spre familie, apoi studie restul audienței din sală. Îl văzu pe Morgan și făcu ochii mari, cît cepele, apoi înghiți în sec. Morgan îl privea doar, dar ferocitatea din ochii lui îl ardea pe Kyle. Ticălosul a încercat să o distrugă pe femeia iubită și nu avea de gînd să-l lase să scape.

Poate azi nu va face nimic, dar vine ea vremea scadenței. Va alege el momentul și circumstanțele, iar atunci se va dezlănțui.

Kyle păli, împietrit de intensitatea privirii lui Morgan, dar ținea capul drept.

Cînd s-au citit acuzaţiile şi judecătorul l-a întrebat cum pledează, Kyle Gooding a răspuns cu glas stins, tremurat:

– Vinovat.

Cei din familia lui au început să vocifereze, fiindcă nu le asta se aşteptau. Avocatul lui l-a privit înnebunit de furie. Judecătorul a cerut să se facă liniște în sală, iar Morgan a rămas neclintit, urmărind calm cum se liniştesc spiritele. Kyle a fost scos din sală încătuşat şi l-a privit peste umăr pe Morgan.

Nici acum Morgan nu s-a clintit, însă a păstrat contactul vizual cu victima lui.

După ce s-a închis uşa în spatele lui Kyle, s-a ridicat şi a plecat spre maşină. Îşi luase de la apartamentul lui camioneta în weekendul după ce el şi Bo s-au căsătorit, adică acum opt zile. Au adus de la debarcader şi *Rechinul*, care acum se odihnea în curtea lui Bo.

Cînd ieşi din clădirea tribunalului, ridică privirea spre cerul senin şi îşi zise că este o zi perfectă pentru pescuit.

SFÎRŞIT